

იქორი

E-mail: r.jalagania@mail.ru

№178 (237) 10-17 ივლისი 2012 სახალხო მოძრაობა „სამეგრელოს“ ორბანო 30 თეთრი

შესაგრებთა გაღანაცვლებით ჯამი არ იცვლება – ჯამი კვლავ ცარიელია

დიდი რუსი მეიჯავე კრილოვის ცნობილი იგავის „კვარტეტი“-ს არ იყო, „ნაციონალი მუსიკოსები“ როგორც არ უნდა დასხდნენ, მაინც ვერ ააწოებენ მელოდის და კაკაფონიითა და ყურის წამლები ჭკვიტინით დაგვარებენ იმ გამარჯვებზე ლაქლაქით, რომელიც არ არსებობს ბუნებაში და არც იარსებებს, ვიდრე ქვეყნის სათავეში პოლიტიკურად ცვედანი „ნაციონალები“ და მათი, ასევე პოლიტიკურად გაშიშვლებული მეფე – სააკაშვილი დას!

ექსპერტები და პოლიტიკურ თუ საზოგადოებრივ ორგანიზაციათა წარმომადგენლები ვანო მერაბიშვილის გაარქივებულ ნაცების მიერ „საკუთარ ხალხზე ძალადობის გაძლიერებად“ აფასებენ.

ბიძინა ივანიშვილი კი სტეფანწმინდაში სტუმრობისას ჟურნალისტებს განუცხადა, რომ სააკაშვილის პოლიტიკის გამკაცრება სურს, რაც კიდევ ერთხელ აჩვენებს ხელისუფლების უგუნურებას და იმას, რომ მათ ანალიზისა და მოვლენების სწორად ხედვის უნარი დაკარგეს. მისივე თქმით, ხელისუფლებას ისევ საკუთარ ხალხზე ძალადობის გაძლიერება უნდა, თუმცა, როგორც გადაადგილება არ უნდა გააკეთოს ხელისუფლებამ, ივანიშვილი დარწმუნებულია, რომ მაინც არაფერი გამოიყვან.

„ხალხი ძალიან მომართულია, ძალიან ძლიერი ხალხია ქართველები. როგორც სურთ, ისეთი გადაადგილებები გააკეთონ, არაფერი არ გამოვა, მათ დარჩათ რამდენიმე თვე და ჩვენ მათ ყველას გაეისტუმრებთ. სადაც უნდათ იქ დადგნენ და დასხდნენ.“

ვირტები საქართველოს მოსახლეობას, ჭეშმარიტად სახალხო ხელისუფლება მოვა, – დასძინა ივანიშვილმა.

ზოგი ნაციონალი კულუარებში იმასაც კი ამბობს, რომ მერაბიშვილი სააკაშვილს აღარ ეუბებოდა, ეკამათებოდა და წინააღმდეგობას უწევდა და ამიტომაც წაართვა მას სააკაშვილმა ხელიდან თოფი და მისთვის საშიშ ძალად ქცეული „ქვეყნის ხერხემალი“ გაანეიტრალა. არც ეს ვერსია უნდა იყოს მოკლებული ჭეშმარიტებას, განსაკუთრებით მას შემდეგ, რაც მერაბიშვილმა პარლამენტის ტრიბუნლიდან განაცხადა: „**დღეს საქართველოს პოლიციას უფრო დიდი რეიტინგი გააჩნია, ვიდრე მმართველ პარტიას.**“ ფაქტურად ამ განცხადებას შემდეგი ქვეტექსტი აქვს: **„ვინ არიან სააკაშვილი და ნაციონალები, ამ ქვეყანაში ერთადერთი საქმის გამგებელი კაცი მე ვარ!“**

ეს კი ნამდვილი სიცრუეა, რადგან პოლიციისადმი შიში სულაც არ ნიშნავს სიყვარულსა და მაღალ რეიტინგს, განსაკუთრებით მას შემდეგ, რაც ფრიალ საეჭვო ვითარებაში დაიდგა საქართველოს პრემიერ-მინისტრი ზურაბ ჟვანია, რაც ქალაქის ცენტრში, ყველას თვალწინ, დისიონთანით, მხეცურად ჩახოცეს უდანაშაულო ახალგაზრდები, რაც მიხანტროპების მიხედვით სააკაშვილისა და ვანო მერაბიშვილის თავიანთი პოლიციელებმა განსაკუთრებულ სისასტიკითა და დაუფიქრებლობით დაარბიეს მშვიდობიანი მიტინგები, რასაც უმსხვერპლოდ არ ჩაუვლია.

ასე რომ, ვანო მერაბიშვილის გაარქივება შეიძლება ორ ვარიანტში განვიხილოთ. **პირველი** – მიხედვით სააკაშვილი მართლაც აპირებს, რომ ძალაუფლება მისი გუნდის ყველაზე აქტიურ წევრს ვანო მერაბიშვილს გადააბაროს, რათა თავიდან აიცილოს მოსალოდნელი სამართლიანი სასჯელი საქართველოში დატრიალებულ მრავალ უბედურებაზე. საქართველოს კონსტიტუციის თანახმად 2013 წლის შემდეგ, ქვეყანაში ხომ პირველი თანამდებობის პირი პრემიერი იქნება

და მეორე – სააკაშვილი უკვე იმდენად შეშოთებულია ძალაუფლების დაკარგვის რეალური საფრთხისაგან, რომ თავის ერთგულ ჯარისკაც მერაბიშვილსაც აღარ ენდობა და ყოველგვარი მოულოდნელობის თავიდან ასაცილებლად მოახდინა მისი ნეიტრალიზება, რათა შემდეგ უხეში გაყვალბებით მოიგოს არჩევნები, რაც ნაკლებად მოსალოდნელია...

საქართველოს პრეზიდენტმა მიხეილ სააკაშვილმა ვანო მერაბიშვილი პრემიერ-მინისტრად 31 ივნისს წარადგინა და აღნიშნა, რომ მერაბიშვილი უეჭველად დაძლევს უმუშევრობას. საქართველოში გამეფებული ტოტალური უმუშევრობის დაძლევას ერთი ადამიანის (თუნდაც სააკაშვილის მიერ „**საქართველოს სახელმწიფოებრიობის ხერხემალი**“ აღიარებული „ყოვლისშემძლე“ მერაბიშვილის) ძალისხმევით არ ეყოფა, ეს სადალი არ არის. ამ მანქანების დაძლევას სჭირდება ახალი ეკონომიკური კატეგორიებით აზროვნება და ინვესტიციები.

ხოლო სააკაშვილის ხელისუფლებამ, რომელიც ძირითად აქცენტს ტურიზმზე აკეთებს, გამორიცხებულია რომ ისეთი ნაბიჯები გადადგას, რაც ეკონომიკის აღორძინებით აღმოფხვრის უმუშევრობასა და მასიურ სიღატაკს. ასე რომ, უმუშევრობას საქართველოში მერაბიშვილი კი არა, ქრისტე ღმერთიც ვერ აღმოფხვრის, თუ ქვეყანას ეკონომიკის განვითარების შანსი არ მიეცა.

ვანო მერაბიშვილი რომ კარგი მენეჯერია, ამას არაფერი დაობს, მაგრამ იმ ქვეყანაში, სადაც ყველაფერი მორგებულია ერთი შეურაცხადი ადამიანის ხუშტურებზე (საკაშვილი რომ შეურაცხადია, ეს ლატვიელმა ექიმებმაც დაამტკიცეს, რომელთაც, ამას წინათ, მას ქრონიკული ფორმის მანიაკალურ-დეპრესიული ფსიქოზის დიაგნოზი დაუსვეს), ვერც კარგი მენეჯერი გახდება ვერაფერს და ვერც ბრძენი შემოქმედი. ამ სიტუაციის გათვალისწინებით შეგვიძლია დავასკვნათ, რომ ვანო მერაბიშვილი ისევე ვერ გახდება ვერაფერს საქართველოში წამოტრიალი პრობლემების გადაჭრის საქმეში, როგორც მისი წინამორბედი, მასზე არანაკლებ ჭკვიანი და საქმიანი თვისებებით აღჭურვილი პრემიერ-მინისტრები ვერას გახდნენ.

ამიტომ, შესაგრებთა გაღანაცვლება ჯამს ნამდვილად ვერ შეცვლის და საქართველოს მოსახლეობას კვლავაც ცარიელი ჯამი ეკავება ხელში, თუ შემოდგომის საპარლამენტო არჩევნებზე „**ნაციონალები**“ და მათი ახირებული ბელადი სააკაშვილი არ მოვიშორეთ თავიდან.

არაჩვეულებრივი გამოფენა – ანუ ხელისუფლების დაპირებული და განუხორციელებელი პროექტები

მართალია, საქართველოს ხელისუფლების წევრთა არც თუ ჯანსაღ ტენიანობაში სწორად განადიოებული იდეები იბადება, მაგრამ მთავარი პრობლემა ისაა, რომ მათ სორც-შესხმას რატომღაც ვერა და ვერ დაადასაშველი! ამიტომაც გადაწყვიტეთ ჩვენი მკითხველისთვის არაჩვეულებრივი გამოფენა, სახელწოდებით – **„მე ამისგან გაგაკეთებ“** მოგაწვყო.

„37 ევროდ დედაიშინა შემოფარვნი“ ცოტა ხნის წინ საქართველოს პრეზიდენტმა მიხეილ (**„ვარდაპეტ-1“-მა**) სააკაშვილმა ქუთაისში, კომპინარის აეროპორტის ტერმინალზე შეკრებილი საზოგადოებასთან შეხვედრისას რიხიანად გვამცნო, რომ მალე საქართველოდან ევროპაში ფრენა 37 ევროდ იქნება შესაძლებელი. პრეზიდენტის თქმით, საქართველოში შემოვიდა ახალი უკრაინული ავიკომპანია **„ვიზ ეარი“**, რომელიც დაბალ ფასად ქუთაისიდან კიევის მიმართულებით რეისებს შეასრულებს.

„აქედან შესაძლებელი იქნება ევროპაში ფრენა 37 ევროდ თუ არა 200-ზე მეტად, როგორც ეს არის თბილისიდან.“ ზოგიერთი ავიკომპანია ხალხის ხარჯზე მდიდრდება. ჩვენი დახმარებით კი აქ იაფიანი კომპანია შემოვიდა. თავდაპირველად, ეს კომპანია 22 ევროდ ჩაიყვანს მგზავრებს ქუთაისიდან კიევში და დამატებით რამდენიმე ევროდ – ევროპის სხვა ქვეყნებში. ამ თანხად ტაქსი არ ჩამოგიყვანს საშურადან ქუთაისში. ამიტომაც ეს არის მთელი საქართველოს აეროპორტი, რადგან ამ ფასის პირობებში, ან თბილისი დაუკლებს ფასებს, ან მგზავრები თბილისიდან დაიჭრებიან ქუთაისში, – ბრძანა პრეზიდენტმა. ექსპერტები კი ამბობენ, რომ, თუნდაც საწვავის ფასიდან გამოიმდინარე (მფრინავებისა და მომსახურე მომსახურე პერსონალის ანაზღაურებაზე რომ არაფერი ვთქვათ), ამ ფასად ევროპაში ფრენა შეუძლებელია, მაგრამ რა იციან ექსპერტებმა, როცა **„მთავარი ექსპერტი ყველა საკითხებში“** სრულიად საწინააღმდეგოს ამტკიცებს (?). ეგენი ხომ დაბალ კომუნისტურ ეპოქაში არიან ჩარჩენილი და ეკონომიკის თანამედროვე ანაბანასაც კი ვერ ფლობენ! 37

ევროდ არა მხოლოდ ევროპაში გადაფრინდება ადამიანი, არამედ ამ ფასად სწორი ეკონომიკური გათვლებისა და ახალი მეტაფიზიკის პირობებში მთელ დედამიწასაც შეიძლება შემოფარვნიოს! თურმე სწორედ ამ დღეს დაწყებულია ჩვენი ოცნებების ასრულება. სხვათა შორის, პირადად მე ჯერ კიდევ შარშანწინდელ 19-ლარიან თვითმფრინავის ბილეთზე ვოცნებობ, იმ ბილეთზე, თბილისიდან ბათუმამდე 19 ლარად რომ უნდა ჩავფრინე. მაგრამ რატომღაც არა და არ შემხვდა ეგ ბილეთი. არც ისეთი კაცი შემხვდა, მაგ ბილეთით რომ გაფრენილიყოს!

არადა, **„მალე ევროპაში 23 ევროდ ჩავფრინდებით“** – ჩვეული ომანით გვიპრდება მიხეილ სააკაშვილი. აბა, გაბედოს და შეეკამათოს ვინმე – სააკაშვილმა თქვა და მაგანათვის მისი სიტყვა ღმერთის მინიშნებაზე მეტს ნიშნავს.

„ყიფინავი“ არ გაამართლა მოგეხსენებათ, 2008 წელს, მას შემდეგ, რაც მსოფლიოში ეკონომიკური კრიზისი დაიწყო, საქართველოს ხელისუფლებამ განაცხადა, რომ მასშტაბურ პროექტს იწყებს, კერძოდ, სოფლის მეურნეობის მინისტრმა გვამცნო, რომ სირაქლებების, ბაყაყების, ნიანგებისა და ლოკოინების ბიზნესი უნდა განვითარდეს. ორიოდე წლის წინ საქართველოში ეს ბიზნესი მტკიცად პოპულარული იყო და ქვეყნის აყვავება ამ პროექტით გარდაუვალი უნდა ყოფილიყო. ნიანგის ხორცის ევროპაში გატანა – 40 ევროდ, ტყავის გაყიდვა კი 500 ევროდ იგეგმებოდა. ამ გრანდიოზული იდეის გახმაურებიდან სულ რაღაც ორიოდე წელიწადში ცნობილი გახდა, რომ ეგზოტიკური ცხოველების მოშენების პროექტი სამარცხვინოდ ჩავარდა. ამაზე კინტი არ დაუძრავს საქართველოს ხელისუფლებას, ჩვენი მთავრობის ამ გრანდიოზული გეგმის ჩაფუჭვის ამბავი უცხოურმა გამოცემა **THE FINANCIAL**-მა გაახმაურა – საქართველომ ვერ შეძლო ბაზარზე ნიშის მოპოვება და ბაყაყების ექსპორტი ჩაუყვარდა(?).

მოკლედ, გადაფურჩით ნიანგებისა და ლოკოინების ნაცემოხვევას!

გაზრდის ვლამოზიტი, მებრან...

ერთი კაცი ძალიან ჰგავდა თურმე ლენინს, განსაკუთრებით მაშინ, როცა წვერი მოუშვა. რაიკომის პირველმა მდივანმა დაიბარა და უთხრა: უხერხულია, ამხანაგო, მართლა ძალიან ჰგავხარ ლენინს, ამიტომ წვერი უნდა გაიპაროს!

– წვერს კი გავიპარსავ, ამხანაგო პირველი მდივანი, მაგრამ იდეებს რა გუყვო! – მივუღო თურმე იმ კაცმა.

ასე ახლა სააკაშვილის საქმეც – აღმაშენებელს ვეღარ დაემსგავსება, მაგრამ დაეთის იდეებს რა უყოს?

ერთი ასეთი იდეა იყო საქართველოში ეგზოტიკური ცხოველების მოშენება და ამ მიმართულებით ბიზნესგეგმების შექმნა. მართალია, ბაყაყების ბიზნესში არ გაგვიმართლა, სამაგიეროდ, მალე პრეზიდენტმა ქვეყნის აყვავების ახალი ბიზნესგეგმა წარმოვიდგინა და სიტყვას საქმეც მოაყოლა, – ჯერ იყო და, მესტიაში ულტრათანამედროვე აეროპორტი ააშენებინა, რაც თურმე იმის გარანტია იყო, რომ სვანეთს ნახევარი მილიონი ტურისტი მიაწვდებოდა, ხოლო მესტიის აეროპორტი ყველაზე მასშტაბური და მომგებიანი იქნებოდა მსოფლიოში. **„აეროპორტს 1200-მეტრიანი ასაფრენი ბილიკი აქვს და ამინდის მიუხედავად, ლაინერების მიღებას ნებისმიერ სეზონზე შეიძლება. მესტიის აეროპორტს ზამთარში – 18, ხოლო ზაფხულში 50 კაცის ტევადობის თვითმფრინავის მიღება შეუძლია. მესტიაში პირველ ეტაპზე სუბსიდირებული ფრენა და ბილეთის ფასი ევროდსა თვის სელმის-საწვდომი იქნება. ეს იმისთვის კეთდება, რომ მესტიაში რაც შეიძლება მეტი დამსვენებელი ჩავიდეს. 4 წელიწადში სვანეთში ნახევარი მილიონი ტურისტის ჩასვლას ვეგარაუდებ“**, – ბრძანა მაშინ საკუთარი სიტყვებით გამხიარულებულმა პრეზიდენტმა.

ახლა კი გურიაში სოფელ მერისის აეროპორტსაც აშენებს ავადმყოფური ქინით.

ასე რომ, სააკაშვილს თუ რამდენიმე წელი კიდევ **„დავაცადეთ“**, რასაც უკვე

ბოშა პროფესიონალი მკითხველ-მითხოვრების ქინიანობით ეხვეწება ქართველ ერს, საქართველოში ერთ სულ მოსახლეზე ორი აეროპორტი მაინც გვექმნება.

შემდეგ მთავარი ამოცანა მხოლოდ ის გვექმნება, თუ სად წავიღოთ ან რაში გამოვიყენოთ ამდენი აეროპორტი, რადგან საქართველოში **„ნაციონალების“** და სააკაშვილის მიერ შექმნილი არაორმაღური მდგომარეობის გამოისობით უცხო ქვეყნების ტურისტები დიდად არ მოიკლავენ თავს ჩვენს გაუბედურებულ საქართველოში იუნესკოს მიერ დაცული ძეგლების სიდიდან ამოღებული **„ნაციონალების“** მიერ შერყენილ-გადაკეთებული სიძველეების დასათავსებლად.

მოკლედ, ამათ სიგიჟეს საერთოდ ხომ არ ჰქონდა დასასრული, ახლა შემოდგომის საპარლამენტო არჩევნების წაგების შიშით იმდენად არიან ატანილები, რომ სისულელეს სისულელეზე სწადაინ.

მართლაც, რა დავაშავეთ ქართველებმა ასეთი, ამ უხეივებისა და გიჟების გადამკიდებმა?

დამეთანხმებით – წარმოუდგენელია შენი სამშობლოს განუყოფელ ნაწილად სთვლიდე საქართველოს კუთხეს და არ იცოდე რა ხდება იქ, რითი სუნთქვენ და სულდგმულობენ აფხაზები, ქართველები და იქ მცხოვრები სხვა ერების წარმომადგენლები, რას აკეთებენ საკუთარი თვითმყოფადობის შესანარჩუნებლად, რა პრობლემების წინაშე იმყოფებიან, რა უჭირთ, რა უღბინთ, რას აკეთებენ მშობლიური კუთხის ასაღორძინებლად.

თუ ვამტიკიცებთ, რომ აფხაზები ჩვენი ძმები და დები არიანო, მაშინ მუდამ უნდა გვეჭიროს ხელი მათი ქვეყნის მაჯისცემაზე, რათა არ მოვწყდეთ იმ აფხაზურ რეალობას, რასაც ესოდენ დიდი მონღოლებით ესწრაფვის საქართველოს მოღალატე არაქართული ხელისუფლება.

ვიდრე შედგება საზღვარი არჩევნების შედეგად საქართველოში მოსულ ეროვნულ ხელისუფლებასა და აფხაზეთის მთავრობას შორის, სადაც განისაზღვრება ჩვენი ქვეყნის მომავალი, ჩვენ გაზეთის ყოველ ნომერში გარკვეულ ადგილს დაგუთმობთ აფხაზეთში მიმდინარე მოვლენებს, ამ ქვეყნის პოლიტიკურ თუ საზოგადოებრივ ყოფას, ადამიანებს, რომლებიც შრომობენ საკუთარი სამშობლოს საკეთილდღეოდ.

იმედია, მკითხველები და დაინტერესებული აუდიტორია თავის აზრს მოგვაწვდის გაზეთის ამ ინიციატივის თაობაზე, რომელიც გათვალისწინებული იქნება ჩვენს მომავალ საქმიანობაში.

მაშ ასე, გაზეთ “ილორს” ჩვენი მკითხველის სამსჯავროზე გამოაქვს სპეციალური გვერდი:

“ყოველკვირული აფხაზეთიდან”

აფხაზეთის რესპუბლიკის პრეზიდენტმა ალექსანდრე ანკვაბმა მიიღო ევროსაბჭოს დელეგაცია, რომელსაც ხელმძღვანელობდა ევროსაბჭოს სამოქალაქო ოპერაციათა და სამოქალაქო დაგეგმარების სისტემის მთავარი კოორდინატორი ჰაინც იორგ ჰაბერი.

შეხვედრას ესწრებოდა აფხაზეთის პარლამენტის სპიკერი ვალერი ბანაა, პრემიერ-მინისტრი ლეონიდ ლაკერბაია, აფხაზეთის უშიშროების საბჭოს მდივანი სტანისლავ ლაკობა და პრეზიდენტის ადმინისტრაციის უფროსი ბესლან კუბრაევა.

ევროსაბჭოს დელეგაციის წევრებს აინტერესებდათ აფხაზეთის ხელმძღვანელობის აზრი აფხაზეთში მომუშავე საერთაშორისო ორგანიზაციების, უპირველესად კი ევროსაბჭოს მისიის საქმიანობაზე.

ალექსანდრე ანკვაბის აზრით “საერთაშორისო ორგანიზაციები დიპლომატები და დელეგატები ანგარიშს არ უწევენ იმ გარემოებას, რომ აფხაზეთი უკვე სულ სხვა განზომილებაში იმყოფება”. მან განაცხადა: “აფხაზეთს ამჟამად სულ სხვაგვარი მხარდაჭერა სჭირდება. ეს არ ნიშნავს სხვადასხვა საერთაშორისო ორგანიზაციების მიერ ჩატარებული სამუშაოს უგულვებელყოფას. ეს მეტყველებს იმაზე, რომ ეფექტური სამუშაოების ეტაპმა ჩაიარა. თუ ჩვენს მიმართ დამოკიდებულება არ შეიცვლება, ჩვენ ვერ ვხედავთ ამ ორგანიზაციათა საქმიანობის გაგრძელების აუცილებლობას აფხაზეთის ტერიტორიაზე და ვერც ამგვარი შეხვედრები იქნება სასურველი შედეგების მომტანი. ვერც

ნიეტრალური პასპორტების იდეას მოვიწონებთ, რადგან იგი ჩაფიქრებული იყო აფხაზების მონაწილეობის გარეშე”.

ამასთან, ალექსანდრე ანკვაბმა გულსიტყვილით აღნიშნა, რომ აფხაზეთის მოქალაქეებს არ ეძლევათ ევროკავშირის ქვეყნებში შესვლის უფლება, მათ უარს უბრალებენ სამედიცინო მომსახურებაზე, განათლების მიღებაზე.

“თავისი შინაარსით ეს ფაქტიურად ბლოკადას ნიშნავს ევროკავშირის ქვეყნების მხრიდან”, – აღნიშნა აფხაზეთის უშიშროების საბჭოს მდივანმა სტანისლავ ლაკობამ.

“ჩვენ მრავალ ბლოკადას გაეუძელით და ამ ბლოკადასაც გაეუძელით”, – აღნიშნა ალექსანდრე ანკვაბმა.

შეხვედრის დასასრულს ალექსანდრე ანკვაბმა განაცხადა: – “ჩვენ მშვიდად ვაგრძელებთ აღმშენებლობით პროცესებს არა ოკუპირებულ აფხაზეთში, როგორც ამას ევროკავშირის ქვეყნებში მიიჩნევენ, არამედ თავისუფალ, დამოუკიდებელ აფხაზეთში და ჩვენთან ყველაფერი კარგად იქნება”!

ამ ამბიდან რამდენიმე დღის შემდეგ ბატონმა ალექსანდრე ანკვაბმა მიიღო ბრიტანეთის არასამთავრობო ორგანიზაცია “შერიგების რესურსების” პროგრამის ხელმძღვანელი ჯონათან კოენი და კაკასიის პროგრამის კოორდინატორი რეიჩელ კლოგი. მათ აფხაზეთის პრეზიდენტს წარუდგინეს მოკლეუბი მასალები ქართულ-აფხაზური კონფლიქტის თაობაზე, რომელიც დააფინანსა ევროკავშირმა.

შეხვედრაზე ასევე განხილულ იქნა დასავლეთის ქვეყნების დამოკიდებულება აფხაზეთთან და საერთაშორისო ორგანიზაციების ადგილზე საქმიანობის შედეგები.

“ჩვენ არ გავგანხიანა საქართველოში აკრედიტებულ დიპლომატებთან და ევროკავშირის იმ დელეგატებთან შეხვედრის სურვილი, რომლებიც მხოლოდ ქართული მხარის ინტერესებს აუღერებენ” – განაცხადა ალექსანდრე ანკვაბმა, – თუ მათ სურთ აფხაზეთთან თანამშრომლობა, მაშინ უნდა შეცვალონ ჩვენდამი დამოკიდებულება და მაგალითი აიღონ რუსეთისაგან, რომელიც მხარს გვიჭერს და პრაქტიკულადაც გვეხმარება”.

სტუმრებმა კმაყოფილებით აღნიშნეს, რომ მათი აფხაზეთში ბოლოს ყოფნის დღიდან უამრავი რამ სასიკეთოდ შეიცვალა. “ყოველივე ეს სინარჯის მოგვრეულია” – აღნიშნა კოენმა.

გაზეთ “ილორს” რედაქციისაგან – ქართველი ხალხი მალე დაიხსნის თავს საძულველი “ნაციონალების” რეჟიმისაგან, რომელიც ყოველი საძარხისი მეთოდების გამოყენებით ეწინააღმდეგება ქართველი და აფხაზი ხალხების დაახლოებას პროცესს და მართლაც ყველაფერი კარგად იქნება. ჩვენ გეჯერა, რომ ქართველი და აფხაზი ხალხი, რომელთაც ძმური თანაცხოვრების მრავალსაუკუნოვანი ისტორია გააჩნიათ, აუცილებლად მოახერხებენ იმ გადაწყვეტილების მიღებას, რომელიც ურთიერთხელსაყრელი იქნება ორივე ერისათვის!

აფხაზეთი სტუმრებმა მონაწილეობა მიიღეს საქართველოს ბანაკ “სლავიანური თანადგომის” ღონისძიებაში

აფხაზი სტუმრები აღნიშნული ღონისძიებიდან უკვე დაბრუნდნენ.

20-27 ივნისს კრასნოდარის მხარის ტუაფსეს რაიონში გაიმართა სტუმრული საერთაშორისო ბანაკი “სლავიანური თანადგომის” რიგითი მეთერთმეტე შეკრება, რომლის ორგანიზება კურსკის ოლქის ადმინისტრაციამ ითავა.

წელს ბანაკში ოთხასმა მონაწილემ მიიღო თავი რუსეთიდან, აფხაზეთიდან, უკრაინიდან, ბელარუსიდან, მოლდავეთიდან და ისრაელიდან. ღონისძიების ერთ-ერთმა ორგანიზატორმა ალა ჩერტოვამ განმარტა, რომ მათი მიზანია ბანაკის მონაწილე ახალგაზრდობისათვის საქმიანი თანამშრომლობის პრინციპების შესწავლა და იმის შთაგონება, რომ პირადი წარმატების მიღწევაში მათი მთავარი მეკავშირე სახელმწიფოა.

– “სლავიანური თანადგომა” ის ღონისძიებაა, რომელიც ახალგაზრდა ადამიანს პირადი ინიციატივის გამოვლენისა და ხელშეწყობის პარტნიორის მონახვის საშუალებას აძლევს, რაც ხელს შეუწყობს მას განაზრახვის აღსრულებაში, – განაცხადა ქალბატონმა ალა ჩერტოვამ, – ჩვენი დევიზია: “სტუმრული ურთიერთანამშრომლობიდან სოციალურ პარტნიორობამდე”.

ღონისძიების მონაწილეები დაუკავშირდნენ საერთაშორისო კოსმოსურ სადგურს, რითაც ხაზი გაუსვეს იმას, რომ მათი პროექტი ბევრად სცილდება ერთი რომელიმე სახელმწიფოს საზღვრებს. აფხაზეთის სპორტისა და ახალგაზრდობის სახელმწიფო კომიტეტის სპეციალისტის ელენე ღვინჯიას შეკითხვაზე, თუ როგორ გამოიყურება აფხაზეთი კოსმოსიდან, კოსმონავტებმა უპასუხეს: “იგი ყველაზე ლამაზია, ჩვენ მას ყოველთვის ვაკვირდებით კოსმოსიდან”!

მიმდინარე წელს “სლავიანური თანადგომის” ფორუმს აფხაზეთიდან წარმოადგენდნენ საოპერო შემსრულებელთა იტალიის აკადემიის სტუმრული ბატალ საკანია, სოხუმის სახელმწიფო უნივერსიტეტის სტუმრული ინალ ხამკოვი, ასლან არშაა და ასტანდა ლომია.

ღონისძიების მონაწილეები ერთმანეთს ეპაექრებოდნენ სხვადასხვა სადისკუსიო მოედნებზე. ბატალ საკანია გახდა საერთაშორისო ფესტივალი “სლავიანური თანადგომის” პრემიის ლაურეატი.

ღონისძიების ორგანიზატორებმა განმარტეს, რომ მონაწილეები ფრიად საინტერესო და საჭირობო საკითხებს მიმოიხილავდნენ. ბატალ საკანია გახდა საერთაშორისო ფესტივალი “სლავიანური თანადგომის” ლაურეატი, რომლის მიზანია ნიჭიერი ახალგაზრდების გამოვლენა, მათ შორის კულტურული კავშირების განმტკიცება, დაინტერესებულ ორგანიზაციათა ძალისხმევის გაერთიანება და ახალგაზრდული შემოქმედებისათვის სათანადო მხარდაჭერა.

მკითხველი დამეთანხმება, რომ ეს ღონისძიება აშკარად განსხვავდება სააკაშვილის მიერ ორგანიზებულ ქართულ ახალგაზრდათა ანაკლის თავყრილობისაგან, სადაც მიწამ ქარაფშუტულად მიუთითა გოგო-ბიჭებს ბუნებისაკენ.

აფხაზეთის რესპუბლიკის საბარემო საქმეთა სამინისტროს ბანცხადა მერაბ ყოლბაიას ქართულ ციხეში წამებისა და არაადამიანური მოპყრობის თაობაზე

აფხაზეთის საგარეო საქმეთა სამინისტრო აღშფოთებას გამოთქვამს საქართველოს ციხეში გამოძევად აფხაზეთში მცხოვრებ მერაბ ყოლბაიასადმი არაადამიანური დამოკიდებულების გამო, რომელიც 2011 წლის 15 თებერვალს აფხაზეთის ტერიტორიიდან გაიტაცეს შეიარაღებულმა ნიღბიანმა პირებმა და რომლისგანაც საქართველოს ხელისუფლება ცდილობს მისთვის სასურველი აღიარების მიღებას. შეხვედრის გამოვლინებაა ისიც, რომ აფხაზეთიდან გატაცებისას მას ფეხები დაუხვირტეს ტყვეით.

აფხაზეთის მხარე ამდენივე საკითხი არაერთხელ დააყენა ენეების დისკუსიებზე, თუ სხვა შეხვედრებზე, მაგრამ დაპატიმრებულის ჯანმრთელობის სავალალო მდგომარეობაზე სათანადო რეაგირებას არ ახდენენ არც ქართული მხარე და არც ევროსაბჭოს დამკვირვებლები.

აქვე აღვნიშნავთ, რომ ეს არ გახლავთ ქართულ ციხეებში აფხაზეთის მოსახლეობაზე არაადამიანური მოპყრობის ერთეული ფაქტი. 2010 წლის დეკემბერში ქართულმა სპეცსამსახურებმა დააპატიმრეს აფხაზეთის მოქალაქე გ. ჯოპუა, რომელსაც ასევე არაადამიანურად აწამებდნენ ციხეში, რასაც ადასტურებდა მისი ჯანმრთელობის მძიმე მდგომარეობა, ციხიდან განთავისუფლების შემდეგ. ასევე, 2007 წლის თებერვალში, ქართულმა სპეცსამსახურებმა გაიტაცეს აფხაზეთის მოქალაქე დ. სიგუა, რომლის ბელზე დღემდე არაფერია ცნობილი.

აღნიშნული ფაქტები თავისთავად მეტყველებენ, რომ, საქართველოს მმართველი ძალები ჩირადაც არ ავადებენ ადამიანის უფლებების დაცვის კონვენციას და მასთან დაკავშირებულ საერთაშორისო ნორმებს. ქართულ და საერთაშორისო მედიაში გავრცელებული ცნობები კი ადასტურებს იმ მწარე სინამდვილეს, რომ საქართველოს ციხეებში პატიმრების წამება და მათდამი არაადამიანური მოპყრობა უკვე ნორმად არის ქცეული.

საქართველოს სამართალდაცავთა პატიმრებთან მუშაობის მეთოდთა უკვე თავისთავად აყენებს ეჭვის ქვეშ ბრალდებულთა მონაწილეობას მათდამი ინკრიმინირებულ დანაშაულში.

აფხაზეთის საგარეო საქმეთა სამინისტრო მოუწოდებს ადამიანის უფლებების დაცვაზე პასუხისმგებელ საერთაშორისო ორგანიზაციებს, სახელდობრ პატიმართა წამების წინააღმდეგ მებრძოლ ევროპის კომიტეტს, ევროსაბჭოს კომისარს ადამიანის უფლებების დაცვის საკითხებში, რომ დაგმონ პატიმართა წამების ფაქტები, რომელსაც ადგილი აქვს ქართულ ციხეებში და კატეგორიულად მოსთხოვონ საქართველოს ხელისუფლებას ბატონ გ. ყოლბაიას დაუყოვნებლივ განთავისუფლება.

აფხაზეთი საინფორმაციო საბუნტო “Regnum”-ს ეროვნებათშორისი შუღლის გაღვივებაში აღანაშაულებენ

7 ნოემბერს გავრცელებულ განცხადებაში აფხაზეთის დეფაქტო რესპუბლიკის თავდაცვის სამინისტრო რუსეთის ახალი ამბების სააგენტო “Regnum”-ს ეროვნებათშორისი შუღლის გაღვივებაში აღანაშაულებს. განცხადება საინფორმაციო სააგენტო “აფსინპრესმა” გაავრცელა.

საქმე ეხება, “Regnum”-ის მიერ 5 ნოემბერს გავრცელებულ ინფორმაციას, თითქოს გალის რაიონის მკვიდრი, 21 წლის დანიელ წურწუშია აფხაზეთის არმიაში სამსახურზე უარის თქმის გამო მოკლეს.

აფხაზეთის მთავარი სამხედრო უწყება ამტკიცებს, რომ რუსული სააგენტოს ინფორმაცია სინამდვილეს არ შეესაბამება, რადგან საშემოდგომო გაწვევის დროს გალის რაიონიდან აფხაზეთის ჯარში არაფერია გაწვეული, მათ შორის არც დანიელ წურწუშია. “აფხაზეთის ჯარში მსახურობს ყველა ეროვნების წარმომადგენელი და არც ერთი მათგანი ეთნიკური კუთვნილების გამო ფიზიკურ ან მორალურ დისკრიმინაციას არ განიცდის”, – ნათქვამია განცხადებაში.

განცხადების ავტორები “Regnum”-ის ინფორმაციას აფხაზეთში, როგორც “აფხაზეთის შეიარაღებული ძალების დისკრედიტაციისა და რესპუბლიკაში ეროვნებათშორისი შუღლის გაღვივებისკენ მიმართულ ქმედებას”.

იოსებ სტალინი: “უს უბნური მოქმედება, მაგნიტოკა”

დიდი სამამულო ომის დამთავრების შემდეგ, ფართო საზოგადოებაში ნიკიტა ხრუშოვის ძე ხრუშოვზე ანკეოლის დონეზე მრავალი მოსახრება არსებობდა, რომელიც ი. სტალინისა და ნ. ხრუშოვის ურთიერთ-დამოკიდებულებას ეხებოდა. ზოგი ამბობდა, რომ ი. სტალინი ხრუშოვს აღარ ენდობოდა და მას მასხრად ივლებდა, თავზე ნიბუნს აბერტყავდა. ზოგიც ამბობდა: – დაცინვით “ნიკიტაშვილს” ეხსობოდა. ზოგიც კი ამბობდა, რომ ხრუშოვმა სოფლის მეურნეობის საკითხებში ხრუშოვი უცოდინარობა გამოიჩინა, მგრამ სტალინი არ დასაჯა და აპატია როგორც უცოდინარს. ყოველივე ასეთ აზრებს ჰქონდა არსებობის უფლება. თუ გინდათ სოფლის მეურნეობის საკითხში. მაგ. 1951 წლის 4 მარტს ნ. ხრუშოვმა გაზეთ “პრავდაში” გამოაქვეყნა წერილი სათაურით “კოლმეურნეობებში მშენებლობისა და კეთილმოწყობის შესახებ”. აღნიშნული წერილი სტალინს იმ დღესვე წაუკითხავს და “პრავდის” რედაქციისათვის (იმ დროს პრავდის რედაქტორი იყო მ. სუსლოვი) საყვედური უთქვამს იმისათვის, რომ წერილს რატომ არ ჰქონდა განმარტება. აღნიშნულ წერილში ხრუშოვი მოითხოვდა სოფლების აყრას და სპეციალურ ადგილებში დასახლება: აგროქალაქების სახით, სადაც გლეხებისათვის აშენდებოდა მაღალსართულიანი საცხოვრებელი სახლები. ტრადიციულად დამკვიდრებული “სოფლის” და “სასოფლო” სახელები ხრუშოვის აზრით აღარ შეეფერებოდა იმდროინდელ სინამდვილეს. რა თქმა უნდა ი. სტალინი აღაშფოთა ამ უზარო “ნაღვაწმა” და საკითხი განსახილველად გაიტანა პოლიტბიუროს სხდომაზე. სხდომის მუშაობაში მონაწილეობას იღებდა პოლიტბიუროს ყველა წევრი. რომლებმაც მკაცრად უარყოფითად შეაფასეს ნიკიტა ხრუშოვის “ნამოღვაწარი”. აღნიშნულ პოლიტბიუროს სხდომას ესწრებოდა ჩვენი თანამემამულე, იმ დროს საკავშირო კომუნისტური პარტიის ინსპექტორი და შემდეგში საქართველოს კომუნისტური პარტიის ცენტრალური კომიტეტის პირველი მდივანი ბატონი ალიოშა მირცხულავა, რომელმაც ზუსტად ჩაწერა სტალინის და მოლოტოვის გამოსვლა პოლიტბიუროს სხდომაზე, რო-

გორც ზემოთ აღვნიშნე პოლიტბიუროს ყველა წევრმა უარყოფითად შეაფასა ხრუშოვის “ნამოღვაწარი”. მაგრამ განსაკუთრებით სიმკაცრით გამოირჩეოდა ვ. მოლოტოვის გამოსვლა, რომელმაც “ხრუშოვი დასახსნისათა როგორც მარქსიზმ-ლენინიზმის ელემენტარული პრინციპების არმცოდნე, სუსტი პოლიტიკური მოაზროვნე და მოითხოვა მისი სასტიკი დასჯა”. /ა. მიტცხულავა, რასაც პოლიტბიუროს წევრები და დაეთანხმნენ. მდგომარეობა შეცვალა სტალინის გამოსვლამ, რომელიც დიდი სიზუსტით აქვს ჩაწერილი ბატ. ა. მირცხულავას “თანამედროვე სოფლები – ამბობს ი. სტალინი, – რომლებიც ათეული მილიონობითაა, ასევე მთელი მილიონი ადამიანების მიერ შენდებოდა საუკუნეების განმავლობაში, საცხოვრებლად მოსახერხებელ და სასარგებლო ადგილებში, უმეტესად მდინარეთა გასწვრივ ან მათ ახლოს. აქვე აქვთ ხეხილის ნარგავები, ბაღ-ბოსტნები, სახლების აგებისას დაცულია ეროვნული თავისებურებანი, სტილი, ამ სოფლების გაშენება-კეთილმოწყობისთვის გაწეულია უზარმაზარი შრომა და ხარჯები, და უცებ წინადადება ყოველივე ამის დანგრევა-განადგურების, მოსახლეობის აყრის შესახებ, ეს უზნური მოქმედებაა, მაგნეტოკაა. რაც შეეხება “სოფლის” და “სასოფლოს” და სხვა ტერმინების შეცვლას გამოგონილი სახელებით, სრულიად გაუმართლებელია – უაზრობაა. თუ ერთი წუთითაც კი დაუშვებთ და გაეზიარებთ ხრუშოვის მოსაზრებას სოფლის მოსახლეობას საბჭოთა ხელისუფლების წინააღმდეგ ავამხედრებთ. ხრუშოვის ეს შეცდომა მას უცოდინარობით მოუვიდა. იგი მოიკოჭლებს თეორიაში, არ აქვს შესწავლილი და ათვისებული სოციალიზმის პოლიტიკური და ეკონომიკური საფუძვლები, ნაკლებად ერკვევა ცხოვრების კანონზომიერებებში. მას სურდა რაიმე ახლის, კარგის შემოთავაზება, მაგრამ პირიქით გამოუვიდა.”

სტალინის შერბილებული გამოსვლა პოლიტბიურომ მიიღო და გაქნილი, თაღლით ხრუშოვი ამჯერადაც გადაურჩა დამსახურებულ სასჯელს. მაშინ ცეკას პოლიტბიუროს მართებული გადაწყვეტილება რომ მიეღო და ხრუშოვი ჩამოე-

ცილებინა პარტიულ ხელმძღვანელობისათვის, დღეს სულ სხვა ვითარება იქნებოდა. პოლიტბიუროს ამ შეცდომის შედეგად, სტალინის გარდაცვალების შემდეგ ამ ავკია “ხელმძღვანელმა” ხელში ჩაიგდო პირველი კაცის თანამდებობა პარტიულ იერარქიაში, გამოიყენა იგი პირადი ანგარიშსწორებისათვის, შემდეგ კი მთელი სისასტიკით შეეხო ქართველებს, განსაკუთრებით იოსებ სტალინს და ლავრენტი ბერიას. როგორც დღეს ირკვევა ამ ორი ბუმბერაზი პოლიტიკოსის მხრებზე იდგა მთელი საბჭოთა კავშირის ძლიერება. ამის ნათელი დადასტურებაა სერგეი კრემლიოვის სქელტანიანი წიგნი-გამოკვლევა “გაბრია მამ-20 საშუაონის საშაქათსო მინაწერი”. რომელიც თარგმნა ბატ. როლანდი ჯალალანიამ და იბეჭდება გაზეთ “ილორში” ყოველკვირულ გამოცემაში. დასტამბულ წიგნს ძალიან იხილავს ქართველი მკითხველი.

საქართველოს სიძულვილი ძილშიც კი არ აძლევდა მოხვეწებას ბოროტების განსახიერება ნიკიტაშვილს ხრუშოვს – სტალინის გარდაცვალების და ბერიას დაპატიმრების შემდეგ უშუალოდ ხრუშოვის განკარგულებით შეჩერდა ქალაქ გორის რკინიგზის სადგურის მშენებლობა, ქუთაისის-წაქალტუბოს საავტომობილო გზის მშენებლობა, უშუალოდ ბატონ ალიოშა მიცხულავას დაავალა საქართველოს ცენტრალურ კომიტეტს მიეღო გადაწყვეტილება და შეჩერებინათ მეტროს მშენებლობა თბილისში. მაშინდელი ცენტრალური კომიტეტის ხელმძღვანელობის საამაყოდ უნდა ითქვას, რომ ავკია ნიკიტაშვილს მოთხოვნა – შეჩერებინათ მეტროს მშენებლობა, არ მიიღეს. მაგრამ ხრუშოვმა მაინც მიიღო გადაწყვეტილება და მოაწერა ხელი თბილისში მეტროს მშენებლობის შეჩერებას. მაშინდელი თბილისის პარტიული ორგანიზაციის ხელმძღვანელის გიორგი გეგეშიძის სასახელოდ უნდა ითქვას, რომ მეტროს მშენებლობა არ შეჩერებულა. იგი ჩუმად მაინც შენდებოდა.

არამზად ნიკიტაშვილს შესახებ ბატონი ალიოშა მირცხულავა წერს “იგი (ე.ი. ნიკიტა ხრუშოვი – ლპ.) შეხვედრისას გაღიზიანებული ხშირ-ხშირად გაიძახოდა თქვენ ქართველები განებებულნი ხართ,

ამაში ბუნებაც გიწვობთ ხელს, ამიტომ შეგიცვლით ადგილ-მდებარეობას ჩრდილოეთში მიგაბრძანებთ”, “თქვენ რად გინდათ მეტრო, რომელიც ბერიას ახირება იყო” და ა.შ. აი, ასეთ ხეპრე, გაუნათლებელ პიროვნებასთან ჰქონდა ურთიერთობა საქართველოს მაშინდელ ხელმძღვანელობას. დღეს კი ჩვენი ხელმძღვანელობა ხრუშოვის “თეორიებით” მოქმედებს. ანგრევენ ყველაფერს; აფერუმ მათ ქართველობას მათი “ნაღვაწი” არქივების კუთვნილებათა, მომავალი თაობა გამოამხურებს მათ “ნაღვაწს”, გააცნობენ მათ საკუთარ შეილებს და შეილიშვილებს, რომლებსაც გაუჭირდება პასუხის გაცემა. ყველაფერი ხომ გაანადგურეს, ბელადის ერთადერთი ძველი იყო დარჩენილი ქ. გორში და ისიც დამით, ქურდულად მოხსნეს, რომელსაც თვით ხრუშოვი ვერ შეეხო და წაიღეს და გადამაღეს ქალაქგარეთ: ბარამიძეებმა, თუთბერიძეებმა, წიკლაურებმა, თავხელიძეებმა და მათთანა ვივინდარებმა და აღასრულეს თავიანთი სულიერი წინაპრის ნიკიტაშვილს ხრუშოვის ოცნება.

მინაწერი – ლენინგრადის – დღევანდელი პეტერბურგის რეკონსტრუქციის დროს თავმჯდომარემ წამოაყენა წინადადება მოეხსნათ პეტრე-1 და ნიკოლოზ-2 ძეგლები. სხდომა მიმდინარეობდა პოლიტბიუროში, აღნიშნულ წინადადებას ი. სტალინი აღუშფოთებია. მაგიდაზე დაუწერეს ხელი და კომისიის თავმჯდომარისათვის შემდეგი სიტყვები უთქვამს: “პეტრე-1 და ნიკოლოზ-2 ძეგლებს არავითარი პოლიტიკური მნიშვნელობა არ აქვს. ეს არის ხელოვნების ნიმუში და ასე უნდა დარჩეს მომავალ თაობას”. ლენინგრადის ბლოკადის დროს სტალინის განკარგულებით აღნიშნული ძეგლები ქვიშიანი ტომრებით იქნა დაფარული, რომ არ დაეზიანებინა ფაშისტური ბომბების ნამსხვერველს. ასე უფროსიხლებოდა დიდი ბელადი ისტორიულ ღირებულებებს.

ახლა თავად მკითხველმა გადაწყვიტოს – ვინ არის დიქტატორი? ი. სტალინი თუ ეს უღლეურები.

პასუხი მკიხველისათვის მიგვიწვია.
ლეონტი ბიწაზე
ინჟინერ-ეკონომისტი

“ქუთაისში 3000 ჩინელის ჩასახლება იგეგმება”

საქართველოს აშკარად არაქართული ხელისუფლება ახლად “სიურპრიზს” უმზადებს ქვეყნის მეორე დედაქალაქად გამოცხადებული პოლისის მოსახლეობას – ქუთაისში 3000 ჩინელის ჩასახლება იგეგმება და მათთვის ავტოქარხნის ტერიტორიაზე სპეციალური საცხოვრებელი ფართი შენდება. ამის შესახებ პარტია “თავისუფალი საქართველოს” რეგიონალური განვითარების უფროსმა გოგი წულაიამ განაცხადა.

ასევე, ამავე ტერიტორიაზე შენდება ჩინური საავტორო ცენტრი. როგორც წუღაია ამბობს, რაც ხდება, ძალიან სახიფათოა ადგილობრივი მოსახლეობისთვის და თუ გადავითვალისწინებთ ქართველებისა და ჩინელების გამრავლების კოეფიციენტს, ქუთაისი რამდენიმე წელიწადში შეიძლება ჩინეთს დაემატოს.

ბობი წულაია:
“მაქვს ზუსტი ინფორმაცია, რომ ქუთაისში 3000 ჩინელი ჩასახლებას აპირებენ. კერძოდ, ავტოქარხნის ტერიტორიაზე შენდება საცხოვრებელი კომპლექსი, რომელიც 3000 ადამიანზეა გათვლილი.

ასევე ვიცი, რომ ამავე ტერიტორიაზე აშენებენ უზარმაზარ ჩინურ სამრეწველო ბაზარს. ის სიდიდით ქუთაისის ყველა სამრეწველო დაწესებულებაზე დიდი იქნება, რაც, ბუნებრივია, უდიდეს დარტყმას მიყენებს სამრეწველო ინდუსტრიაში დასაქმებულ ადგილობრივებს.

იქ მუშაობენ ჩემი ახლობლები და მათგან მაქვს ინფორმაცია, რომ ამ მშენებლობას ჩინელები აფინანსებენ და ბუნებრივია, ჩინელები სხვისთვის არაფერს გააკეთებენ. საცხოვრებელი კომპლექსი გათვლილია 3000 კაცზე, რაც ძალიან დიდი ციფრია.

ასევე მაქვს ინფორმაცია, რომ ქუთაისში ქურთების რაოდენობა 1000-მდე გაიზარდა. ისინი თურქეთიდან გამოაძევეს და ახლად

დიდ პრობლემებს უქმნიან ადგილობრივ, ქუთაისელ მოსახლეობას – ყველა მათგანი მათხოვრობით არის დაკავებული, თუმცა იმას, რასაც ისინი აკეთებენ, უფრო ყაჩაღობა ჰქვია.

მოსახლეობაში ძალიან ცუდი განწყობაა – თუ გავითვალისწინებთ საქართველოს ხელისუფლების მტრულ დამოკიდებულებას ყოველივე ქართული მიმართ, სავარაუდოა, რომ ჩინელებს ჩამოსახლება მათი კიდევ ერთი ვერაგული ჩანაფიქრის აღსრულებას ნიშნავს.

მაქვს ინფორმაცია, რომ ხარაგაულში დამკვიდრებულმა ჩინელებმა ქართული გეგარები მიიღეს. ისინი მთელ დასავლეთ საქართველოში ხეტის პატრონები არიან. დაუნდობლად ანადგურებენ ასწლოვან ბავშვებს და ამაზე სახელმწიფო თვალს ხუჭავს. მათ არანაირი ჯარიმა და სანქცია არ ეკისრებათ ამის გამო. ისედაც გაჭირვებული ადგილობრივი მოსახლეობას კი ტყეში შესვლა და საჭმელი სოკოს მიეროვებასაც კი კატეგორიულად უკრძალავენ. საუბარი აღარაა ტყიდან თუნდაც ფიჩხის ან ნარიყის გამოტანაზე, რისთვისაც ქართველებს ძალიან დიდი თანხით აჯარაბებენ. ჩინელები კი ჩეხავენ ჩვენს ხე-ტყეს და ამას არაფერს აკონტროლებს”.

ქურნალისტები კოალიცია “ქართული ოცნების” ქუთაისის შტაბის პრესამსახურის უფროსს, გააქობლიანსაც ესაუბრნენ ამ თემასთან დაკავშირებით.

ბიბა ძობალიანი:
“არ ვიცი, კონკრეტულად რა იგეგმება, მაგრამ ფაქტია, რომ ავტოქარხნის ტერიტორია ჩინელებითაა სავსე. აქ შემოსახლდნენ გაკრეველი ადგილი, გაკრეველია ჩინური წარწერები და, სავარაუდოდ, იქ ჩინელები ცხოვრობენ”.

კოალიცია “ქართული ოცნების” ქუთაისის შტაბის ხელმძღვანელმა ზაზა მეთაფლიშვილმა კი თქვა: “აქ უამრავი

ჩინელია, ყოველდღიურად იზრდება მათი რაოდენობა. სადამოს შეიძლება ოთხი შევიდეს და დილით რვა გამოვიდეს, ეს ძალიან დიდი პრობლემაა და, სამწუხაროდ, არავინ არაფერს ამბობს”.

ქუთაისის მერიის პრესამსახურის უფროსი ქეთი დეისაძე ადასტურებს ინფორმაციას, რომ ავტოქარხნის მიმდებარე ტერიტორიაზე ამართლად მიმდინარეობს მშენებლობა და მას ჩინური და ეგვიპტური კომპანიები ახორციელებენ, თუმცა მისი თქმით, მერია არ ფლობს ინფორმაციას იქ ჩინელების ჩასახლების შესახებ.

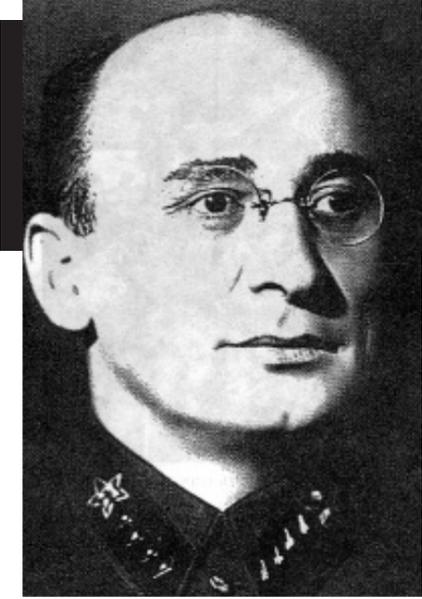
მამი რქისაძე:
“ჩემი არ ვფლობთ ინფორმაციას ჩინელების ჩამოსახლების შესახებ. რაც შეეხება ავტოქარხნის მიმდებარე ტერიტორიაზე მიმდინარე სამშენებლო სამუშაოებს, ეს არის თავისუფალი ინდუსტრიული ზონა და სამუშაოებს ჩინური და ეგვიპტური კომპანიები ახორციელებენ”.

დემოგრაფი ანზორ თოთაძე ამბობს, რომ თუ 3000 ჩინელი ქუთაისში მართლა ჩასახლეს, ეს უბედურების გარდა ქართველებს არაფერს მოუტანს.

ანზორ თოთაძე:
“ამის შესახებ ჯერ არ გამიგია და არ ვფლობ ინფორმაციას, მაგრამ თუ ქუთაისში 3000 ჩინელი ჩასახლეს, ეს უბედურების გარდა ქართველებს არაფერს მოუტანს. ყოველივე ძალიან ცუდად მენიშნა, რადგანაც შარშან პრეზიდენტმა აღნიშნა – ქუთაისში 500 000-მა ადამიანმა უნდა იცხოვროსო. ამჟამად ამ ქალაქში 194 000 კაცი ცხოვრობს.

არ უნდა დაგვაგიჟდეს, რომ ლაზიკასაც ვაშენებთ. ასევე რამდენიმე დღის წინ პრეზიდენტმა თქვა, რომ ბათუმში 450 000-მა ადამიანმა უნდა იცხოვროს. ჩვენ არ გვაქვს ადამიანური რესურსი იმისა, რომ ეს ქალაქები ასე გაიზარდოს მოსახლეობით. სოფლის მოსახლეობა რომ ავეაროთ

ბერიას XX საუკუნის საუკეთესო მენეჯერი

თარგმანი როლანდ ჯალალანიასი

სახბიო ხელოვნება

ლობაში, მილიანად უარყოფდა ბერიას დროის შინაგარეო პოლიტიკაში პატიმრებზე ძალადობისა და მათი წამების ფაქტებს. თუმცა, იმასაც აღიარებდა, რომ, იყო შემთხვევები, როცა ზოგ გამოძიებულს ნერვები დაღატოვდა.

მე ამ, თუნდაც მეორე პირის მონათხრობების უფრო მეტად, ვიდრე სულოპლატოვის მიერ დანახულის და მოსმენილისა. ტყუილად კი არ მოხდა, რომ გამოცემულა **“ოლმა-პრესმა”**, რომელმაც დასტავა სულოპლატოვის მოვლენები, საზგასმით მიუთითა, რომ **“გამომგებლობა პასუხის ვარაუდის სიჭრეტის მიმართ”** უნდა იყოს **“გამომგებლობა პასუხის ვარაუდის სიჭრეტის მიმართ”**.

სხვათა შორის, კ. ხალესის წიგნში მე ამოვიკითხე ფრაზა, რომელიც უშიშროების მინისტრად დანიშნისას წარმოსთქვა იგნატიევმა: **“უნდა მოვიხსნათ თეთრი ხელთათმანები და გარკვეული სიფრთხილით უნდა ვცემოდნო ხელმე ბრადლებულები”**. **“დემოკრატიული”** ორიენტაციის მქონე ხალესის აშკარად არ სჭირდებოდა იგნატიევის სახელისათვის ჩირქის მოცემა. ამრიგად, გამოდის, რომ იგნატიევის წინამორბედ აბაკუმიოვის უშიშროების მინისტროს სისტემაში თანამშრომლებს **“თეთრი ხელთათმანები”** თუ არ ეკეთათ, ყოველი შემთხვევისათვის, არც **“ეყოვის ხელთათმანებით”** იყვნენ აღჭურვულნი.

გუბრუნდები რა აბაკუმიოვს, ვსვამ შეკითხვას: **“აბაკუმიოვს რომ ბერიასთან ერთად 1939-1940 წელს ძელები ემტერია პატიმრებისათვის, 1952 წელს გაგზავნილ წერტილში განა დაწერა – “ასეთი მხეცობა არასოდეს მინახიაო”?**

ვუპირობო – არა!
იმ ეპოქის საუკუნო სიზუსტით აღმწერი წიგნების ავტორი კირილე სტოლიაროვი აბაკუმიოვის მიერ ბერიასა და მალენკოვისადმი წერილის გაგზავნას შემდეგი გარემოებით ხსნის: სწორედ მათ გადაწყვიტეს აბაკუმიოვის ბედი, რადგან სტალინის მიერ სპეციალურ კომისიაში შედიოდნენ, რომელიც უშიშროების მინისტროს სისტემას ამოწმებდა. ამ კომისიაში მათ გარდა შედიოდნენ შკირიატოვი და იგნატიევი. სტოლიაროვი ამტკიცებს, რომ ეს ორი უკანასკნელი სათაბირო ხმით იყვნენ უფლებამოსილები, ბერიას და მალენკოვს კი გადაამწყვეტენ ხმის უფლება ჰქონდათ. მითი ახრით სწორედ ბერიამ და მალენკოვმა **“ჩაუშვეს”** აბაკუმიოვი. მაგრამ, რაც შეეხება **“სათაბირო ხმას”**, ამაზე პოლიტიკურად 4 ივლისის დადგენილებაში (პუნქტი 404, **“როუმინის განცხადება”**) არაფერია ნათქვამი, მალენკოვის კომისიის ყველა წევრი თანაბარი უფლებით სარგებლობდა და ყველამ მისცა ხმა აბაკუმიოვის სამსახურიდან განთავისუფლებას. ამასთან, ირკვევა, რომ აბაკუმიოვის წინააღმდეგ ინტრიგების ქსელს სწორედ იგნატიევი ხელართავდა და ისიც არა მხოლოდ საკუთარი ინიციატივით. ბერია კი, არა მხოლოდ არ იყო **“უძლიერესი”**, არამედ უშიშროების მინისტროს საქმეებში იყო მხოლოდ მესამეხარისხოვანი ფიგურა (სტალინისა და მალენკოვის შემდეგ).

სტოლიაროვი აცხადებს: აბაკუმიოვმა ბერიას და მალენკოვს მიმართა, იმდენად, რამდენადც თვლიდა: **“ვინც დამდუბა, იმანვე გადამარჩინოსო”**. მართლაც **“დამაჯერებელი”** მოტივაციაა, განსაკუთრებით ბერიას ხაზით. შემდეგ კი სტოლიაროვი აღნიშნავს, რომ აბაკუმიოვის კაბინეტის ჩხრეკისას ამოიღეს მაკომპრომენტრებული მასალები სწორედ ბერიასა და მალენკოვზე. ეს რომ მართლა ასე ყოფილიყო, განცხადებით მიმართავდა კი მათ აბაკუმიოვი?

მე არა მაქვს **“ბერია-აბაკუმიოვის”** ხაზის დეტალური ანალიზის გაკეთების საშუალება, მაგრამ იგივე სტოლიაროვის მონათხრობიდან შეიძლება დასკვნის გაკეთება, რომ ბერიას არ ეჯერა აბაკუმიოვის დანაშაულობისა და შინაგან საქმეთა მინისტროში დაბრუნებისთანავე არ გამოუშვა ციხიდან იმიტომ, რომ საკითხის შესწავლას საკამო დრო სჭირდებოდა.

მაგრამ რიუმიანი, რომელიც 1952 წლის ნოემბრამდე იგნატიევის მოადგილე იყო, ბერიამ 1953 წლის 17 მარტს დააპატიმრა

– შინაგან საქმეთა მინისტრად დანიშნისთანავე. ვფიქრობ, ბერია რომ ხელისუფლების სათავეში მოსულიყო, აბაკუმიოვი იცოცხლებდა და კვლავც გააგრძელებდა მუშაობას, მაგრამ იგი 1954 წლის დეკემბერში დახრიტეს, რითაც კიდევ უფრო ფართოდ გაეხსნათ გზა უდიდესი სოციალისტური ქვეყნის დამანგრეველებს.

იმის თაობაზე, თუ როგორი მდგომარეობა სუფევდა ბერიას შინაგარეო საქმეებში, დამაჯერებელია აღწერილი ეპიზოდ კეგელის წიგნში **“ჩვენი ეპოქის ქარიშხლები”**. წიგნი დაწერილია მშრალად, მაგრამ მოგვითხრობს იმ ადამიანის ბედზე, რომელზეც ამდღევანელი სერიოზულების გადაღება შეიძლება. კეგელი დაიბადა 1907 წელს, გერმანიის კომპარტიის წევრი გახდა 1931 წელს, იყო სსრკ თავდაცვის მინისტროს მოავარი სადაზვერუო სამმართველოს აგენტი, მეტსახელად **“კურტი”**, 1933 წლიდან 1943 წლამდე იყო რეიხის საგარეო საქმეთა მინისტროს თანამშრომელი, 1939 წლიდან 1941 წლის 22 ივნისამდე იყო მოსკოვში გერმანიის საელჩოს საავტო-პოლიტიკური განყოფილების უფროსის მოადგილე. 1943 წელს კეგელი გაიწვიეს სამხედრო სამსახურში, მსახურობდა დასავლეთის ფრონტზე, შემდეგ გადაისროლეს აღმოსავლეთის ფრონტზე, 1945 წლის იანვარში გადავიდა საბჭოთა ჯარების მხარეს და მოხვდა საბჭოთა სამხედრო ტყვეთა ბანაკის გადაწყვეტილი პუნქტში.

მას ანტიფაშისტური აზროვნება ეძებდნენ შინაგარეო საქმეებში და 1945 წლის მარტში კეგელს ქალი ოფიცრისა და ციმბირელი ზემდევის თანხლებით ლოძიდან აგზავნიან მოსკოვში, კიევის გავლით. იქ თანხლები პირები კეგელს ხელწერილით აბარებენ ლიუბიანკას. შემდეგ უკვე გახდენ ტექსტის ციტირებას:

“კარგი სიურპრიზი კია, გავიფიქრე მე მოსკოვის შეხვედრა მე სხვაგვარად წარმოემდგინა. მაგრამ, ვინაიდან სუფთა სინდისი მქონდა და ვვარაუდობდი, რომ მალე ყველაფერი გაირკვეოდა, ჩინებულ ხასიათზე ვიყავი.”

მისაღებში ვიჯექი და ველოდი. დაახლოებით ორი საათის შემდეგ დაიწყო ჩემი მიღების პროცედურა. მე ჩამომართვეს დანა, სამართლებელი, ქაბაჯი და კოეზი და სხვა ქონება. შემდეგ აბანოში წამიყვანეს, ტანსაცმელი კი სადღეისო ფეხსაცმელი და, აი, ბოლოს კამერაში აღმოვინდი.

ეს იყო დაახლოებით 9-კვადრატულმეტრიანი ოთახი. რკინის ორი ვიწრო მარტაცია და საბინო გაწვობილი საწოლი იდგა, სკამი და, რა თქმა უნდა, უნიტაზი. კამერაში უკვე იმყოფებოდა სამხედრო-ფორმისანი მამაკაცი... გამეცნო როგორც რუმინელი, პატიმარი...

მეორე დღეს სამედიცინო პუნქტში გამომიბარეს. ექიმმა ყურადღებით გამისინჯა, ზურგის ნაჭრისებობაზე მალამო წამისვა და ფეხი დამიმუშავა, რომელიც დამირტყებოდა. მესამე დღეს კამერაში შემოვიდა ბიბლიოთეკარი და ჩაიწერა, თუ რომელი წიგნის წაითხვას მოვიხურებდი... და ა.შ. ეპიზოდ კეგელი ყოველთვის ამას ძალზე მშვიდად ხვდებოდა, რადგან კარვად იცოდა, რომ უდანაშაულო იყო. იგი შემდეგ ივონებდა:

“იმდენად, რამდენადც დაწესებულებაში, სადაც მე ვიმყოფებოდი, არაფერი იცოდნენ ჩემი კავშირების შესახებ წითელ არმიასთან, ჩემს ჩვენებებს, რა თქმა უნდა, სათანადო შემოწმების გარეშე ვერ ენდობოდნენ”.

შემოწმება კი, რომელიც დაკითხვებსაც მოიცავდა, მეტად კორექტულად მიმდინარეობდა და იგი დამთავრდა 1945 წლის 9 მაისს. კეგელს დაუბრუნეს ნდობა, თავისუფლება, ნაცვებს ახალი ტანსაცმელი და ჩაახალეს მოსკოვის ბინაში. 1945 წლის 20 ივნისს იგი უკვე ბერლინში იყო.

ქვირფასო მიკითხველო! ვიდრე კეგელს ამოწმებდნენ, იგი ეჭვმიტანილი იყო და მის მიმართ არ შეიძლებოდა გამოეჩინათ განსაკუთრებული ყურადღება, მისადმი დამოკიდებულება გახლდათ სტანდარტული.

მკითხველი, რომელიც გაცნობილია მოავარი სადაზვერუო სამმართველოს მეო-

რე აგენტის – ლეოპოლდ ტროპერის მემუარებს, შეიძლება შემეწინააღმდეგოს, რომ მისი გადმოცემით ყველაფერი სხვაგვარად იყო. მაგრამ ტროპერის წიგნი გაჯერებულია ინსინუაციებით. მისი წიგნის მიხედვით აბაკუმიოვს აპატიმრებენ მას შემდეგ, რაც დააპატიმრეს ბერია, როდესაც ბერია იყო ცეკას მდივანი და ა.შ.

მიუხედავად ამისა, ტროპერის წიგნიდანაც შეიძლება რაღაც მნიშვნელოვანის ამოღება. არა, იგი შორს არ მიდის იმ აზრისაკენ, რომ ბერია **“ჯალათი”** იყო და საქმეში ჩაუხედავი მკითხველი შეიძლება დარწმუნდეს, რომ ბერიას შინაგარეო და ლიუბიანკის კამერა, რომელიც ტროპერი იჯდა, ერთმანეთთან მჭიდროდ გახლდათ დაკავშირებული.

მაგრამ, აი, ტროპერის მიერ გადმოცემული ქრონოლოგია. მისი პარიზში დააპატიმრების ბნელი ისტორიისა და გესტაპოდან გაქცევის შემდეგ, 1945 წლის 5 იანვარს იგი მიფრინავს მოსკოვში და მას მალე ათავსებენ ლიუბიანკის შინაგან ციხეში.

სავსებით ლოგიკური გადაწყვეტილებაა – ტროპერის თავს გადამხდარი ამბების შემდეგ იგი მრავალჯერ უნდა შემოწმდეს. ამასთან, შემოწმების რეჟიმი სულაც არ არის მკაცრი. ეს გახლავთ ბერიას შინაგარეო (ან ბერიას **“კადრის”** მერკულოვის უშიშროების მინისტრო).

1946 წლის დანაშაულის ტრეპერი გადაჰყავთ ლეფორტოვს ციხეში, სადაც მან მკაცრ რეჟიმში გაატარა თითქმის ერთი წელიწადი. მაგრამ ეს უკვე არის აბაკუმიოვის უშიშროების მინისტრო, 1951 წლის ივლისიდან კი – იგნატიევის სამინისტრო. ამასთან, ტროპერს ყველაზე მკაცრად ეპყრობოდნენ იგნატიევის დროს.

დაღა 1953 წლის მარტი და მოულოდნელად ტროპერს სთავაზობენ, რომ დაწეროს პატიების თხოვნა **“სამეულის”** მიერ გამოტანილი განაწინის თაობაზე. და იგი წერს განცხადებას... სსრკ შინაგან საქმეთა მინისტრ ლავრენტი ბერიას სახელზე.

კეგელისაგან განსხვავებით, რომელიც სიცოცხლის ბოლომდე კომუნისტად დარჩა, ტრეპერმა დაამთავრა იმით, რომ სიონისტად გადაიქცა. ტყუილად ეს არაკაცი, მიუხედავად იმისა, რომ ლავრენტი ბერიას კეთილშობილებას ვერც მან აუარა გვერდი.

გუბრუნდები რა **“სანჯიანის საგას”**, რომ ასევე შეიძლება **“ჯალათი”** ლავრენტი ბერიაზე შეთხზული სხვა **“საგების”** ანალიზიც. მაგრამ ეს გამოვიდოდა უკვე სულ სხვა წიგნი – მაგრამ არა ლავრენტი ბერიაზე, არამედ მის ცილისმწამებლებზე. ვიმედოვნებ, რომ მე საკმარის დიდი ადგილი დავუთმე ბერიას **“დანაშაულებს”**, რათა აქ დაესვა წერტილი და ახლა ვისაუბრო იმ დანაშაულებზე, რომელიც ჩაიდინა ხრუშჩოვმა ბერიას მოკვლის შემდეგ და რამაც სათავე დაუდო საბჭოთა კავშირის სიკვდილს.

თავი 30
XX მრელობის კურსი...

როცა 1946 წელს საროვსკის ყოფილი უდაბნოს ტერიტორიაზე დაიწყო ბირთვული იარაღის შექმნის პირველი საბჭოთა ცენტრი, ახლად შექმნილი ქალაქის პირველ ფართო პროსპექტს ეწოდა სტალინის სახელი.

ახლა იგი მშვიდობის პროსპექტია. მშვიდობისა და ლენინის პროსპექტების გადაკვეთასთან ახლოს, ყოფილი მონასტრის სამრეკლოსთან, რომელზე დღესაც დგას სტალინის ეპოქაში აშენებული ორსართულიანი სახლები, მდებარეობს გაგარიანის ქუჩა, რომელსაც კვეთს ბოროვიაის ქუჩა. იქვე მდებარეობს კრემლის ქუჩაც, რომელსაც 1953 წლის ივნისამდე ბერიას სახელი ეწოდებოდა.

მე არ ვიცი – შემთხვევითობაა თუ არა ამ ქუჩის ძველი და ახალი სახელწოდებების თანახმიანობა – ბერია – ბოროვიაა, მაგრამ სავარაუდოა, რომ მათ, ვინც სახელი შეუცვალეს ამ ქუჩას, არ უნდოდათ ლავრენტი ბერიას ხსოვნისათვის საშუალოდ მიწის მიყრა. ატომურ ობიექტებზე ხომ ბერიას დიდ პატივს სცემდნენ არა მხოლოდ როგორც ხელმძღვანელს, არამედ, როგორც ადამიანსაც.

(გაგრძელება შემდეგ ნომერში)

არნო ხიღირბეგიშვილი: „მერაბიშვილის წასვლა ივანიშვილის პირველი დაპირების შესრულებას ნიშნავს!“

საქართველოში ბოლოდროინდელი მთავარი მოვლენების შესახებ გაზეთ "ილორის" კორესპონდენტი საინფორმაციო-ანალიტიკური სააგენტო "საბინფორმის" მთავარ რედაქტორს არნო ხიღირბეგიშვილს ესაუბრება.

– ბატონო არნო, გამართლდა თქვენი მორიგი პროგნოზი, რომელიც 2012 წლის 30 აპრილს გამოთქმით პუბლიკაციაში "Звенит звонок, пора расстаться" – მერაბიშვილი მიდის ივანიშვილთან, თუ პრემიერ-მინისტრად? ზუსტად 2 თვის შემდეგ – 2012 წლის 30 ივნისს, პრეზიდენტმა სააკაშვილმა შს მინისტრი მერაბიშვილი მართლაც პრემიერ-მინისტრად დანიშნა, რაც სრულიად მოულოდნელი აღმოჩნდა ფართო საზოგადოებრივობისთვის, მათ შორის – ჩვენი გათვითცნობიერებული "ჯიბის" ექსპერტებისა და ჟურნალისტებისთვისაც კი.

– ბოლო 9 წლის განმავლობაში ტელევიზიით თუ ბეჭდურ მედიით ყოველდღე ვიკავებთ, რა სისულელეებს ჩამახვენ ჩვენი თვითმარქვია "პოლიტოლოგები", რომელთა არცერთი პროგნოზი დღემდე არ გამართლდებულა. მათი სახელების დამახსოვრებით თავს არ ვიჭეხებ, მალე მათ ისევაც ყველა დაივიწყებს. მხოლოდ ცინცაპის გვარი მახსოვს, ისიც იმიტომ, რომ მის პრიმიტიულ ბოდვას, ჩვეულებრივ, სასაცილო მიმიკა ახლავს თან. არადა, პოლიტიკაში, როგორც ცხოვრებაში, ისეთივე კანონები და პრინციპები მოქმედებს, რომელთა შეცვლა არავის ძალუძის. ის, ვინც თანდაყოლილი დემბოხმის, გაუნათლებლობის, ანდა გაიყვანილი ინგაუთრებულობის გამო ბუნების, არსის წინააღმდეგ მიდის, რომელიც ღვთისებობაა, ადრე თუ გვიან აუცილებლად მარცხს განიცდის. მაგალითად, როდესაც ვამბობ, რომ საქართველო რუსეთთან უნდა იყოს, ამავე დროს ვხსნი – რატომ, და არა იმის გამო, რომ გერციანი მიყვარს, ხოლო გერციანი – არა. სულაც არა, ამერიკის მიმართ არანაირ პათოლოგიურ სიძულვილს არ ვგრძნობ, უბრალოდ, არსებობს ისტორიული, კულტურული, გეოგრაფიული და, ამ უკანასკნელიდან გამომდინარე, გეოპოლიტიკური წინაპირობები, რომელთა წინააღმდეგ წასვლა სისულელეა, რომელიც ჩვენსავე საზიანოდ ვგვიბრუნდება.

ამგვარი სისულელის თვალსაჩინო მაგალითია ჯორჯ ბუშის სახელობის ქუჩა თბილისში. არადა, რამდენიმე დღის წინ – 2012 წლის 26 ივნისს, პუტინის ვიზიტის დროს ისრაელში, წმინდა აღთქმულ მიწაზე, იესოს სამშობლოში, ბეთლემში – ქალაქში, სადაც 2012 წლის წინ მაცხოვარი დაიბადა, იესო ქრისტეს სახელობის ქუჩას ვლადიმერ პუტინის ქუჩა დაარქვეს. როგორც რომა უნდა იყო, რომ ამის შემდეგც ვერ დანახო – ამ ორი ქუჩიდან ტადრამდე რომელი მიდის – ბუშის ქუჩა, თუ პუტინის! სხვათაშორის, უცნაურია, რომ ამის შემდეგ სააკაშვილმა ისრაელი და პალესტინა რუსი ოკუპანტების ხელისშემწყობებად და კრემლის მარიონეტებად არ გამოაცხადა...

– თბილისში ბუშის ქუჩის გარდა, რეგიონის ძველიც არის, ხოლო ბათუმში რამდენიმე დღის წინ ცენტრალურ გამზირს არაბი შეიხის ნაჰაიან მუბარაქ ალ ნაჰაიანის სახელი ეწოდა... საქართველო ამერიკასთან მეგობრობს – და თავისი ტერიტორიის 20% დაკარგა, სომხეთი რუსეთთან მეგობრობს – და დაახლოებით ამდენივე ტერიტორია აზერბაიჯანს წაართვა... ეს ყველაფერი გასაგებია, მაგრამ რა კანონებითა და პრინციპებით შეიძლება მერაბიშვილის პრემიერად გადაყვანის წინასწარ გამოცნობა და რატომ მიგანიათ, რომ ამით დღევანდელი ხელისუფლებისთვის "ზარი დაირეკა"?

– ჩემს ა.წ. 30 აპრილს პუბლიკაციაში, რომელმაც თავისი წინასწარმეტყველებით გაგოცათა, კერძოდ, ვწერ: „ნებისმიერმა, ვინც მინიმალურად მაინც იცნობს საქართველოს უახლეს ისტორიას და ნაციონალური პოლიტიკური სამზარეულოს თავისებურებებს, იცის, რომ როცა საქართვე-

ლოს შინაგან საქმეთა მინისტრი პოლიტიკურ განცხადებას აკეთებს საკუთარ განსაკუთრებულობასა და ქვეყნის პოლიტიკურ ხელმძღვანელობაზე თავის უპირატესობაზე, ეს დასასრულის დასაწყისს ნიშნავს – ხელისუფლება ამისათვის მას უშვებს, თუმცა მალე თავადაც კვალდაკვალ მიჰყვება! შევარდნაძის ხანის შს მინისტრ კახა თარგამაძის ცნობილ განცხადებას – „მე რკინის ვარ, რკინის კაცი!“ – მოჰყვა მისი გადადგომა, რომელიც აწ გარდაცვალებული პრემიერის, შვანიას, მიერ იყო პროვოცირებული. მალე კი შევარდნაძის ხელისუფლების აღსასრული დადგა...“

რა მოჰყვება საქართველოს შს მინისტრის – ვანო მერაბიშვილის, განცხადებას, რომელმაც ა.წ. 27 აპრილს პარლამენტში განაცხადა, რომ ქართულ პოლიციას უფრო მაღალი რეიტინგი აქვს, ვიდრე მმართველ პარტია „ნაციონალისტს“? ამის გამოსაცნობად შემდეგი უნდა გაეთვალისწინოთ:

– მერაბიშვილი სააკაშვილის ერთ-ერთი უახლოესი თანამებრძოლი იყო „გარდების რევოლუციიდან“, ხოლო შემდეგ, თავად სააკაშვილის სიტყვებით, „საქართველოს სახელმწიფოებრიობის ხერხემალი“, ანუ რეჟიმის მთავარი საყრდენი გახდა, რომელმაც „ნაციონალისტები“ თანაპარტიელების ყველა სისხლისსამართლებრივი დანაშაული იცის, რომელთაგან ბევრი რამდენიმე სამუდამო პატიმრობის ღირსია;

– მერაბიშვილს დეპუტატთა შეკითხვებზე პასუხისას შეეძლო, მარტოოდენ შს მინისტრის კომპეტენციით შემოფარგულიყო, თუმცა განზრახ გააფართოვა თავისი არეალი და თავს პოლიტიკური და ეკონომიკური სენტენციების უფლება მისცა, რაც პრემიერ-მინისტრის გამოსვლას უფრო შეეფერება. ხოლო როცა ძალოვანი სპექსამსახურების მინისტრი (და არა ეკონომიკის ანდა ფინანსთა) საპარლამენტო ტრიბუნლიდან აცხადებს, რომ ფულს სუნი არ უდის და იგი მიესალმება რუსული ინვესტიციების გაზრდას – რფ-ის სახელმწიფო კაპიტალის შემოდინებას საქართველოში, ეს ნიშნავს, რომ ჩვენ წინაშე უკვე ქვეყნის მთავარი პოლიციელი კი არა, არამედ სახელმწიფო პოლიტიკის განსაზღვრის უფლებამოსილებებით აღჭურვილი ან შემდგომში ამ უფლებამოსილებებზე პრეტენზიის მქონე ადამიანია;

– ვანო ერთდერთი იყო მიშას უახლოესი გარემოცვიდან, ვინც კატეგორიულად ეწინააღმდეგებოდა 08.08.08 ავანტიურას, აგრეთვე, დაახლოებული იყო მილიარდერ ივანიშვილთან, რომელიც, როგორც მისი ინტერვიუდან ვიკავებთ, პატივს სცემს მერაბიშვილს, როგორც ნიჭიერ პროფესიონალსა და მენეჯერს, და ერთხელ იმ გადაწყვეტილებისგანაც კი იხსნა, რომელიც სააკაშვილი უმზადდებდა. აღსანიშნავია, რომ ერთმანეთის მისამართით ივანიშვილსა და მერაბიშვილს ჯერჯერობით არცერთი მკვახე სიტყვა არ უთქვამთ.

მაგრამ... მერაბიშვილმა, როგორც ყოველმა რეჟიმმა ქართველმა პოლიციელმა, ჩინებულად იცის შემდეგი: დიახ, საქართველოში არ კეტავენ ავტომანქანებს, არ იპარავენ მობილურებს და პოლიციელივე ქრთამს არ იღებენ, მაგრამ საქართველოს პოლიცია არასოდეს დაუპირისპირდება მოქმედი ხელისუფლების ინტერესებს, რომელმაც კანონიერი ქურდები კი მოსპო, მაგრამ მათი ქურდული მენტალიტეტი გადაიღო! საქართველოში პოლიცია, ისევე, როგორც სასამართლოები, პოლიტიზებულია – ის მუდამ „თავისიანებს“ ანიჭებს უპირატესობას და ითვალისწინებს სამართალდამრღვევის პირდაპირ ან ირიბ კავშირს ხელისუფლებასთან. ქართული პოლიცია ხშირად ხელმძღვანელობს არა კანონით, არამედ უფროსების კონკრეტული მითითებებით, რომლებიც ქვეყნის უმაღლესი პოლიტიკური ხელმძღვანელობის ინსტრუქციებით მოქმედებენ.

სწორედ ამაშია კოლიზია: აბსოლუტურად არ არის გამორიცხული, რომ ეს ორმავე სტანდარტები თავად მინისტრ მერაბიშვილსაც ისევე თრგუნავდა, როგორც მრავალ რეჟიმ პოლიციელს, ვისაც გონება, პატიოსნება და სინდისი ბოლომდე არ

დაუკარგავს. ყველას, ვისაც დღეს ეს თვისებები შემორჩა, უნდა ესმოდეს, რომ რადიკალიზმის დრო წარსულს ბარდება და მის ნაცვლად რეალიზმის დრო მოდის: ვინც ამას გაიგებს – თამაშში დარჩება და რეფორმებს გააგრძელებს, ხოლო ვინც ვერ გაიგებს – წავა და ნამოქმედარზე პასუხსაც აგებს.

– თქვენი ანალიზი ყველამ წაიკითხა, ბატონო არნო, მაგრამ ბევრი მას სკეპტიკურად მოევიდა. და მოდი, ნუ უარყოფთ, რომ ეს მართლაც მოულოდნელად მოხდა – ყველგან მსუფვეთმა სამთავრობო ტელევიზიებმა – "რუსთავი 2"-მა, "იმედმა" და "პირველმა საზოგადოებრივმა", რომლებიც სააკაშვილს ღამის საძინებელშიც კი მიჰყვებიან, წინასწარ ვერაფერი იცნოეს და კულუარებიდანაც არაფერმა გამოქონდა...

– ამაში გეთანხმებით. სააკაშვილმა სასწრაფოდ შეწყვიტა ვიზიტი აზერბაიჯანში და ვადაზე ადრე დაბრუნდა ბაქო-დან, მარტო იმისთვის, რომ მერაბიშვილი მოეხსნა, და არა სამეგრელოში წყაღილობის გამო! გაიხსენეთ: 2012 წლის 13 მაისს საქართველოს დედაქალაქ თბილისს არნახული წყაღილობა დაატყდა თავს, დაზიანდა ასობით სახლი და ეკლესია, დაინგრა ათობით ქუჩა და ხილი, განადგურდა ელექტროგადამცემი ხაზები, დაიტოვრა ასობით ავტომობილი და დაიღუპა 5 ადამიანი, ამ დროს კი სააკაშვილი სლოვენიაში მშვიდად გულშემატკივრობდა სტადიონზე 17 წლამდე ასაკის ფეხბურთელთა ევროპის ჩემპიონატის მატჩს, მერე კი მილანში შოპინგზე გაემგზავრა...

– კეთილი, მაგრამ რამ გამოიწვია ასეთი აჩქარება?

– გამორიცხული არ არის, რომ მიუწოდებლმა სააკაშვილმა გარკვეული ინფორმაცია მიიღო და განგაში ატეხა. თუმცა ბოლომდე არც მანამდე ენდობოდა მერაბიშვილს, მით უმეტეს, არ აქვს მისი იმედი დღეს, საპარლამენტო არჩევნების წინ, როდესაც მოწინააღმდეგედ ივანიშვილი პყავს, როდესაც რეფორმები კი არა – რეპრესიები სჭირდება, რომლებიც 2007 წლის 7 ნოემბრისა და 2011 წლის 26 მაისის სადამსჯელო ოპერაციებზეც კი დარღვილავს. სააკაშვილმა იცის, რომ ვანო ამას "ხელს არ მოაწერს", ისევე, როგორც თავისი ყოფილი კოლეგის – გენერალ ბადრი ბიჭაძის დაპატიმრებაზე არ წავიდა და ქვეყნიდან გაშვა.

მოსალოდნელი ბრძოლის წინ სააკაშვილმა პოლიციის წმენდა ქვემოდან, რიგითი პოლიციელებისგან დაიწყო, და მინისტრით დაამთავრა, რომლის შემდეგ შს-ის ხელმძღვანელობა შეიცვალა – მერაბიშვილის ერთგულ ხალხს, რა თქმა უნდა, შს-დან სხვა სამუშაოზე გადაიყვანენ. თუმცა თავად მერაბიშვილსაც არ სიამოვნებდა პოლიციელების გათავისუფლება ზემოდან ბრძანებით – „პოლიტიკური არაკეთილსამედობის“ მოტივით! ამიტომ, ვფიქრობ, თავის გადადგომას ვანო შვებით შეხვდა, თუკი საერთოდ თვითონ არ იყო მისი ინიციატორი...

– ბატონო არნო, აი, ამბობთ, „გადადგომაო“, მიანიშნებთ „საკუთარი სურვილით წასვლაზე“: განა ქვეყნის მთავრობის მეთაურად – მოქმედი კონსტიტუციით მესამე, ახლით კი ღამის ქვეყნის პირველ პირად დანიშნა შეიძლება გადადგომად ან, მეტიც, დაქვეითებად ჩაითვალოს?!

– ნორმალურ სახელმწიფოში – არა, არ შეიძლება. პოლიციურ სახელმწიფოში კი, სადაც მთავარი პირი მთავარი პოლიციელია, ეს დასაშვებია! ვინ არის საქართველოში პრემიერ-მინისტრი? რაღაც საშუალო „ზავხოზსა“ და „ცეხავიკს“ შორის...

და კიდევ: მერაბიშვილის წასვლა ივანიშვილის პირველი დაპირების შესრულებას ნიშნავს! ვის უწოდა სააკაშვილმა სახელმწიფოს ხერხემალი? მერაბიშვილს! ახლა კი გაიხსენეთ: განა ივანიშვილი არ დაჰპირდა ხალხს, რომ ივანიშვილის ხელისუფლებას ხერხემალში ვადატყვდა? პოდა, გამოდის, რომ მერაბიშვილის წასვლით ივანიშვილმა დაპირება შეასრულა – სააკაშვილის ხელისუფლება ხერხემლის გარეშე დატოვა!

– დიახ, მაგრამ დარჩა შს-ის აწყობილი ძალოვანი სისტემა და ახალი მინისტრი, რომელიც მზად არის, უსიტყვოდ შეასრულოს პრეზიდენტის ნებისმიერი ბრძანება, არსებობს კონტროლის პალატის გამართული რეპრესიული სისტემა და მისი თავმჯდომარე – ნათია მოგელაძე...

– მომხიბვლელი მოგელაძე „მაგილაში“ ივანიშვილს ვერ ჩაიყვანს! და საერთოდ – მას, უბრალოდ, ვინმე უნდა შეუყვარდეს და მამინევი დაწინაურდებო...

რაც შეეხება მიშას დანარჩენ გარემოცვას: ხელისუფალნი ბოლომდე იბრძოლებენ, რადგან მათ ბევრი რამ აქვთ დასაკარგავი (არა მარტო ფული, თანამდებობები, არამედ თავისუფლება და, შესაძლოა, სიცოცხლეც კი). ქართველი ხალხიც, რომელსაც დასაკარგავი არაფერი აქვს, ბოლომდე იბრძოლებს. ვინ გაიმარჯვებს – თვითონ გამოიციან ჩემი მეთოდით, რომლის შესახებ საუბრის დასაწყისში მოგახსენეთ, ანუ – ბუნების კანონებისა და ძირითადი პრინციპების გათვალისწინებით.

– და ბოლო შეკითხვა: როგორც კი ბიძინა ივანიშვილი ქართულ პოლიტიკურ ცისკიდურზე გამოჩნდა, თქვენ პირველმა დაწერეთ მის შესახებ ანალიტიკური და საკამოდ კრიტიკული პუბლიკაცია „ოცნების სრულდება და არ სრულდება – ვინ ხართ, ბატონო ივანიშვილო?“. მას შემდეგ ნახევარწელიწადზე მეტი გავიდა. ბატონო არნო, ამ ხნის განმავლობაში მიხვდით – ვინ არის ბიძინა ივანიშვილი?

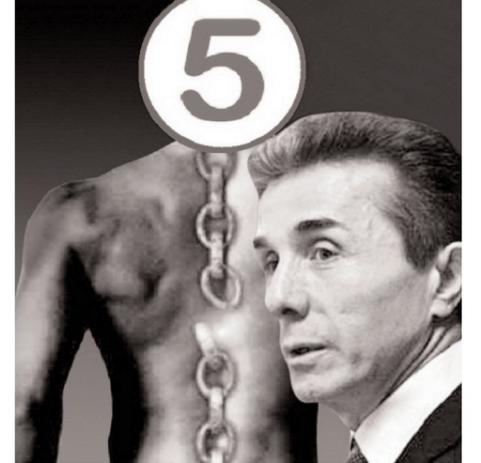
– შეკითხვებმა კარგად იცის, რომ ჩემთვის ტაბუდებული თემები არ არსებობს, სიმართლეს პირში ვეუბნები ყველას, ვინც მტყუანია. რაც შეეხება ივანიშვილს... იცით, ყველაფერს თავისი დრო აქვს, მათ შორის, სიმართლეს. „ზოგჯერ თქმა სჯობს არაქმსა, ზოგჯერ თქმითაც დაშავების!“ – სიმართლე არსად გაიქცევა, ჯერ მოვიდეს ხელისუფლებაში, საქმე გვჩვენოს, მერე კი თავის წილ კრიტიკას მიიღებს, თუ დაიმახსურებს. რა თქმა უნდა, შეიძლება სკეპტიკურად უყურებდე ბევრს ივანიშვილის გარემოცვაში, მის ზოგიერთ შეხედულებას, მაგრამ დღეს ბიძინას წინააღმდეგ მუშაობა საქართველოს წინაშე დანაშაულად მიმჩნია!

– გამაღობთ, რომ ჩვენს გაზეთს ამდენი დრო დაუთმეთ! რას გვისურვებდით?

– მსურს, შემოხვევით ვისარგებლო და „ილორის“ მთელ რედაქციას მაღლობა გადავუხადო და შემოქმედებითი წარმატებები ვუსურვო სიმართლისთვის უკომპრომისო ბრძოლაში! გახსოვდეთ – გასული ტირაჟით კი არა, გავლენიანობით ფასდება. და ამიტომ მიწადა, გავახაროთ: როგორც ჩვენმა ვებდამინისტრატორმა მომახსენა, „ილორის“ ელექტრონულ ვერსიას „საქინფორმის“ საიტზე მეთხველი პყავს.

რაც შეეხება გავლენიანობას – ზოგადად იღონ. „საქინფორმის“ რეგიონული კორესპონდენტისაგან ვიცი, რომ თქვენი გაზეთი სამეგრელოში ავტორიტეტით სარგებლობს.

ხოლო როგორც ხიდობუგიშვილი, ერთს გთხოვთ – ჩვენს ძმებთან – აფხაზეთთან, ხიდები უნდა გავდოთ, ირგვლივ კი უამრავი მოლაქვე თაღლითია, ამ თემით რომ სპეკულირებს. ამიტომ – რაც შეიძლება მეტი მასალა აფხაზეთზე, თქვენ ხომ ასეთი უნიკალური შესაძლებლობა გაქვთ – მეზობლად ხართ, და იქ ბევრს იცნობთ.

კოლხეთი — პაცობრიობის ცივილიზაციის სათავე

დასაწყისი „ილორი“ №171, 172, 173, 174, 175, 176, 177

ისიც ცნობილია, რომ ბერძენები ლაზ-მეგრელებთან (ჭანებთან) შედარებით ახალი კრია, კოლხური ცივილიზაცია რამდენიმე ათეული საუკუნით უსწრებდა ბერძნულ ცივილიზაციას.

კოლხური დამწერლობა — კირბების შექმნას მიაწერენ კორიბანტებს, რომლებიც სტრაბონის დახატებით „კოლხთა-განც არიან“. მოიპოვება სხვა მასალებიც: ძველი წელთაღრიცხვის IV-III საუკუნის ბერძენი სწავლული პალიფატე, აგრეთვე ხარაქს პერგამონელი, თანაც ანტიოქსიელი, სვიდა, ევსტათი თესალონიკელი და სხვების აზრით „კოლხეთში დატოვდა ტყავი ნამდვილად ოქროს საწმისი კი არ იყო, არამედ ტყავზე (იგულისხმება კრავის ტყავზე) ნაწერი წითელი იმის შესახებ, თუ რგორ მიეღოთ ოქრო. თანამედროვეებმა მას უწოდეს ოქროსი, მისგან გამომდინარე მოქმედების გამო“ (გ. ჭელიძე).

ცნობილი მეცნიერი ა. მაშკოვსკი წერს: „**ოქროს საწმისი**“ იყო წიგნი, რომელშიც ეწერა ოქროსა და სელის დამუშავების საიდუმლო და სხვა საიდუმლოებანიც.

ასევე უადრესად მნიშვნელოვანია მკვლევარ თამარ კობახიძის დასკვნები, რომ, როცა მედამ მამის სახელად გაიტაცა აიეტის სამეფოს ნივთები, მათ შორის იყო სპილენძის სამისო საფეხი, რომელიც დიოდორე სიცილიელის სიტყვებით — „ძველიმძველი ასოებით შესრულებული წარწერებიანი სპილენძის სამეფი“ იყო.

აკადემიკოს თამაზ გამყრელიძის მიხედვით „**მეფე აიეტი და მისი მემკვიდრენი დასავლეთ ქართულ დასავლეთ მეტყველებდნენ**“; რომ აიეტი მეგრულ ენაზე ლაპარაკობდა (მეტყველებდა)... მაშასადამე, მედამ და აიეტი, აიას ქვეყნის ხალხი მეტყველებდა მეგრულ-ლაზურის წინაპარ, კოლხურ ენაზე.

მოგვეყვას ვრცელი ამონარიდი აკადემიკოს თამაზ გამყრელიძის სტატიიდან:

რა ენაზე მეტყველებდნენ აიეტი და მედამ? თუ რა მოსახლეობა დახვდათ კოლხეთში არგონავტებს და რა ენაზე მეტყველებდნენ აიას ქვეყანაში, სადაც გავრცელებული იყო ოქროს საწმისის კულტი, ამის დადგენა შეუძლებელია ბერძნულ ტექსტებში შემონახული ერთი სიტყვითაც კი. ცხერის კულტი ჩვენში დღემდე შემორჩენილი, ხოლო ბერძნულ ტექსტებში შემონახული სიტყვა გახლავთ ოქროს საწმისის ბერძნული სახელწოდება კოვო/კოვა.

ქართული სიტყვის ტყავის მეგრულ-ლაზური ვარიანტი უნდა ყოფილიყო ტყო-ტკო ფორმა (თანამედროვე მეგრული „ტყევი“, ლაზური — „ტკევი“).

ბერძენებმა ეს სიტყვა გამოიყენეს სიტყვა „ტყავის“ მნიშვნელობით იმ სპეციფიკური „ცხერის ტყავის“ აღსანიშნავად, რომელსაც განსაკუთრებული საკულტო მნიშვნელობა ჰქონდა.

სავარაუდოა, რომ ოქროს საწმისის და, საერთოდ, ტყავის აღსანიშნავად ბერძენები საკუთარი „დერმას“ გვერდით იყენებდნენ კოვს. ეს სიტყვა უთუოდ შვითვისეს იმ ქვეყანაში, სადაც გავრცელებული იყო ცხერის ტყავის კულტი.

ეს კი ნიშნავს, რომ ბერძენების მოსვლის ეპოქაში დასავლეთ საქართველოში გავრცელებული იყო დიალექტი — მეგრულ-ლაზურის წინაპარი, რომელზედაც ტყავი აღნიშნებოდა ტყო-ტკო ფორმით.

ამ დიალექტის დღევანდელი გავრცელება მეგრული და ლაზური.

არგონავტების გამ „არგოს“ სახელს საფუძვლად უდევს, სერვი ჯიქიას გონება-მახელწერი მიხედვით, ეგრ-ის-ს, ქვეყნის სახელწოდების დასავლეთ ქართული აგრ/არგ ვარიანტი, რომელთაგანაც ეთნონიმი მ-არგ-ალი წარმოდგება.

მაშასადამე, მედამ და აიეტი, აიას ქვეყნის

ხალხი მეტყველებდა მეგრულ-ლაზურის წინაპარ, კოლხურ ენაზე. სახელი, კოლხური, მართებულად უწოდა ამ წინაპარ ენას აკაკი შანიძემ — წერს თ. გამყრელიძე.

გიზო ჭელიძე ასეთ განზოგადებას აკეთებს: „**მაშასადამე, აიეტის დროს და უფრო ადრეც, კოლხებს ჰქონდათ საკუთარი ენა და ამ ენაზე შექმნილი დამწერლობა. ეს პერიოდი დაახლოებით განისაზღვრება პომპროსამდელი ეპოქით, XV-XIV საუკუნეებით, შეგვიძლია დავასკვნათ რომ 3000 წლის იქით არსებობდა საქართველოს დასავლეთი ნაწილი — კოლხეთი, რომელსაც ჰქონდა სახელმწიფო, ჰყავდა მეფე, კოლხური ენით იმართებოდა ქვეყანა და ყველაზე მნიშვნელოვანი — ამ ენაზე არსებობდა დამწერლობა. ხოლო ოქროს საწმისის წინაპარ ქართველური მოვლენა (პროტოქართველური, კოლხური მოვლენა — გ. შ.) და იგი აცოცხლებს ჩვენს უძველეს ისტორიას“ (გიზო ჭელიძე, მართლად რა ენაზე მეტყველებდა აიეტი. კურნ. „რიწა“, 2000, №1-2, გვ. 30).**

მსოფლიოში 3 ათასზე მეტ ენას (ზოგიერთი 7 ათასამდე) ითვლიან, დამწერლობა კი მხოლოდ თოთხმეტი, აქედან ერთ-ერთი ქართული დამწერლობაა.

ცნობილი ენათმეცნიერი, პროფესორი რამაზ პატარაძე წერს:

ქართული ანბანი შექმნილი და დასრულებულია ქართველ ქურუმთა მიერ ძვ. წ. 444 წელს. როგორც სახელმწიფო დამწერლობა, შემოღებულია ძვ. წ. 284 წ. მეფე ფარნავაზის მიერ. ძვ. წ. I საუკუნიდან, სპარსელების მმართველობის შედეგად, ქართულმა მწიგნობრობამ დაკარგა სახელმწიფო მწიგნობრობის უფლება. ქართული მწიგნობრობა და სახელმწიფო ენა აღორძინდა მირიან მეფის დროს, ახ. წ. 311 წელს. ამიტომ „**ქება და დიდებაი ქართულისა ენისაი**“ (ქრისტე შობიდან 342 წლის თარიღიანი თხზულება) ქართულ მწიგნობრულ ენას „**ლაზარას**“ ადარებს. ლაზარე ცოცხლობდა, მოკვდა და ქრისტემ შედგურთით აღადგინა. მსგავსადვე მწიგნობრული ქართული ენა ცოცხლობდა ქურუმთა და ფარნავაზ მეფის ხანაში, მოკვდა სპარსელთა ბატონობის პერიოდში და აღორძინდა მირიან მეფის დროს — ქრისტიანობის შემოღებასთან ერთად. ამასვე ადასტურებს ახ.წ. 367 წლის თარიღიანი დავითის ქვასვეტი, რომელიც 1984 წ. აღმოაჩინეს და სადაც აღნიშნულია ქართული ანბანის ორი მნიშვნელოვანი თარიღი: ძვ.წ. 284 წ. (ფარნავაზის დრო) და მირიან მეფის დროინდელი 311 წ. ჩვ.წ. ანუ ქართული ანბანის აღორძინების წელი.

მეგრული ენის მნიშვნელობაზე, მის მრავალფეროვნებაზე და უნიკალობაზე მრავალი შრომა აქვს გაბოქვენებული პროფესორ მაქანტი მაძაძის თავისი ოჯახის წევრებთან ერთად.

პროფესორმა ოთარ ქაჯაიამ გამოსცა მეგრული ლექსიკონის სამტომეული. ახლა გამოდის მეოთხე ტომიც (უკვე გამოვიდა). გერმანიაში გამოვიდა პროფ. ქაჯაიას და პროფ. პაინორის მეგრულ-გერმანული ლექსიკონი. მოსკოვში დაიბეჭდა პროფ. თ. ქაჯაიას მეგრულ-რუსული ლექსიკონი.

როგორც აღვნიშნეთ, ძველი კოლხეთის დედაქალაქი არ ყოფილა ქუთაისი. ამაზე გარკვევით ამბობს ივ. ჯავახიშვილი: „**ყურადღების ღირსია, რომ მაშინ ქუთაისი ჯერ დასავლეთ საქართველოს დედაქალაქად არ ითვლებოდა და მარტო მაგარი ციხე ყოფილა. კოლხეთის ანუ ლაზიკის პირველ და უდიდეს ქალაქად ძველი ქალაქი (არხაიპოლისი), ნაქალაქევი იყო ცნობილი“**. როგორც ჩანს, ქუთაისი დღევანდელი ქალაქად შემდეგ საუკუნეებში უქცევიათ (ივანე ჯავახიშვილი, თხზ. ტ. I, გვ. 314-315).

აიას სახელმწიფოს განაგებდა კუტაიელი (და არა ქუთაისელი) აიეტი. როგორც წყაროებიდან ჩანს, აიეტი წარმოშობით ყოფილა კუნძულ კრეტაზე ირაკლიონის დასავლეთით მდებარე კუტაიონიდან. გარდა ამისა, კოლხეთის მეფე ტაიას სახელიდან, ადვილად შესაძლებელია, ქუთაისის, კუტაის სახელი წარმომდგარიყო.

კოლხეთის სახელმწიფოს დედაქალაქის თავდაპირველი სახელია „**აია**“, შემდეგ დიდებისა და ჩველების აღმნიშვნელი, წინსართი დაემატა და ეწოდებოდა „**აია-აია**“. აიეტის ერთ-ერთ შვილიშვილს — ქალკოპეს შვილს, რომელიც მშობთან ერთად ოშში დაიდგა, ერქვა კიტი — სორე (სოროსი), რომელიც მეგრულად ნიშნავს „**კიტი**“, „**სადა**“ — „**სად არის**“. ჩვენ დროშიც კი ირანის უკანასკნელი შაჰის მუჰამედ რეზა ფაჰლავის (1919-1980) მეუღლეს სორეია ერქვა („**სად არის ია**“).

გრიგოლ გიორგაძე და ნანა ხაზარაძე წერენ: დაახლოებით ძვ. წ. V ათასწლეუ-

ლის ბოლოდან მაინც იწყება საერთოქართველურ ენობრივი სისტემისა და ეთნონის ჩამოყალიბება. საერთოქართველური (პროტოქართველური) იყო წინაპარი ენა იმ ენათათვის, რომლებსაც დღეს ჩვენ ეუწოდებთ ქართულს, სვანურსა და მეგრულ-ჭანურს, ე. ი. ქართველურ ენებს (გრიგოლ გიორგაძე, ნანა ხაზარაძე, ქართველთა წარმომავლობა, იხ. წიგნი „**უძველესი ახლო-აღმოსავლური ეთნოსები და ქართველთა წარმომავლობა**“, თბ., 2002, გვ. 162, 173). შემდეგ აგრძელებენ:

ძვ. წ. III-II ათასწლეულებში ქართველური ეთნონი წარმოვიდგება როგორც ერთ-ერთი დამოუკიდებელი და მყარად ჩამოყალიბებული ეთნიკურ-ენობრივი ერთობა თავისი დამოუკიდებელი კულტურულ-ისტორიული ტერიტორიით.

კოლხური ენა ლათინურ ენაზე (და ყველა სხვა ენაზე) უძველესია. კოლხურ ენას ათასწლეოვანი ისტორია აქვს. ამ თვალსაზრისით, აღნიშნავს ვლ. ალფენიძე: „**პროტოქართველური კოლხური ენათათვის ლათინურ ენაზე უძველესია მსოფლიოში. კეთილი თვალთ ჩაიხედეთ მსოფლიო ისტორიასა და საქართველოს ისტორიაში და იოლად დაერწმუნებით ამაში**“ (ვლ. ალფენიძე, კოლხეთის მეფის აიეტის ენა — კირკე, რომის იმპერიის ღვთისმშობელი. საქართველო ღვთისმშობლის ქვეყანაა, გახ. „**ერი და საზოგადოება**“, 1996, ნოემბერი, №3).

ვლ. ალფენიძის განაზარიშებით „**ლათინური ენიდან ქართულში (კოლხურში) მრავალი ასული სიტყვაა შესული. ასევე ქართველური — კოლხური ენიდან ძალიან ბევრი სიტყვაა შესული ლათინურში**“.

ბერძნულ-კოლხური ურთიერთობანი — პელაზგებისა და კოლხ-ლაზების ურთიერთობანი (ამას ბერძნული მითებიც მოგვითხრობენ) ქრონოლოგიურად წინ უსწრებს ბერძნულს აღხევაბას მსოფლიო მასშტაბით. ვლ. ალფენიძე აღნიშნავს, რომ „**ეისაც კოლხური (პროტოქართველური) ენა დი-ალექტი ჰგონია და არა უძველესი, მსოფლიოს ერთ-ერთი ყველაზე საინტერესო პროტოქართველური ენა, ამავე დროს მსოფლიო მნიშვნელობის ცივილიზაციის შემქმნელი ენა, მათთვის ბევრი რამ დაუგერებელია. ეს ათას სხვა ფაქტთან ერთად, ლათინურში კირკე ღვთისმშობლის კოლხური ენის ბლიერე ლექსიკურ დანაშრეშიც ჩანს**“.

ვლ. ალფენიძე საზუსტოდ მიუთითებს, რომ ლათინურსა და ქართველურში სიტყვათა, ლექსიკურ ერთეულთა საოცარი დამთხვევებია.

მას ქართველ-ლათინური ენების ურთიერთხედავებისა და სიტყვების ურთიერთთანხვედრილობის (დამთხვევის) გარკვევა-განაზარიშების გარდა, განსაკუთრებით აინტერესება, თვისობრივად როგორი სახის დამთხვევაა და კოლხური (ქართული) ენიდან რამდენი სიტყვა შევიდა ლათინურში. ამის უტყუარ საფუძველს იძლევა ბერძნული და რომაული მითოლოგია, რომლის თანახმადაც კოლხი ქალღმერთის კირკეს შვილი ლათინი არის ლათინური ენის შემქმნელი (მითი ამბობს, რომ ლათინი ერის და ენის მამამთავარი არის კოლხი კირკე ღვთისმშობლის ძე — ლათინი). მაშასადამე, ღვთისმშობელი კირკე ლათინური ენის დედაა. და, რაც მთავარია, ეს ყველაფერი მითი არ არის, იქიდანაც ჩანს, რომ ამდენი ქართველური და ლათინური სიტყვა ერთმანეთს ემთხვევა, რაც რეალურად და მითსა და რეალობას შორის გადგებულია „**ენათმეცნიერული ხიდი**“, რომელიც დიდი რუდუნებით და დიდი ნიჭიერებით აღწერა ვლადიმერ ალფენიძემ.

აღსანიშნავია ის ფაქტი, რომ რუსულ ენაში უფრო მეტია ლათინური სიტყვები, ვიდრე ქართულში. ეს იმიტომ, რომ რუსი ერი 4000-3500 წლით გვიან დაიდგება, ვიდრე ქართული (კოლხური) და ლათინური ენები. ამიტომ რუსულ ენას ლათინური ენისათვის არაფერი შეუმატებია — რუსული ლათინური სიტყვებით აისვებს ლექსიკურ მარაგს. კოლხური კი, პირქით, ვაცემს თავის სიტყვებს ლათინური ენის შესაქმნელად. „**აი, ეს არის მთავარი. ამით ჩვენ ისტორიულ ფაქტს ვაფიქსირებთ. ეს არავისთვის არ უნდა იყოს საწყენი**“.

ვლ. ალფენიძემ ქართველურ (კოლხურ) და ლათინურ ლექსიკაზე დაბეჯითებით მუშაობის შედეგად ერთმანეთს შეადარა 20 ათასი ლათინური და ქართველური (კოლხური) სიტყვა, რის შედეგადაც გამოავლინა მრავალი სიტყვის თანხვედრა. ვლ. ალფენიძე მიუთითებდა, რომ ლათინურში არსებობდა კოლხური ენის ლექსიკური დანაშრევის ამოცნობის, ამოკითხვისა და ინტერპრეტაციის შესაძლებლობა, რომ „**მომავალში გაცილებით უფრო მეტის გამოვლენა შეიძლება**“ (ვლ. ალფენიძე, გახ.

„**ერი და საზოგადოება**“, 1997, №6, გვ. 8, 12), — წერდა ის.

ქვემოთ მოგვამოქვს ლათინურ-ქართველური (კოლხური) ენების ურთიერთ დამთხვევის მხოლოდ ზოგიერთი მაგალითი: (მედამ, მედიცინა) — მედიცა — მედიცინა — „**მედიცინა**“ — „**სამედიცინო მეცნიერება**“ — „**მე**“, „**ლეა**“ — ქალღმერთი, მედამ ნიშნავს ქალღმერთს“. მეტად მნიშვნელოვანია არა მარტო „**მედვას ლექსიკა**“ ლათინურ სამედიცინო ტერმინოლოგიაში, არამედ ლათინურ-ქართველური (კოლხური) ლექსიკური თანხვედრები.

ავიღოთ სიტყვა „**ფაზანი**“ („**ქილორი**“, „**ხოხობი**“). ამ ფრინველს არ იცნობდნენ ლათინელები, ბერძნები, რომლებიც და ამიტომ, როგორც ცნობილია, მას ფაზისის ფრინველი უწოდეს (Fasan). საქართველოში კი ის უძველესი ენდემური ქართველური სიტყვაა — „**ქილორი**“ კოლხეთში და „**ხოხობი**“ კახეთში.

ცნობილია, რომ ერი ფასდება იმ წვლილით, რაც მან შეიტანა მსოფლიო ისტორიის საგანძურში. კოლხეთმა გაამდიდრა მსოფლიო რკინა-ფოლადის დამუშავების ტექნოლოგიით, მედიცინის განვითარებით, მევენახეობა-ღვინის წარმოებით, და სხვა ახალი აღმოჩენებით (ამაზე ქვემოთაც გვექნება საუბარი). გარდა ამისა, კოლხეთთან არის დაკავშირებული დედამიწის ერთ-ერთი უღამაჯესი ფრინველის ხოხობის ვეროპაში გაყვანა. არგონავტებმა ფაზისის (რიონის) ნაპირებიდან (კოლხეთიდან) იქ ბინადრი მშენიერი ჩიტი საბერძნეთში წაიყვანეს, რის შემდეგ ეს სახეობა მთელ მსოფლიოში გავრცელდა. ამას ადასტურებს ხოხობის ლათინური სახელწოდება hasianus kolchikus-ც. თბილისის ღერბს ხოხობის სიმბოლო ამშვენებდა.

ისიც უნდა ითქვას, რომ ხოხობის გამოსახლება გერმანიის საფოსტო მარკაშიც გვხვდება. იმასაც მიუთითებენ, რომ ჩახოხობილი ქართულ ეროვნულ კერძად ითვლება და მსოფლიოს მაღალი კლასის რესტორნებში სახეობა მენიუში შედის. ჩვეულებრივი ანუ კოლხური ხოხობის სამშობლოდ საქართველო (კავკასია) ითვლება, დასავლეთ ვეროპაშია და ჩრდილოეთ ამერიკაში ხელთყურად შეუყვანიათ. განმაცვიფრებელი სილამაზის გამო საშობის ფრინველსაც უწოდებენ. (გახ. „**ასავალ-დასავალი**“, 2007, 25 ივნისი-1 ივლისი, №96, გვ. 38. ლალი შაშაშვილის საუბარი ბიოლოგ. მეც. დოქტორ ლალი ედილაშვილთან და დავით თინაშვილთან, არგონავტებმა ოქროს საწმისთან ერთად კოლხური ხოხობი ვეროპაში შეიყვანეს.)

კოლხურში, იბერიულში, ლათინურში გუგულს ერთი და იგივე სახელი ჰქვია „**გუგული**“ (ლათინურად Cucuius). ასევე კოლხურში, იბერიულში და ლათინურში ფრინველის — „**ოფოფის**“ სახელწოდებაც — ერთი და იგივეა.

ლათინური serum, სერი არის გვიანი დრო. კოლხურში „**სერი**“ თავისი ვარიანტებით „**გვიან დროს**“ — ლამეს ნიშნავს; „**აგესერაფა**“, „**აგოსერაფა**“, „**ოსერაფა**“ (ვახშაში — საღამოს სუფრა), ეს სიტყვა, სხვა მრავალ სიტყვასთან ერთად კოლხურიდანაა შესული ლათინურში.

Scamui+umcesamui ლათინურად ნიშნავს „**სკამს**“, „**სკამი**“ კოლხურად და ლიტერატურულ ქართულში იმავეს ნიშნავს, რასაც ლათინურში.

კოლხურში არის ერთი „**ფილოსოფიური ფრაზიოლოგია**“: „**ჯგირი დო ფური**“ — ე. ი. „**კარგი და ცუდი**“ — სიკეთე, სიკარგე (რომელიც ჯგეგეს — წ. ვითრის უკავშირდება (დაბა ჯგერში არის ჯგეგეს ელესია). აი, ამ თვალსაზრისით კოლხური ენა პირდაპირ კავშირშია ლათინურთან, კერძოდ, ლათინურ სიტყვასთან fur (ფურ).

ლათინური lemes, ლემენ „**ზღვარს**“, „**ზღურბლს**“ ნიშნავს. „**ლიმა**“ კოლხურში ნიშნავს ბროძელს, ომს. კოლხეთში არის „**ნალიმა**“ (ნაომარი) სამურზაყანოში, სათანჯოსთან და რუსის ციხესთან და ზუგდიდთან ახლოს, ენგურის ნაპირზე. „**ლიმა**“ კოლხურიდან ლათინურში შესული სიტყვაა.

Ponts ლათინურად არის „**ზღვა**“, „**შავი ზღვა**“ (ზღვას ლათინურად აგრეთვე ჰქვია „**შალ**“ — მარილიანი). ამ სიტყვა — „**პონტომ**“ მისცა სახელწოდება რომის ისტორიაში ცნობილ პონტოს სახელმწიფოს, რომელშიც ერთ დროს შედიოდა კოლხეთი და რომლის მრისხანე მბრძანებელმა მითრიდატე ვვატორმა, ორ ათეულზე მეტი ენა იცოდა (22), მათ შორის, რა თქმა უნდა, კოლხური. ამ სახელწოდების ქალაქი ევპატორია, დღესაც არსებობს ყირიმში, ხოლო ცნობილ მწერალს ლევან გოთოში გამოქვეყნებული აქვს ისტორიული რომანი „**მითრიდატე**“.

(გაგრძელება შემდეგ ნომერში)

ბიორგი ანთელავა: “გათუმში არის აღბილები, სადაც ქართველები უმსვლას მერიდებიან”

ქართულ-თურქულ ურთიერთობებსა და მიგრაციის პრობლემებზე აღმოსავლეთ-ცოდნე, პროფესორი ბიორგი ანთელავა გვესაუბრება:

– თურქეთში პირველად 1973 წლის იზმირის საერთაშორისო ბაზრობაზე ვიყავი, სადაც ქართული პავილიონი ცალკე იყო წარმოდგენილი. იმპაინდელი თურქეთი ფეოდალური სახელმწიფოს შთაბეჭდილებას ტოვებდა, იგრძნობოდა რელიგიური წრეების დიდი გავლენა, მიუხედავად იმისა, რომ ათათურქმა თურქეთის რესპუბლიკა საერო, ლაიცისტურ სახელმწიფოდ გამოაცხადა.

– თუმცა, ათათურქის რეფორმები აზრთა სხვადასხვაობასაც იწვევს.

– ეს პროგრესული მოვლენა იყო, განსაკუთრებით ენის რეფორმა, ლათინურ ანბანზე გადასვლა, განათლების რეფორმა, თუმცა, ათათურქს საკმაოდ ბრძოლა მოუხდა იმისათვის, რომ ქვეყნის კონსტიტუციაში ისრამს სახელმწიფო რელიგიის სტატუსი არ ჰქონოდა. დღევანდელი თურქეთი, ცხადია, ძალიან განსხვავდება 1980-იან წლების სახელმწიფოსგან, ის ძლიერი სახელმწიფოა, ინტეგრირებულია სხვადასხვა საერთაშორისო ორგანიზაციებში, როგორც არის ნატო, რომის კლუბი, საბაჟო კავშირი... თურქეთის ხელისუფლებამ წლების განმავლობაში ევრაზიური მოუხერხა უმუშევრობას, განსაკუთრებით აგრარულ სექტორში, სოციალურ გაჭირვებას, მოსახლეობა დიდ ქალაქებს მიაყვანა. ამიტომ, ხელისუფლებამ მიიჩნია, რომ რთული სიტუაციიდან ერთადერთი გამოსავალი მუშახელის მასობრივი ექსპორტია ევროპაში. მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ, გასაზრდად მიზნების გამო გერმანიაში მუშახელის დიდი დევიციონტი შეიქმნა, 1960 წელს გერმანიის მთავრობის მიერ გამოცხადებულ 500 ათასი საშუალო ადგილზე, ვაკანსიაზე მხოლოდ 188 ათასი მსურველი აღმოჩნდა. თურქეთის მთავრობის ინიციატივით თურქეთმა და გერმანიის ფედერაციულმა რესპუბლიკამ ხელი მოაწერეს ორმხრივ შეთანხმებას გერმანიაში თურქების დროებითი დასაქმების შესახებ, დაიწყო თურქების მასობრივი ემიგრაცია, თუმცა, გერმანიაში ამას თავიდანვე ჰყავდა მოწინააღმდეგეები. მიგრანტების პირველი ტალღა – 2500 მუშა, გერმანელებმა ზარ-ზეიმით, მუსიკითა და ყვავილებით მიიღეს, დღეს კი გერმანიაში ლეგალურად, სამი მილიონი თურქი ცხოვრობს. საგანგებოდ უნდა აღინიშნოს, რომ მიგრაციის პირველ წლებში თურქი ემიგრანტებს არავითარი მოთხოვნები არ ჰქონიათ, გარდა სოციალურისა. მათი მიზანი იყო, რაც შეიძლება სწრაფად შეეგროვებინათ საჭირო თანხა სამშობლოში მცირე ბიზნესის წამოსაწყებად, მაგრამ დროთა განმავლობაში ვითარება შეიცვალა. პირველი, რაც თურქებმა მოითხოვეს, გერმანიაში სასკეების ობიექტებში დღის ხორცის აკრძალვა იყო. ამგვარი პრობლემები მართლაც მოგვარდა, მაგრამ მოგვიანებით უფრო დიდმა პრობლემებმა იჩინა თავი.

– თურქებთან დაკავშირებულია ევროპაში ისლამის რეინთიციაცია, დღის წესრიგში მათი რელიგიურ-კულტურული პრობლემების გადაწყვეტის საკითხი დადგა, თურქებმა დაიწვეს რელიგიურ-კულტურული ცენტრების

მოწყობა-მშენებლობა, რაც სალოცავ ადგილსაც გულისხმობდა, საფრანგეთში მხოლოდ 1980-დან 1985 წლამდე 1000 ასეთი სალოცავი მოეწყო. დღეს გერმანიის არაერთ ქალაქში დღემდე ხუთჯერ იხმის მუქების ძახილი... გასული წლის 18-21 სექტემბერს, გერმანიაში ვიზიტის წინ, თურქეთის პრეზიდენტმა აბდულა გიულმა ერთ-ერთ ინტერვიუში გერმანულ საზოგადოებაში თურქების ინტეგრაციის პრობლემაზე ისაუბრა და აღნიშნა, რომ “მის გადასაჯერებლად უდიდესი მნიშვნელობა აქვს გერმანული ენის უაქცენტო, ზედმიწევნით კარგ ცოდნას”. პრეზიდენტის განცხადების ტონის და შინაარსის აშკარა ანტიპოლია პრემიერ-მინისტრ ერდოღანის პოზიცია. რამდენიმე წლის წინ, კიოლნში ვიზიტისას, კიოლნის სტადიონზე შეკრებილი თურქების 20.000-იან აუდიტორიას შეასენა: “თურქული თქვენი მშობლიური ენაა, რომელიც თქვენი შეილება უნდა ასწავლოთ. ასობილიცია დანაშაულია კაცობრიობის წინაშე! თქვენ თურქი მუსლიმები ხართ და ასეთებდ უნდა დარჩეთ”. გერმანიის ხელისუფლებას კი ურჩია, თურქული სკოლები გაეხსნა. მან შეკრებილებს პირდაპირ მიმართა: არ დაგავიწყდეთ, თქვენი სამი მილიონი ხართო. ამ განცხადების გერმანიაში სკანდალი მოჰყვა, მერკელმა აღნიშნა: მშობლიურ ენას თურქები ისედაც უფლებებიან ოჯახებსა და თურქულ უბნებში, გერმანიაში კი სახელმწიფო ენა გერმანულია და ყველამ, ვისაც კარგი ენა წარმატება სურს, პირველ რიგში, სახელმწიფო ენა უნდა ისწავლოს.

– ამ ვითარებაში როგორია სამხედროების პოზიცია, რომელიც, ტრადიციულად, მნიშვნელოვან როლს ასრულებენ ამ ქვეყნის პოლიტიკურ ცხოვრებაში?

– წინა თაობის სამხედრო წრეების წარმომადგენლები ათათურქის იდეების ერთგულებით იყვნენ, ახლა კი ვითარება შეიცვალა, რამაც კიდევ უფრო გააძლიერა ქვეყანაში ისლამიზაციის პოზიცია. ერდოღანმა მინარეთები ცისკენ მიმართულ რაკეტებს შეადარა, მისი აზრით, “ლაპარაკი ზომიერ ისლამზე შეურაცხყოფელია, ისლამი ისლამია და ამით ყველაფერია ნათქვამი”. დღეს ევროპის ქალაქებში არის უბნები, სადაც ევროპელი ცდილობს, არ შევიდეს, აქ წარწერები თურქულ ენაზეა. დანიაში, პოლანდიაში დაიწვეს ლაპარაკი საქმიერაციო პოლიტიკის გამკაცრებაზე. პოლანდიაში პოტენციური ემიგრანტს ტესტს უტარებენ, აწვენებენ ფილმს, რომელმაც უნდა განსაზღვროს, აგრესიულია თუ არა ის, საელჩოში აბარებინებენ გამოცდას პოლანდიურ ენაში, რაც 500 ევრო ღირს.

– დღეს ქართულ-თურქული ურთიერთობების ყველაზე ცხელ თემად კულტურული მემკვიდრეობის დაცვის საკითხები მიიჩნევა.

– როცა ჩვენში “შავი ზღვის ქვეყნების უნივერსიტეტის” მშენებლობაზე დაიწყო ცხარე დისკუსია, თურქოლოგებმა, გარდა ქალბატონი გოული ალანანისი, თავიანთი უარყოფითი დამოკიდებულება აშკარად გამოხატეს. საქმე ის არის, რომ თურქული არასოდეს ყოფილა განათლების დონით გამორჩეული, მით უფრო, განათლების ექსპორტიორი ქვეყანა. თავის დროზე ქართველი საზოგადოების უდიდესი ნაწილის აზრს

ხელისუფლებამ ყურადღება არ მიაქცია და შედგა კიდევ გარიგება. თავდაპირველად შავი ზღვის უნივერსიტეტის გახსნას ბაზალეთის ტბასთან აპირებდნენ, ესეც ტაქტიკური ნაბიჯი იყო – ქართველები ბაზალეთის ტბას არ დათმობენ, სამაგიეროდ, სხვა ადგილას უნივერსიტეტის გაშენებაზე ხმას არ ამოიღებენო. შემდეგ გაირკვა, რომ ამ ყველაფერში 50 მილიონი დოლარი გადაიხადეს და, ცხადია, არაფერი შეიცვლებოდა. უბედურება ის არის, რომ თურქების გარდა ქართველებიც უკადრის კადრულობენ ფულისათვის.

ჩემი აზრით, მთავარი ის არის, რომ დღევანდელი თურქულ-ქართული ურთიერთობები პარიტეტული არ არის. მხოლოდ თურქული თუ სხვა ინვესტიციის შემოსვლა არაფერს ნიშნავს, თუ სახელმწიფოებრივი ინტერესი არ იქნება დაცული. ერთობლივი ენერგოპროექტების, კასკადების მშენებლობისას კატეგორიულად არ ითვალისწინებენ ქართველი ეკოლოგების აზრს.

რაც შეეხება ქართული ტაძრების – ოშკის, იშხანის და სხვათა პრობლემას. ეს ძეგლები რამდენიმე საუკუნეა, თურქეთის ტერიტორიაზეა და მიუხედავად იმისა, რომ ამ ტაძრებს თურქეთის ხელისუფლებამ “ძველი ძეგლები” სტატუსი მიანიჭა, რითაც მათზე პასუხისმგებლობა დაიკისრა, ისინი დღემდე საავალალო მდგომარეობაშია. რას ნიშნავს, როცა გვეუბნებიან: თუკი თქვენ მოგვცემთ უფლებას, ბათუმში აზიზის მხეთი ავაშენოთ და ახალციხეში მხეთს რესტავრაცია ჩაუტაროთ, ჩვენ ოშკის, იშხანის ერთობლივი რესტავრირების ნებას დაგვრთავთო, ამგვარი “ბარტერი” დაუშვებელია! ჩნდება ლოგიკური შეკითხვა: რისთვის უნდა ბათუმში თურქებს მხეთი? ბათუმში არის მხეთი, სადაც ყველა სუნიტ მაჰმადიანს თავისუფლად შეუძლია ილიცოს, მაგრამ მათ თურქული ისლამის მხეთის აშენება სურთ. ევროპის მაგალითიც აწვენებს, რომ ამგვარ მხეთებთან ჩნდება ისლამური ორგანიზაციები, რომლებიც თავიანთ ჭკუაზე მართავენ თემს. არაოფიციალური მონაცემებით, დღეს ბათუმში 70 ათასი თურქი ცხოვრობს, არის ადგილები, სადაც ქართველები შესვლას ერიდებიან და სადაც მომრავლდა თურქულენოვანი წარწერები, ამასთანავე, აჭარის ტელევიზიით ყველგან გადის თურქული ენის გაკვეთილები. დღეს ქართულმა სახელმწიფომ უხსტად არც კი იცის, რამდენი იმიგრანტი ჰყავს, რაც ადრე თუ გვიან, საავალალო შედეგს გამოიღებს. სწორედ აქ გამოხატვის ჩვენი ხელისუფლების დანაშაულებრივი დამოკიდებულება საქართველოსადმი, მართლმადიდებლური რელიგიისადმი. ქვეყანას მწიბრი, მიზანდასახული სამეგრაციო სამსახური სჭირდება, რადგან სწორედ ერთიანი სამეგრაციო პოლიტიკის უქონლობამ გამოიწვია ევროპაში ის დიდი პრობლემები, კოლიჩები, რის წინაშეც ისინი დღეს აღმოჩნდნენ. სხვის შეცდომებზე ხომ ბრძვივბიც კი სწავლობენ!

ერთი სიტყვით, საგანგაშო მდგომარეობაა, რაც სასწრაფო რეაგირებას საჭიროებს. ჩვენი ხელისუფლება კი თავს არ იცუხებს...
6. აპრილი

პოეზიის კუთხე მარბალობა დო ყოროფა!

გოჭყორდუო თე ხალხიქ, ვამარჩქილე ჩიშუ ჩამუ, „თე ქიანა რხინაფილს“ ლურშა დუდი ქიმუჩამუ! მიშა ბათუმს გილაგარყენს, ქართ სომხეფშა ქიმუჩამუ! ჩქინ ჯიში დო ჩქინ გამნარყი ღორწონს ხატშა გინუჩამუ! შხვა მუ ოკო იფიქრენი, თაშ ვაგოთანდ ჩქინო დღახუ! კიტა შქირენიშღურელი. მიშა, მიშას გილეხაზე! მა მუთ ოკო მიგეხვარე, ჩქიმ ღურუ დო ჩქიმი ყოფა!.. კუნჩიშა ქეთინაბახეს, მარგალობა დო ყოროფა! ათაშ, ორან ინოლაფიონს, შურიშ დღახს მიზიმუნა. მარგალს, სამარგალოშ გალე, კერპ-მოჯგირე ვამიყუნა! მა ათე დღამ გინმაჯინე, შხვაშ ოჯგურე, დუს იპუჯა! მარდი მითინს ვაუთქუალუ, ვადმაჯურე მა დღახუ! მარდი მითინშა ვამკოროცხუ, ვართ მანგიორ, მითხუ შხვაშა. საგვერდოთი ყვანა ვამხანქ, ლაიტ ვაგოთირუე შქაშა! ღორწონს, სქან სახეულე დიხვაშუ! მუშე ოკო ორდას თაში – ჩქიმ ოჯახიშ ჯგირ დო ფური გინაჯყვიდირალი შხვაშ! შხვაშ უმოშო სამარგალო, გურე ბჷუნდასინ, შიში მიღუ. სამარგალოშ ყოროფაქ, თოლსინთელე მიდამიღუ. თენა ხოლო მუთუნ ვარე, მიწისინი თიში გეშა – სამარგალოშ ყოროფაშენ, ბრელს გუფურესია ჩხეშა! დღას ვაპოფექ შხვაშ იმენდო, ვართი შხვაშ მიმაჯინე, მა ქიდეგესაჭირო და რყუნდა მტერიშ ვამარჯვინეთ! ქუდოშმახი, დო გოფრჩქინდუქ, ჩქიმ ღურუ დო ჩქიმი ყოფა!.. ვარა კუნჩიშა ქეთირჩეს, მარგალობა დო ყოროფა!

დავით შოთაძე, კობლენცი, გერმანია

წყალდიდობა სამებრელოში

ძლიერმა წვიმამ სამებრელოს რამდენიმე მუნიციპალიტეტი მნიშვნელოვნად დააზარალა. როგორც ზუგდიდიდან იშუწყებთან, დატბორილია სოფლები დიდინები და ჯიხაშკარი. ამასთან, ზუგდიდი-აბასთუმნის გზაზე ხიდი წყლით არის დაფარული.

სოფლებში – გროგოლიშში, კორცხელსა და ოდიშში – მეწყერი ჩამოწვა, რის შედეგად შიდა გზები ჩაკეტილია, მძიმე ვითარებაა სოფელ ყულიშკარშიც.

ძლიერმა წვიმამ მნიშვნელოვნად დააზარალა წალენჯიხის მუნიციპალიტეტიც. სამ თემში – ობუჯში, ნაკიფუსა და ფახულანში – განსაკუთრებით მძიმე მდგომარეობაა.

ობუჯის თემში შემაჯალი ორი სოფელი, სამეხსიო და ჯადირა, გარესამყაროსა მოწყვეტილი, დანგრეულია ხიდები. ერთ-ერთი სახლი მეწყერმა ძლიერად დააზიანა, თუმცა მასში მყოფების, მათ შორის, ერთი ბავშვის გადარჩენა მოხერხდა.

მსხვერპლი არ არის, თუმცა როგორც წალენჯიხის ამგვომში აცხადებენ, აღამიანებმა ფიზიკური დაზიანებები მიიღეს.

ჩხროწყუნაკიანი-გარახას გზაზე ხიდი ჩინგრა, რის გამოც მოძრაობა შეწყვეტილია. დატბორილია ჩხორწყუნის ცენტრში საცხოვრებელი სახლების ნაწილი და სოფლები ლეწურწუქე და ახუთი. განსაკუთრებით მძიმე ვითარება ქვედა ზონის სოფლებშია.

ხობის მუნიციპალიტეტის სოფლებში – ძველ ხობულაში, ხეთასა და პირველ მისში – სახნავ-სათესი მიწებია დატბორილი. შეფერხებულია მოძრაობა სოფელ პირველ მისში.

სტიქიური უბედურების შედეგად შექმნილი მდგომარეობა იმდენად სერიოზული იყო, რომ სააკაშვილმა ბაქოში ვიზიტი შეწყვიტა და რეგული მონიხსულა. ბედნიერებაა, რომ ამჟამად მილანში აღარ გაემგზავრა შოპინგზე.

საქმელორი

ლილოში ქლორმა გაჟონა

ლილოს დასახლებაში, სადაც საცხოვრებელი კორპუსების გარდა უამრავი საავტორო და სამრეწველო ობიექტია განთავსებული, ქლორის გაჟონვის შედეგად მოწამლული 73 ადამიანიდან 40 კვლავ საავადმყოფოებში რჩება. როგორც თბილისის მერიის სოციალური მომსახურების სამსახურის ხელმძღვანელმა მამუკა ქაცარავამ განაცხადა, მოწამლულთა შე-

მოდინება კლინიკებში დილის 06:00 საათამდე გრძელდებოდა. მისივე ინფორმაციით, საერთო ჯამში დედაქალაქის კლინიკებს დასახმარებლად 73 მოქალაქე მიმართა, რომელთაგან დილის 08:00 საათისთვის 33 გაეწერა.

„09:00 საათიდან გაწერის ახალი ნაკადი დაიწყო და ეს პროცესი, დაახლოებით, 2-3 საათში დასრულდება. ყველას დაივანო იყო მსუბუქი ინტოქსიკაცია და ყველა მათგანის მდგომარეობა დამაკმაყოფილებელია, გარდა ერთი პაციენტისა, ნარიმანიძის, რომელიც კომატოზურ მდგომარეობაში იმყოფება“, – აღნიშნა მამუკა ქაცარავამ.

ამასთან, ინგოროყვას სახელმწიფო ნეიროქორუგიის კლინიკაში ამჟამად ქლორის გაჟონვის შედეგად მოწამლული ხუთი პაციენტი რჩება.

როგორც კლინიკის ემერჯენსის ექიმმა სოსო მაისურაძემ განაცხადა, ორი მოწამლული ამჟამად რეანიმაციულ განყოფილებაში იმყოფება, რომელთაგან ერთი მართვით სუნთქვაზეა გადაყვანილი. მაისურაძის განმარტებით, დანარჩენებმა კლინიკა დილით დატოვეს.

სულ ინგოროყვას კლინიკაში 31 მოწამლული მიიყვანეს, მათ შორის, 13 წლის ბავშვი და ფეხმძიმე ქალი, რომლებიც შესაბამისი პროფილის კლინიკებში გადაიყვანეს. ბავშვი დღესაც უმძიმეს მდგომარეობაში იმყოფება.

ცნობისათვის: ლილოს დასახლებაში, ერთ-ერთ კერძო საწარმოში ავზიდან ქლორმა 3 ივლისს, დაახლოებით, 21.00 საათზე გაჟონა. მაშველებმა თავდაპირველად ავზის უსაფრთხო ადგილზე გადატანა სცადეს, თუმცა ავზიდან ქლორ-

მა ხელმეორედ გაჟონა. დაზიანებული ავზიდან გამონაბოლქვი წყლის ჭავლის მეშვეობით გაუფრთხილებს და ავზს ონკანი შეუცვალეს. ამჟამად ქლორის ავზი საქნავთის ტერიტორიიდან დაუსახლებელ, უსაფრთხო ადგილზეა გადატანილი.

სულ მოწამლდა 73 ადამიანი. მოწამლულები საავადმყოფოში იმავე დამეს მიიხანხულეს საქართველოს პრეზიდენტმა მიხეილ სააკაშვილმა და ჯანდაცვის მინისტრმა სურაბ ჭიაბერაშვილმა.

რეაქციონისაზან – ახლახან ერთი ანგელოტი გავრცელდა – მერაბი შეილს ეკითხებიან, როგორ შეასრულებთ თქვენს ხლოვანს “მეტი სარგებელი ხლავს?”

– რეაქციონისაზან ქლორი უფასოდ მივეციოთ ხლავს და ამაზე მეტი სარგებელი რაღა გინდათო! – უპასუხა ვანომ.

ჯგერენაიას “ბიზნესგეგმა”

“გაგეროპელობამ ფსიქოზის ხასიათი მიიღო. ეგროპამ შეგეშალა და ალბათ წაგეშლის კიდევც, თუ ასე გაგრძელდა”
მანხანაძე კრისტინე

ბატონი ემზარ ჯგერენაია, შვეიცარიის ბუნების ჭკერეტი და კავებელი, როგორც რაციონალურად მოაზროვნე კაცს შეჰყვარის, რომანტიკული ლექსების წერის მოთხოვნით კი არ შეიპყრო, არამედ ცდილობს უპასუხო ცივი გონებით ნაკარნახევ საჭირობორტო კითხვას:

“გეოგრაფიული რელიეფითა და კულტურულ-ენობრივი მრავალფეროვნებით შეგიძლიათ მსგავსა საქართველომ რატომ ვერ მიაღწია სოციალური, ეკონომიკური და პოლიტიკური კეთილდღეობის იმ სიმაღლეს, რაც დღეს არის შვეიცარიაში?”

წერილში “რატომ არ ვართ შვეიცარია” (ეურნალი “ტაბულა”, №105, 18-24 ივნისი, 2012 წელი) ჯგერენაია ამ კითხვას შემდეგნაირად პასუხობს: **ქართველები უფარვისები ვართ!**

აი, როცა ვისწავლით ვებერის ნაშრომს **“პროტესტანტული ეთიკა და კაპიტალიზმის სულისკვეთება”**, როცა პროტესტანტული ეთიკით ვიცხოვრებთ, მაშინ შეგძლებოთ ჩვენი ბიოლოგიური **“სიჩლუნგის”** დაძლევა და შვეიცარიის კეთილდღეობის მიღწევა.

ეს არ გეგონათ ჯგერენაიას **Lapsus calami**. იგი დაბეჯითებით, გულმოდგინედ, შეშლილის ახირებით ცდილობს ქართველი ერის დამცირებას, ღაფში ამოთხვრას, მიწასთან გასწორებას, ეროვნული ტრადიციების, ეროვნული ცხოვრების წესის მოშლას და მათ მაგიერ პროტესტანტული ეთიკის დანერგვას!

დღეს საკამათო არ არის ის, რომ ეგროპაში ჩასახულმა პროტესტანტიზმმა არამც თუ ეგროპა გარყვნა, არამედ სოლომოლორის ცოდვით დამძიმებულ კაცობრიობას ჯოჯოხეთისაკენ მიაქანებს.

მთიანი საქართველო **“გეოგრაფიული რელიეფით”** შეიძლება მართლაც ჰგავდეს შვეიცარიას, მაგრამ **“კულტურულ-ენობრივი მრავალფეროვნებით”** ამ ორი ქვეყნის შედარება არ შეიძლება.

შვეიცარიაში სამი ოფიციალური ანუ სახელმწიფო ენაა: გერმანული, ფრანგული და იტალიური. გერმანულ ენაზე მეტყველებს მოსახლეობის 65 პროცენტი, ფრანგულ ენაზე – 18 პროცენტი, იტალიურად კი 12 პროცენტი. მოსახლეობის ძალზე მცირე რაოდენობა მეტყველებს აბორიგენების რეტორომანულ ენაზე.

უძველესი ქართული ფუძემდებნი: მეგრულის, სვანურის, მრავალი დიალექტისა და კილოების არსებობა სულაც არ ნიშნავს ენობრივ და კულტურულ განსხვავებას (**“შე არც ერთ კილოს არ ვწუნობ, თუ ქართველის გვარისა”**). მანხანაძე.

შვეიცარიაში მცხოვრები გერმანელები, ფრანგები და იტალიელები, მიუხედავად მათი ეგროპელობისა, ერთმანეთისაგან არა მხოლოდ ენით, არამედ კულტურითაც განსხვავდებიან. შვეიცარიაში აბორიგენ მოსახლეობას სათვალავში არცა თვლიან, მათ შესახებ სტატისტიკაც არ არსებობს.

დემტო, ნუ გადააქვებ საქართველოს შვეიცარიად!

პირველ მიზეზად, რაც **“შვეიცარიელობაში”** ხელს გეშლის, ჯგერენაია **“ქართველთა ეთნო-ნაციონალურ ხასიათს”** ასახელებს.

თავის ამ დასკვნას **“ქართლის ცხოვრე-**

ბიდან” მოტანილი ციტატით ამაგრებს: **“ნათესავი ქართველთაი ორგულ-ბუნება არს...”** სომეხი ლეონტი მროველის მიერ ტენდენციურად დაწერილი ისტორია არ გამორიცხავს ქართველთა **“ეთნო-ნაციონალური ხასიათის”** ტენდენციურ შეფასებასაც...

ჯგერენაია ქართველთა ნაციონალურ ხასიათად დასაჯავს და ორგულობას მიიჩნევს. თითქოს არ სმენია ის, რომ ახლო აღმოსავლეთის ქვეყნებში დღემდე ასოვით გურჯების სიმამაცე და ერთგულება, თითქოს არ იცოდეს ის, რომ ერთგული, უდალატო ხასიათის გამო ქართველებს ასეულობით წმინდანი გვყავს. თუმცა, ამ ფაქტს ეშმაკშენენილი ჯგერენაია ქართველების რელიგიური ფანატიზმით ასხნის... არც სუმაბათაშვილი-იუენის დაუჯერებს. პირველ მსოფლიო ომში ქართველები არაფრით **“ჩამოუყარდებოდნენ უმამაცესთა უმამაცესთა შორის – გინდ მტრებს, გინდ თავისიანებს”**. **“ჩვენ ვხედავთ, რომ არმიის ის ნაწილები, სადაც ქართული ელემენტი სჭარბობდა, არ დაშლილა, არ განუცდია ის რღვევა, რამაც სხვა ნაწილთა კოლოსალური უმრავლესობა მოიცვა”**.

“დებუნტირობას ჯარის ქართულ ელემენტში საერთოდ ადგილი არ ჰქონია. ეს უდავო ფაქტია”. (ალ. სუმაბათაშვილი-იუენი **“მძლავრის მარწუხებში”**. ქართული მწერლობა, ტ. 22, 2004, გვ. 463-464).

სად არის ქართველთა ეთნო-ნაციონალური ხასიათის ორგულობა და დალატი? ეს თვისება ხომ მაშინ უფრო იქნეს თავს, როცა ომი წაგებულა, არმია იშლება, დეკურტირები მშვიდობიან მოსახლეობას ძარცვავენ... საყოველთაო ქოსის დროს სწორედ ქართველ ნაწილები ფრონტის წინა ხაზზე მამაცურად და ერთგულად ასრულებდნენ თავიანთ მხედრულ მოვალეობას!

ო, ემზარ, ემზარ! გემინოდეს მართალთა სულების!

მზისქვეშეთში არ მეგულება თუნდაც **“რაციონალურად”** მოაზროვნე და **“ბიზნესგეგმით”** მცხოვრები კაცი, რომელიც ასე აფურთხებდეს სულში მშობლიურ ერს.

მეორე მიზეზი ის ყოფილა, რომ ქართველები ჩვენს უნიათობას დიდი სახელმწიფოების დამპყრობლურ პოლიტიკას ვაბრძობდით.

გამოდის, რომ სპარსეთ-ირანის, თურქეთის, არაბების, მონღოლების გამანადგურებელი შემოსევები, სისხლისმღვრელი ომები საქართველოს არც ეკონომიკურ და არც სახელმწიფოებრივ სიძლიერეს ხელს არ უშლიდა! ხელს უშლიდა ქართველი ერის სიღატაკე და სიჩლუნგი!

ო, ემზარ, ემზარ!

მესამე მიზეზი ის ყოფილა, რომ ქართველები ვწუწუნებთ, ნათესავი ერები არა გვყავს, თორემ... **“თითქოს პოლიტიკაში ნათესაობა რამეს ნიშნავდეს”** – ე.ჯ.).

მსოფლიო ისტორია საგვს იმის მაგალითებით, როცა რასობრივი და ეროვნული ნათესაობის ნიშნით სახელმწიფოები საერთო მიზნის მისაღწევად გაერთიანებულან. შეიძლება ეს გაერთიანება არ იყო მარადიული, მაგრამ დადებით როლს უდავოდ თამაშობდა. ზოგჯერ ამგვარ გაერთიანება-მოკავშირეობას არამც თუ სახელმწიფოები, არამედ ერებიც გადაურჩენია ფიზიკური განადგურებისაგან.

რაციონალურად დრბად მოაზროვნე ჯგერენაიამ ალბათ იცის ის, რომ ჩვენი მეფეები უცხო სახელმწიფოთა შაჰებს, სულთნებს, მეფეებს საკუთარ შვილებს ცოლებად ატანდნენ, ან თვითონ მოჰყავდათ ცოლებად მათი ქალები. ამას აკეთებდნენ პოლიტიკის გულისათვის, სახელმწიფოს ინტერესებიდან გამომდინარე.

“პატრიოტიზმი ნებისმიერ საფუძველზე პოულობს ნოყიერ ნიადაგს”. – გვასწავლის ჯგერენაია. თუ ეკონომიკურად ძლიერი ქვეყნის შვილი ხარ, ეს სიამაყის განცდას წარმოშობს, მაგრამ თუ დარბი ქვეყანაში დაიბადე და გაიხარდე, მაშინ შენი ვაგლახი სოციალური ყოფა ნაციონალური გამოჩენელობის იდეით კომპენსირდება.

ამგვარად, **პატრიოტიზმი მადალ სულიერ კატეგორიებს კი არ მიეკუთვნება, არამედ იგი დაბალი, მატერიალური,**

ფიზიოლოგიური მოთხოვნებებით აღმოცენდება!

არ ვიცი, პატრიოტიზმის ჯგერენაიასეული ამგვარი განმარტება ვებერის **“პროტესტანტული ეთიკა და კაპიტალიზმის სულისკვეთების”** გაგლეხა არის თუ არა, მაგრამ მარქსიზმის გაგლეხა აშკარად შეიძინევა.

ვაჟა-ფშაველა წერს: **“პატრიოტიზმი უფრო გრძობის საქმეა, ვიდრე ჭკუა-გონების...”** ჯგერენაიას მიხედვით კი დასავლეთელი ადამიანისათვის დამახასიათებელია რაციონალური აზროვნება, გამიზნული, თვლად შედეგებზე ორიენტირებული ქცევები. ამგვარად, მხოლოდ რაციონალურად მოაზროვნისათვის პატრიოტიზმის გრძობა ხელისშემშლელი აღმოჩნდება მატერიალური კეთილდღეობის მიღწევის გზაზე.

ქართველები (როგორც ნებისმიერი ერი) თავისი ისტორიით, თავისი წარსულით ამავობენ. არა და, რა ვიციდი ეს სიამაყე **“ზარმაცი, არაფრისმკეთებელი, უსაქმური საზოგადოების თვისება”** თუ იყო.

“ეინ დათვალს ზღვაში ქვიშა და ან ცაზე ვარსკვლავები? ვინ შეამკოს დირსეულად ქართულ გმირთა მხარმკლავები? – ვინ მოგვითხრას მათი საქმე უთვალავი საგმირონი...”

ამ სიტყვების ავტორი, ჯგერენაიას კონცეფციით **“უსაქმური”**, **“არაფრისმკეთებელი”**, **“ზარმაცი”** ყოფილა.

ო, ემზარ, ემზარ! **დემიხი თე მისი-ამონივას!**

ერის მამების განქიქებაში ემზარი მარტო არ არის. ერთი ჭკუისკოლოფა პოლიტიკოსი ილია ჭავჭავაძის შემოქმედებას იწუნებს და სამაგიეროდ ემზარ ჯგერენაიას ნაშრომს ქართული სუფრის შესახებ, პლატონის **“ნადიმს”** ადარებს.

ქართული მსოფლიო **“მეცნიერული”** შესწავლის შემდეგ ჯგერენაია აკეთებს კატეგორიულ დასკვნას: **“ქართული სუფრა ფორმით პომოსექსუალისტური და შინაარსით ტრაგიკეტროსექსუალურია, ხოლო ქართველი მამაკაცი – არშემდგარი ქალი, ანუ ქალის ცუდი შემთხვევა”**.

ეშმაკშენილი ჯგერენაია ქართულ ქივს **“გეიფს”** ეძახის, ანუ გეიშების ღმინს. ამიტომაც ისმის ქართულ სუფრაზე **“მომენტრე, ემპო”, “ჩავეხეტო ერთმანეთს”, “მიყვარხარ”**...

ბატონ ჯგერენაიას არც მითები მოსწონს, რადგან იგი **“მორალური პასუხისმგებლობისაგან”** გვათავისუფლებს. კერძოდ, მხედველობაში აქვს ამირანის მითი. **“კავკასიის ქედზე მიჯაჭვული პრომეთე ამირანის კონცეფციაც... ყოველ ჩვენგანს სოციალური და, გნებავთ, მორალური პასუხისმგებლობისაგან ათავისუფლებს”**!!!

“ჰოი, გონება მხეცთა უმძინეარესი!”

თუ გავსურს შვეიცარიელებს დავემსგავსოთ, მაშინ არავითარი მითოსი, რომანტიზმი, პოეზია, ოცნება, ფანტაზია... ამ ატავიზმებს უნდა დავეუპირისპიროთ **“რაციონალური აზროვნება, გამიზნული, თვლად შედეგებზე ორიენტირებული ქცევები... რომელსაც დასავლელი ადამიანის ცხოვრებაში “დღის წესრიგის” ფორმა აქვს”**.

ჯგერენაია უკვე რამდენიმე წელია ილია მართლის უნივერსიტეტში კითხულობს კურსს: **“ეებერი. პროტესტანტული ეთიკა და კაპიტალიზმის სულისკვეთება”**. როგორც თავად გვამცნობს, სტუდენტები კითხულობენ ტექსტს და შემდეგ დისკუსია იმართება. ვებერის კონცეფციით კი, რაციონალიზმი გულისხმობს ცხოვრების დაგეგმვას, **“დღის წესრიგს”**... ჯგერენაიას თავისი სტუდენტები გამოუკითხავს და აღმოჩნდა, რომ მათი უმრავლესობა ეკონომიკურ კეთილდღეობაზე ოცნებობს, მაგრამ არცერთ მათგანს მიზნის მისაღწევად საკუთარი **“ბიზნესგეგმა”** არა ჰქონია.

“ბიზნესგეგმის” არქონება კი ქართული კულტურის ადამიანთა თავისებურებაა. **“ეს გამოარჩევს ჩვენს კულტურას დასავლური ეგროპული კულტურისაგან,”** – ასკენის ჯგერენაია.

“ჰოი ადგილნო, არავგის პირნო,

მობიბინეო, შვებით მომზირნო, ქართველსა გულმან როგორ გაუძლოს, ოდეს შეენება შენი იხილოს, რომ თქვენს ბუნქებში არა ჩამოსდეს, რაც უნდა გზასაც ეშურებოდეს, როგორ იქნება არ განისვენოს? სამჯერ ხომ მინც გადაჰკრავს ღვიწხოს,

ცხენს მოაძოვებს, თვალს მოაჭყუებს, გამოიღვიბებს – შუბლს განიგრილებს, ერთს ქართველურად კიდევ შესძახებს, არავგო, მაგ შენს ამწვანებულ მთებს, და მერე თუნდაც დაუგვიანდეს, იგი ამისთვის აღარ დადონდეს!”

აბა, რა **“ბიზნესგეგმა”** ექნებოდა ამ შედევრის დამწერს? **“ბიზნესგეგმას”** ვინ ჩივის? რა უნდოდა ბუნქებში ღვინისმსმელ ქართველს, თუ არა თანამეინახეებისადმი სექსუალური ლტოლვა?

ო, ემზარ, ემზარ!

ახლა ვნახოთ, რას სწერს **“ბიზნესგეგმის”** მქონე ეგროპელებზე და ეგროპულ კულტურაზე სერბი არქიმანდრიტი იუსტინე: **“ნივთების მოყვარული ეგროპელი ადამიანი თვითონაც ნივთად გადაიქცა. პიროვნება გაუფასურებული და გაცამტვერებულია ეგროპაში, დარჩა ოდენ უსიცოცხლო, უსულგულო ადამიანი-ნივთი... ეგროპულმა კულტურამ სულისაგან განმარტვა, განივითერა, გაამატერიალურა ადამიანი, რადაც საშინელ მანქანად გადააქცია იგი; და, აი, ეგროპული კულტურა ახლა ურჩხულიმგვარ საზარელ მანქანად წარმოსდგება ჩვენს წინაშე, რომელიც შთანთქავს ადამიანებს და ნივთებად გადაამუშავებს მათ. და ფინალიც ამისა მიიმე და ტრაგიკულია: ადამიანი უსულო საგნად ქცეულა უსულო საგნებს შორის”** (არქიმანდრიტი იუსტინე პოპოვიჩი, **“მართლმადიდებელი ეკლესია და ეგუმენიზმი”**. წიგნში **“სიტყვა მართლისა სარწმუნოებისა”**, ტ.5, 1995. გვ.118).

ნიუ-იორკში, ბროდვეიზე მოსიერზე რუსი პოეტი მაიაკოვსკი გაოგნებულია დასავლური კულტურის მიერ ადამიანის სულიერი გადაგვარებით. რიგითმა ამერიკელმა ერთი წამით კვეის დეჭვა თუ შეაჩერა:

“შეესიტყვება: “შეკ მონეი” (ფულს აკეთებ?) “თუ დედამ მკერდი მისცა თავის თოთოს და უძღურს ცხვირზე წვეთებით, იგი უტებებს სიამეს იძენს, სწოვს, თითქოს იყოს ეს დოლარი და არა ძუძუ – თითქოს აკეთებს სერიოზულ საკუთარ ბიზნესს”.

მკითხველი დამეთანხმება, რომ ეს **“ბიზნესგეგმიანი”** ჩვილი ადამიანურობის დაკარგვის შემზარავი სურათია.

რას ვეთავაზობს ჯგერენაია? მას სურს საქართველოში დაინერგოს ეროვნული ნი-ჰილიზმი და შემდეგ ქართველი კაცი გადააქციოს **“ბიზნესგეგმის”** მქონე უსულგულო რობოტად, რომელიც **“თვლად შედეგებზე ორიენტირებულ ქცევებს”** შეასრულებს.

ეროვნული კულტურა, ტრადიციები, კოლხური ზრდილობა, კაცთმოყვარეობა, მოყვანისადმი უანგარო დახმარება, სამშობლო, პატრიოტიზმი, ეროვნება ადამიანი-რობოტისათვის უცხოა!

როგორც ერთმა დიდმა ქართველმა ბრძანა: **“ეროვნება არა აქვს მხოლოდ ცხოველს”**.

ავლაგამთ სულგაყიდული ეშმაკშენი-ნილები!

თენგიზ კუპლაშვილი

რედაქციისათვის – როცა ურნაში წლების განმავლობაში ხალხი აფურთხებს, შემდეგ მასში წყალს ჩაახსამ და აადრულდებ, უპირველესად თავზე ქაფი მოადგება. სწორედ ამგვარ ქაფს არიან ამოყოლილები ჯგერენაიები და მსგავსნი მათი, რომელთა თავხედურ პარპაშას მალე მოეღება ბოლო!

კულტურის ზეიმი
ზუგდიდი

მიმდინარე წლის 21 ივნისს, ზუგდიდში, ყოფილი ენგურქადალკომბინატის კულტურის სახლში უამრავმა ხალხმა მოიყარა თავი, რომელთა შორის ახალგაზრდები სჭარბობდნენ. ეს გასაკვირებელია - ცხოვრების პრობლემებით დამძიმებულ მსოფლიო ადამიანებს კულტურულ ღონისძიებებზე დასწრების ხალისი დიდი ხანია გაუქარწყალა საქართველოს ნაციონალურმა ხელისუფლებამ. მაყურებელთა დარბაზში, როგორც იტყვიან, ნემსიც კი არ ჩავარდებოდა. სწორედ ასეთი ხალხმრავალი მაყურებლის თანდასწრებით გაიხსნა ქართული სიმღერისა და ცეკვის ფესტივალი "ზუგდიდი-2012", რომელიც 2000 წლიდან ტარდება.

ფესტივალის ორგანიზატორი გახლდათ "საქართველოს ფილარმონიის სამეგრელო ზემო სვანეთის რეგიონალური ფილიალი". ღონისძიება მიჰყავდა ხეინა ახალაიას, რომელმაც სცენაზე მოიწვია ადგილობრივი ქორეოგრაფიული ანსამბლი "ფენიქსი", რომლის წევრთა ცეცხლოვანმა ცეკვებმა ალტაცებაში მოიყვანეს მაყურებელი.

შემდეგ კულტურის სახლის სცენა დაიკავეს დაბა ჯვარის ქორეოგრაფიული ანსამბლის "სამა"-ს წევრებმა, რომელთა კვადრატულ სცენაზე გამოჩნდნენ წაღვინების ანსამბლ "იმედი"-ს შემსრულებლები. მაყურებელთა ტაში არ შეწყვეტილა მაშინაც, როცა სცენაზე თავიანთ ოსტატობას აჩვენებდნენ ხობის მოსწავლეთა სახლის ანსამბლ "ლაზიკა"-ს წევრები. ასევე დიდი ესთეტიური სიამოვნება მიანიჭა მაყურებელს ოზურგეთიდან სტუმრად ჩამოსულმა ანსამბლ "ოცნებისა" და "მანანურის" შემსრულებლებმა. ხოლო ამ გალაკონცერტის გვირგვინი გახლდათ განმეხურის საესტრადო ჯგუფის მიერ შესრულებული ნომრები.

გამარჯვებულების გამოვლენა თბილისიდან მოწვეული კომპეტენტური ჟიურის ფუნქცია გახლდათ, რომელსაც მიუხედავად მონაწილეთა სიმრავლისა და პროფესიონალიზმისა, გამარჯვებულის გამოვლენა არ გასჭირვებია. ქორეოგრაფიული ჯგუფებიდან საუკეთესო "გრანპრით" დააჯილდოვა ოზურგეთის ანსამბლი "მანანური".

პირველი ადგილი დაისაკუთრა ზუგდიდის შემოქმედებითმა კოლექტივმა "ფენიქსმა", მეორე ადგილზე კი გავიდა ჯვარის "სამა". მესამე ადგილს დაეუფლა ხობის "ლაზიკა".

საესტრადო ანსამბლებს შორის კონკურსის გამარჯვებულად გამოცხადდა და საუკეთესო ჯილდო - "გრანპრი" გადაეცა თბილისიდან მოწვეულ ვოკალურ სტუდია "იმედი". აქაც პირველი ადგილი "იმედიმ" დაიკავა, მეორე ადგილი - ზუგდიდის "ვესტ-ჯორჯიამ", მესამე ადგილზე კი გავიდა სენაკის ვოკალისტთა სტუდია.

უნდა ითქვას, რომ ზუგდიდის ფესტივალისადმი მონაწილეთა ინტერესი და წრე თანდათან იზრდება. მაგალითად, 2010 წელს მასში მონაწილეობა მიიღეს რუსეთიდან, უკრაინიდან, სომხეთიდან, მოლდავეთიდან და თურქეთიდან მოწვეულმა თვითშემოქმედების ანსამბლებმა, რაც თავისთავად მეტყველებს ღონისძიების ავტორიტეტზე.

მალერი ჩაპრაბა,
ზუგდიდი

“მას მხოლოდ დიდი ფული უყვარს...”

საქართველოში ე.წ. ინჟინერის რესპუბლიკის ყოფილიმა საგანგებო წარმომადგენელმა ხიზრი ალდამოვმა, რომელიც თბილისიდან გროზნოში დაბრუნდა და ჩენნეთს პატიება სთხოვა, განაცხადა - 90-იან წლებში საქართველოს ხელისუფლება, ეღუარდ შევარდნაძის ხელმძღვანელობით, "ბოფიკებს" რუსეთის ტერიტორიაზე ტერაქტების ჩატარებაში ეხმარებოდა.

"საქართველოში შექმნილი იყო ტერორისტული დაჯგუფებები, რომლებიც ყველაფერს კისრულობდნენ. რუსეთის ტერიტორიაზე, კერძოდ კი ჩენნეთში მომხდარი ტერაქტების უმეტესობა სწორედ საქართველოდან ხორციელდებოდა", - განაცხადა ალდამოვმა. მისი თქმით, ახლანდელი პრეზიდენტი მიხეილ სააკაშვილი, ხელისუფლებაში მოსვლის შემდეგ, იმ ხალხის მოსპობას შეეცადა, რომლებმაც "ბოფიკებზე" რაიმე იცოდნენ. "სააკაშვილი და სპეცსამსახურები აპირებენ ე.წ. ინჟინერის მთავრობის ახალი შემადგენლობის შექმნას, რათა მათი მეშვეობით რუსეთზე ზეწოლა მოახდინონ და ჩენნეთში ტერორისტული დაჯგუფებები გაააქტიურონ, - ამბობს ალდამოვი, - მომავალი მთავრობა ჩაერთვება "პანკისის ჯამაათის" საქმიანობაში, რომელიც აშშ-ის და ახლო აღმოსავლეთის ფინანსური დახმარებით ტერორისტულ აქტებს აწყობდა ჩრდილოეთ კავკასიაში". ეშ-მს-ბმ არ გამორიცხავს, რომ ალდამოვი შეიძლება დასავლეთის სპეცსამსახურების აგენტიც აღმოჩნდეს, ამიტომ მას თვალყურს ადევნებენ, ჩენნეთის პრეზიდენტმა კადიროვმა

კი უთხრა, - მიხარია, რომ შეცდომები აღიარე, მჯერა, ჩენენ ხალხს გამოადგებიო.

- საქართველოში დღეაღემა გაძვავდა 1992 წელს, აფხაზეთის ომის დროს, სადაც აფხაზეთთან და რუსებთან ერთად ჩენნებიც იბრძოდნენ. მითხრა, - საქართველოში ადამიანის უფლებების დამცველ აპარატს უნდა უხელმძღვანელო. საქართველოში მყოფ ჩენნებსა და ქისტებს ვეხმარებოდი, შევარდნაძესთან კავშირიც მქონდა... ჩენნეთის მეორე ომის დროს საქართველოს ბევრი ლტოლვილი მიაწვედა, მათ შორის "ბოფიკებიც". საქართველომ მაშინ მხარი დაგვიჭირა. ჩემთვის არ უთქვამთ, რომ იარაღი ჰქონდათ, მაგრამ შესაძლოა ქართველები ამაშიც ეხმარებოდნენ.

ტერაქტები, რაც იმ დროს ჩენნეთსა და რუსეთში ხდებოდა, საქართველოდან იმართებოდა.

ჩემ გარდა ეს არავინ იცის. ამას საქართველოს სპეცსამსახურები აკეთებდნენ და აკეთებენ. სპეცოპერაციებს ხელმძღვანელობდა ქართული ანტიტერორისტული ცენტრი ლევან კენჭაძის მეთაურობით. მერე სააკაშვილმა ეს სტრუქტურა მოსპო და ყველა საკითხს კურირებდა ვი გაბუნიას (სწავლება გაიარა ცსს-ში, იყო საქართველოს კონტრაზვერვის უფროსი). მან ერთ სტრუქტურაში შეკრიბა ყველა ჩენენი დევნილი "ბოფიკი", შექმნა რამდენიმე ჯგუფი: შამილის, გელაგეის, ისაბაგეის (პუსენი), ძმები აჰმადოვების და დავალებებს აძლევდა: ეს იყო, მაგალითად, ომის

წამოწყება ან ვიღაცის მოშორება - უშვებდა ბასაგეის ჯგუფს; ადამიანის გატაცება აჰმადოვის ჯგუფს ევალელოდა, ვიღაცის საიდუმლოდ გასანადგურებლად ისაბაგეის ჯგუფს იყენებდა... მე იქ ვიყავი და ვხედავდი, რაც ხდებოდა, რამდენი უცხოელი მოიტაცეს. მათი ნათესავები შევლას მე მთხოვდნენ. ყველაფერ ამას განაგებდა ვი გაბუნიას. სააკაშვილი რომ მოვიდა, იმედი მომეცა, ჩენნებს მიხედავს-მეთქი. ამის შემდეგ მალევე მოგვამლეს მე, ჩემი შვილი და ბიძაშვილი. ეს მისმა სპეცსამსახურებმა გააკეთეს გაბუნიას მეთაურობით, თუმცა ბრალი რუსეთს დასდეს. მერე სააკაშვილმა მუსლიმანურ ქვეყნებში დაიწყო სიარული და მოლაპარაკებები, რომ იმ ფულს, რომელსაც მოჯაჰედებს საომრად აძლევდნენ, თვითონ გაანაწილებდა. მას ჩენნები არ უყვარს, მას ფული უყვარს, დიდი ფული...

რა ხდება რეალურად ღელს ჩვენს ეკონომიკაში?

საქართველოს ეკონომიკა დღეს კატასტროფულ მდგომარეობაშია. სტატისტიკა, რასაც სახელმწიფო იძლევა და „ცხვება“ იმ უწყებებსა და დეპარტამენტებში, სადაც დაინტერესებული ძალების დაკვეთით სიცრუე და ტყუილი იქმნება, ნამდვილად არ ასახავს რეალურ სურათს და სასაცილოდაც არ ეყოფა გამოცდილ ეკონომისტს ან ფინანსისტს.

ამ ტყუილის დამტკიცება შესაძლებელია ფინანსური და ეკონომიკური ფორმულებით, და შედეგად მიიღებ იმას, რომ დღეს რა სტატისტიკაც ოფიციალურად გვაქვს ეკონომიკასა და მის სიძლიერეზე, გამოდის, რომ 2+2 არის 7! ეს გრძელვადიან პერსპექტივაში ძალიან ცუდია, რადგან ტყუილი ყოველთვის გამოქვადნდება და უმრავი ეკონომიკური და ფინანსური ფორმულა არსებობს, რითაც შეიძლება ამ ტყუილებს გამოაშკარავება და უზუსტობის დამტკიცება.

ერთ-ერთმა წარმატებულმა საერთაშორისო ორგანიზაციამ (წეროს მაღვევ განვითარება აქ - ავტ.) საქართველოში უმუშევრობა 47%-ზე გამოთვალა. იყო სხვა ფორმულირებებიც, რომლებიც უმუშევრობას ქვეყანაში 41%-დან 57%-მდე ზრდიდა. ჩვენ კი ხან დანიას ვუსწრებთ, ხან შევდგომს და შეიძლება სულ მალე იაპონიის ეკონომიკასაც გაუუსწროთ, თუ ვინდეთ ქვეყნის მმართველ გუნდს.

ამაზე უარყოფითი ის ფაქტია, რაც სოფლის მეურნეობის დარგში ხდება. ქართველი გლეხი „გარდების რეოლუციამდე“ ბევრად უკეთეს მდგომარეობაში იყო, ვიდრე დღეს. დღეს, ფაქტობრივად, გლეხი მოაცილეს მიწას, აუკრძალეს შემის მოჭრა, საქონლის დაკვლა და ადგილზე გაყვლა. იმდენი დაბროკლევა შეუქმნეს გლეხს, რომ ის უკვე აღარ არის დაინტერესებული, გასაყვად პროდუქტი ანტიანოს, მოუაროს მოსავალს და გააგარძელოს ის თაობიდან თაობამდე გადაცემული შრომა და მიწათმოქმედების ტრადიციები. ამიტომ არის მკვთრი ფასების ზრდა კვების ყველა პროდუქტზე, რადგან დიდი ნაწილი იმპორტია და ჩენენი გლეხი ადგილობრივი ბაზრის მოთხოვნის დაკმაყოფილებასაც კი ვერ ახერხებს.

ყოველი ეკონომიკური სვლა და კურსი უნდა იყოს ეროვნული და მიმართული მრეწველობის განვითარების სტრატეგიისკენ, რომ ქართველი გლეხი კონკურენტუნარიან გარემოში იყოს, ქართული ბიზნესი სახელმწიფოსგან პრივილეგიებით სარგებლობდეს, რომ ინვესტორსაც იმის ინტერესი ჰქონდეს, ქართველ მეწარმესთან ერთობლივად წამოიწიოს ახალი საინვესტიციო პროექტი. მართლ „პორჯომით“ და დღინით ქვეყანა ვერ აშენდება, რადგან საშუალო ფენა, ფაქტობრივად, არ არსებობს, და თუ არსებობს, ის დაუცველია და ფაქტობრივად ხანაში ცხოვრობს.

ჩვენ უკან დავიხიეთ ბატონყმობისკენ და მონოპოლია, ეკონომიკური მონათმფლობელობა გაგხადეთ კანონიერი; შრომის კოდექსი თითქმის არ არსებობს და ის, რაც არსებობს, მხოლოდ ქაღალდია; არ არსებობს საშუალო ფენის განვითარებაზე მიზანმიმართული ეკონომიკური კურსი, რაც გრძელვადიანი ეკონომიკური პერსპექტივისათვის აუცილებელია.

ღელს წესრიგში მხოლოდ პრივატიზაციაა და ბევრი საპრივატიზაციო მიწა გადაეცა მხოლოდ სიმბოლურ 1 ლარად თურქ და სომეხ ინვესტორებს.

მოდით და საერთოდ უფასოდ მივცეთ მიწა ქართველ ინვესტორს, ვინც ხალხს დაასაქმებს, თანაბარ პირობებს შეუქმნის და 3 წელი გადასახადებისაგან გაავთავისუფლოთ. ქართული ბიზნესი უნდა ავალორდინოთ, თორემ დავრჩებით თურქი ფაშების კარზე მუშებად და ვასალებად...

დასაქმების ახალი მიწისპირი ანაკლიის ქარნაღებული ხიდის ავტორია

ახლადღანიშნულმა პრემიერ-მინისტრმა, ვანო მერაბიშვილმა, გლდანში პროფესიული სწავლების მშენებარე ცენტრთან, დასაქმების ახალ მიწისპირად პაატა ტრაპაიძის კანდიდატურა წარმოადგინა.

პრემიერ-მინისტრ ვანო მერაბიშვილის თქმით, ტრაპაიძე წარმატებული ბიზნესმენია, მან 700-მდე ადამიანი დაასაქმა (უფრო მართებული იქნებოდა ეთქვა, რომ მათ დაასაქმა თავზე) და სხვადასხვა კომპანიებში მილიონობით დოლარის ინვესტიცია განახორციელა.

ტრაპაიძე კომპანია „კავკასუს როუდ პროექტ“-ის დირექტორია, რომელიც 2005 წელს დაარსდა და მისი ძირითადი საქმიანობა გზების, ხიდებისა და გვირაბების მშენებლობაა. 2005-2011 წლებში აღნიშნული კომპანიის მიერ განხორციელებულ პროექტებს შორისაა:

- თბილისის ქუჩების რეაბილიტაციის პროექტები (2005 წელი);
- საქართველოში პირველად, ბეტონის-

საფარიანი ჩქაროსნული გზატკეცილის მშენებლობის პროექტი. ნატახტარი-აღაიანის 16კმ-იანი მონაკვეთზე, გერმანულ ინსტრუქტორებთან ერთად, ბეტონის ოთხზოლიანი გზის დაგება (2006 წელი);

- გერმანულ პარტნიორობთან ერთად, ჩქაროსნული გზატკეცილის მომდგენო, აღაიანი-იგოეთის 12კმ-იანი მონაკვეთის მშენებლობის სამუშაოები (2007-2009 წწ.);

- პირველი ცემენტობეტონის გზის დაგება სოფელში. ექსპერიმენტული პროექტის „ბეტონის გზები სოფლად“ ფარგლებში ქობულეთის მუნიციპალიტეტის სოფლების ქვედა სამების - ზედა სამების დამაკავშირებელ 4კმ-იან გზაზე ცემენტობეტონის საფარის მოწყობა (2009 წელი);

- თბილისში - გარაზის ხეივანი თამარაშვილის ქუჩამდე ჩქაროსნული ავტომობილების მშენებლობა. პირველი ცემენტობეტონის გზა ქ.თბილისში, რომელიც უახლესი ტექნოლოგიების გამოყენებით განხორციელდა (2009-2010 წწ.); თავად კომ-

პანია ამ პროექტს ყველაზე თვალსაჩინო და მასშტაბურს უწოდებს.

- ქ. რუსთაველი საავტომობილო რბოლის ტრასის მშენებლობა (2010 წელი);

- მესტრის აეროდრომის ასაფრენ-დასაფრენი ზოლის ცემენტობეტონის საფარის მოწყობა (2010 წელი);

- ქუთაისში მთავრობის სახლის მშენებლობა; (2010 წელი);

- ფხვით მოსიარულეთა ხიდის მშენებლობა ანაკლიაში (2010 წელი);

ანაკლიის ხიდის ხის კონსტრუქცია, რომელიც 2011 წლის აგვისტოში პრეზიდენტმა სახელმწიფო ხელისუფლების რამდენიმე დღეში, ქარმა დაშალა, რის შემდეგაც ის უფრო მეარი კონსტრუქციებით ხელახლა ააწყვეს. კურორტის გახსნა ფეიერვერკით და კონცერტით აღინიშნა. ესპანურმა არქიტექტურულმა კომპანია CMD Ingenieros-მ, ანაკლიაში საკურორტო ინფრასტრუქტურის დაპროექტებისთვის, კომპანიის

მონაცემებით, 16,5 მილიონი ევრო მიიღო. ხის ხიდის აგების აუცილებლობას კომპანიის მთავარი ინჟინერი, ირაკლი ბაჟუნიანიშვილი, ახალი ხიდის ასაგებად მუშაობის სადგომი ადგილის საჭიროებით ხსნიდა.

- „ეს, გერმანელმა არქიტექტორებმაც გეთხრეს...“ - ამბობდა ის. ბაჟუნიანიშვილის თქმით, ხიდისთვის საჭირო ხის მასალა, ქუთაისის ქარხანაში ააქყო და ხის ხარისხიდან გამომდინარე, გამოძლეობა სუსტი ჰქონდა.

კომპანიის ერთ-ერთ თანამშრომელი, რომელიც ანონიმურობის გარანტიით გვესაუბრა, აცხადებდა, რომ აღნიშნული ხიდის მშენებლობა 4 თვე მიმდინარეობდა და მხოლოდ ხის კონსტრუქციაზე 1,5 მლნ. ლარი დაიხარჯა. ამას დამატებული ამ თვეების მანძილზე, მშენებლობაზე მოშუავე იმ 150-ზე მეტი ადამიანის შრომის ანაზღაურება (საათში 3 ლარი). მისი თქმით, ეს ერთი დღის სანახაორობისთვის გაკეთდა და ეს თანხა წყალში ჩაიყარა.

მ. ალფაიძე

საქართველოს უზუცესთა დარბაზი - ქართველთა დღევანდელი სატკიპარი

სიათასობით, შეიძლება ითქვას, მილიონობით ქართველი იმპროვიზირებულად იყავით გოჯი მიწის დაცვას, რომ იგი ყოველდღე წინადადებით იყოფილიყო...

პიროვნული, სუბიექტური მოსაზრება როდია, არამედ ღვაწიერი კანონზომიერებაა. სამყარო ცოცხალია, რადგან მას მართავს სულიერება - ღმერთი. იგი ყველას აძლევს დაფიქრების დროს მონანიებისათვის, რადგან კაცთმოყვარეა. მაგრამ გამოსწორებისათვის მიცემული უაღრესი გასვლის შემდეგ გამოუსწორებელს საშვილის შვილოდ მკაცრად განიკითხავს.

ული რელიგია. მაშასადამე, იცავს ერს ყოველგვარი სახის მანკიერებისაგან. სექტები კი ამა თუ იმ კანონთან წინააღმდეგობაში ქცევიან. ადამიანის სულის განკითხვა ხომ ღმერთის მიერ შექმნილი კანონებით შედგება! ჩვენი სურვილია, განკითხვის ჟამს ყოველი ადამიანის სული მართალი წარსდგეს. ამიტომ ცლომილას აყოლილი სექტანტები ვერ შეძლებენ მართლმადიდებლობაზე ექსპანსიას.

მკრეხელობაა, არა მხოლოდ ამ წმინდანთა ხსოვნის, არამედ მთელი ქართველი ერის შეურაცხყოფაა. საღვთისოდ არა მხოლოდ მამული, ენა, სარწმუნოება გაგვიხდა დასაცავი, არამედ ქართველი ერის დემოგრაფიული მდგომარეობაც. არა აქვს მნიშვნელობა, რომელ პარტიას თუ პოზიციას-ობოზიციას ეკუთვნის, მთლიანად საქართველოში რატომ არ არის გამოცხადებული განგაში იმის გამო, რომ მსოფლიო ცივილიზაციის მოთავე ქართველი ერი შეტანილია მომავალად ერთა სიაში? შემადრწუნებელ პრობლემას მანც პარტიული დისკუსიები და ბრიფინგები სჭირდება?!

და, ბუნებრივია, პოლიტიკურ დამოუკიდებლობას, მუდამ დარწმუნება საგარეო ვალდებულებების მარწმუნებში, მუდამ დარწმუნება იმპორტიორად, სხვისი დახმარების მომლოდინე. ამ საყრდენზე უნდა აიგოს საქართველოს მთლიანი ინფრასტრუქტურის განვითარების საშინაო პრიორიტეტები და საგარეო ურთიერთობათა პოლიტიკა. გვაიმედებებს მხოლოდ კეთილი ნება, ქართველი ხალხის აზრი და სურვილი. ამ პრობლემათა მოგვარება არ არის მარტო ერთი და ორი წლის საქმე. ამიტომ საქართველოს მთავალ ხელისუფალთ მოუწევთ ძალზე გონივრული, თანმიმდევრული და მკვეთრი ღონისძიებების გატარება.

ბააკა თოღუა: ისტორიულად საქართველო ფედერალური სახელმწიფო იყო

სახელმწიფოებრივი მოწყობის უნიტარულ და ფედერალურ ფორმებს თავისი დადებითი და უარყოფითი თვისებები აქვს როგორც ქვეყანა უნდა იყოს საქართველო? ამ საკითხზე დღეს დიად არაფერს საუბრობს, თუმცა ქვეყნისათვის, რომელიც დემოკრატიის გზას დაადგა (თუ უნდა დაადგეს), უმჯობესი ხომ არ იქნებოდა ფედერალური სტრუქტურა? ამ და სხვა საკითხებთან დაკავშირებით თავის მოსაზრებას გვიზიარებს ქართველი მოძრაობის ძირძველი აქტივისტი, ზუგდიდელი ინჟინერ-ეკონომისტი ბააკა თოღუა.

ამ იდეის პოპულარიზაციაა. როგორც კი ამ იდეას სწორად მივაწვდით ჩვენს მოქალაქეებს, მას 80% მოიწონებს. თუ სწორად შევხედავთ ფაქტებს, რეალობას, ისტორიას, ისეთი არაფერი მოხდება, რაც ევროპის ქვეყნებში არ მომხდარა და არ ხდება. ჩვენ ახალი ველოსიპედის გამოგონება არ გვჭირდება. საუბარია სწორ მიდგომაზე საკითხისადმი და ეს ის საკითხია, საიდანაც იწყება ქვეყნის მშენებლობა. ეს საკითხი კი არასოდეს აინტერესებდა არც ერთ ხელისუფლებას. დღევანდელი ხელისუფლება კი ისეთი ნაბიჯის გადადგმაზე ორიენტირებული, რომლის მიზანიც ქვეყნის ექსტრემისტულ ლიანდაგზე გადაყვანაა.

გამარჯობათ ბატონო როლანდ! მე ვარ რამინ შელია ჩხოროჭყუდან, გაზეთ "ილორის" აქტიური მკითხველი. მინდა შემოვთავაზოთ ჩემს მიერ მერგულად თარგმნილი ომარ ხაიამის რამოდენიმე რობია:

მეჩეთიშა შუმილო ახალეფიში მინულა, ვართი მოლაში ნოხიში ართი-ჟირშა ხირუა, მითინც ვაგეწყინანი მითინქ ვაგეკვირუა, ალაპიში ნაჭარეფი ტყურათ ვანკომძირუა.

შუმა ვეშილეებენია შაბანიში თუთასია, ვართ რეჯიბიში თუთასია, მუდგა სუშარი რყუნდასია, რამაზანც გეფშეათინი ვადომჭყათ თქვა გორაფა, შეჩვენება, მოთხისუა, ლანძღუა-გინოხორაფა.

თუში მითინც ვეშიალეებე ოჯახიში ვეჯუმაფა, ჭექ ვედესაჭირას ცოდაში პუხუს მობუნაფა, მარა დორონთი იმენდი რე - სქანი ოროს მა ქუგუალე, თინი შარა ქუმოძირი ვეგალე ვადომჭუა ხეაღე.

მუჭოთი წყარი მოძინელი, მუჭოთ ქარი-ბორია, მირულენა თე დღალეფი, მის შეულებუ მორია, ოლო შური მიდგანანი - მეფირითია ვათქუა, ვართ უღირი, ვართ მუღირი აკა ვადენარღუა.

მუშენ ვორექ ერჩინელი, მი მიწინც ეთის, სამოთხეს მოფხვადითო დო, ვარ ჯოჯოხეთის, უნა დვინი, ოსურეფი ანდლა მა ქოჟუნდას, სი სამოთხე სოთ ქორენი - ნისიათ ქოიღუდას.

მუდგა გურქე მორითასნი, შხვას ვაწყინებაფუა, აკონწყმა ვეშილეებე "თენა თქუა - თინა თქუა", შხვაში აბე ვეგლენია - დამიჯერი ბაბა-სქუა, ირო თინა ითვინენს მისითი უღუ ღუდცუ ჭკუა.

ბარამი ყუდეს მუღარდ დო, დვინც კულათ შუნდუნი, ცხენით გილებურჯანდ დო, ნადირც მეთხოზდნი, ამდლა თექი ქუაში მეტი, ვეგიპალუ მუთუნი, ბარამ დიხას მითოსგანჯ, ჭკუმუნც ჭია-მუნტური.

რინა მურე - წვალეებარე, მის არტინე ღურაშა, მიცვა-ლაყაფი გისხუნდას გურთა დო ნდურაშა, ჭე ღუდიშა ქინკიჯინი ბოლო დღაში მულაშა, ეზმა მუთა მემიძნა, დიხას საფულუაშა.

მაქვს საკუთარი ლექსები 1000 სტრიქონზე მეტი და დაახლოებით ადრეინვე თარგმნილი სტრიქონი მათ შორის: ძველ ეგვიპტური ლირიკა, რომელიც ლირიკოსები: კატულუსი, ტიბულუსი, პროპერციუსი. ძველი ბერძენი ლირიკოსი - საფო. სპარსელი პოეტები: შაჰიდ ბალხელი, რუდაკი, ქესაი მარაველი, ნასერ ხოსრაგი, ომარ ხაიამი, საადი შირაზელი, ჰაფეზი.

წინასწარ გიხდით მადლობას. პატივისცემით, რამინ შელია გთხოვთ ჩემი მოკითხვა გადასცეთ ბნ ვიორგი სიჭინავას. მადლობას ვუხდით (დიდი დაგვიანებით) ლექსის კრებული "შურობუმი" რომელიც მან საჩუქრად გამომიგზავნა.

- ამ იდეას მომხრეები ჰყავს, მაგრამ მთავარი საკითხი

ლალო ძირია, ზუგდიდი

მერაბ კოსტავას პოეზია

საქართველოს დიდ პოლიტიკურ მოღვაწეთა და მამულიშვილთა სეპარატიზმის შემთხვევაში პოეზიის მაღლითადაა გაცისკროვნებული. მათ რიცხვს მიეკუთვნება საქართველოს დამოუკიდებლობისთვის თავგანწირული მებრძოლი, ადამიანთა უფლებების შეუპოვარი დამცველი, ეროვნული გმირი, გენიოსი მოაზროვნე და პოეტი მერაბ კოსტავა. გარდა ლექსებისა იგი ავტორია არაერთი პუბლიცისტური თუ კრიტიკული წერილისა, იგაგებებსა, მონოგრაფიული ნაშრომისა „ფიქრები საქართველოს მისსიაზე“, თარგმანებისა და ა. შ. მისი სახალხო გამოსვლები და პირადი ბარათებიც კი ფილოსოფიური და მხატვრული აზროვნების ნიმუშებს წარმოადგენს.

მ. კოსტავა თავისი კალმით, თუ სიტყვით ყოველთვის ესმინებოდა ეპოქალურ მოვლენებს, ქვეყანაში არსებულ პრობლემურ საკითხებს და აქვეყნებდა მათ პერიოდულ პრესაში თუ თვითგამოცემის შურნალეებში – „ოქროს საწმისი“ და „საქართველოს მოამბე“. ამ უკანასკნელთა გამოცემაში კი ათი წელი უდანაშაულოდ გამოამწვედის საბჭოთა გულაგში. იგი წერდა ციხეშიც და ზემოთ აღნიშნული მონოგრაფიული ნაშრომი სწორედ ციხეში დაიწერა და კიდევ – მრავალი პოეტური შედევრი.

ვახსენოთ ღმერთი და დიდი მოკრძალებითა და რიდით შევეუდგეთ მერაბ კოსტავას პოეზიის განხილვას.

უპირველეს გვინდა შეგახსენოთ, რომ მერაბ კოსტავა უდიდესი ქრისტიანი გახლდათ, ათი მცნების განუხრელი დამცველი. იგი არასოდეს განშორებია უფალს, მარად უფალთან იყო და მასში გახლდათ თავად უფალი. განა მერაბი არ გვიდასტურებს ღვთისა და კაცის განუყოფლობას თავისი აზრით: „რომ შემეკითხონ, თუ ვინ უნდა გიყვარდეს უფრო მეტად ღმერთი თუ მოყვასი, გუპასუხებ, რომ ეს ორი რამ არ არის ურთიერთისგან განთავისებულნი, რადგან ღმერთი თავისი განკაცებით მოყვასად იქცა, ხოლო კაცური საწყისის, ანუ იესოს უკვდავყოფით კი მან ღმერთად აქცია მოყვასი“.

მუდმივად ღვთისადმი ღოცვის და ვედრების პროცესი გახლდათ მთელი მისი ცხოვრება და ღვაწლი.

პოდა, უფალმაც უხვად დააბურტვა თავისი მაღლიანი კალთა და უბოძა მრავალმხრივი ნიჭი: ნიჭი ქრისტესმიერი სიყვარულისა, ზეადამიანურობისა, მუსიკისა და პოეზიისა, სიბრძნისა და ქველობისა, უდიდესი ღირსებისა და სამაგალითო თავმდაბლობისა, მოყვასისადმი თანადგომისა და ერთგულებისა, თავისი ქვეყნის უკიდევანო სიყვარულისა და მისთვის თავგანწირვისა.

და შეხედეთ, აი, ასეთი მერაბ კოსტავა, როგორ ევედრება უფალს თავის ერთერთ ლექსში:

„შენ გვედრები სულით გლახაკი ვინმე დევნილი სიმართლისათვის“.

ღიას, მიწაზე არსებობის მანძილზე იგი სწორედაც რომ სიმართლისათვის დევნილი გახლდათ. არ დაკლებია ცოდვილ მიწიერთაგან მრავალი განსაცდელი და წამება. მაგრამ „ნეტარ იყვნენ დევნულნი სიმართლისათვის, რამეთუ მათი არს სასუფეველი ცათა“.

მერაბ კოსტავა უძლიერესი, ბოლოქარი სულის ადამიანი გახლდათ. მისი სული მუდმივ ბორკვასა და სიბრძნის ძიებაშია. იგი არ იყო მხოლოდ მიწიერი ბინადარი, იმავდროულად – ზეციურიც გახლდათ. დიდი ოკულტური განსწავლულობით გამორჩეულ მერაბს, ვინ იცის, თავისი ბუმბერაზი სულის ჭურჭელი-სხეული რამდენჯერ დაუტოვებია და გაჭრიდა კოსმოსში, მართლაცდა კოსმიური პიროვნება. ვფიქრობთ, ჩვენს აზრს ამკვიდრებს მისი ნათქვამი გადმოცემული ლექსში „სული დაცვა“:

„ადევნებისარ ცაში კომეტებს ზეესთან შეკრულ სავით. სჭირეტ მეუფებას ოქროს ტახტიანს, მნათობთა ბადეს გაშლილს, განგებას შენთვის დაურახტია ცეცხლის მფრქვეველი რაში“. სწორედ განგებას უბოძებია მრავალფერ-

ოვანი ლექსის მადანი. მისი პოეზია კი სამადლობელით უპირველეს უფლის სადიდებლად აღვედინდა. მერაბი მგზნებარე ხელოვანი გახლდათ, მუსიკის, სიტყვის, პოეზიის ხელოვანი. მას კარგად ესმის პოეზიის მაღალი დანიშნულება, ამადაც განუმეორებლად ამადლებულია მისი ლექსი.

მთელი რიგი ლექსებისა რელიგიური თემისადმი აქვს მიძღვნილი: „შენ გვედრები სულით გლახაკი“, „ქართული საგალობელი“, „იყავ უმწიკვლო ვითა ცხოვარი“, „ღვთისმშობლისადმი“, „ღირს მამა დავითს“, „ბიბლიური რემინისცენციები“ და ა. შ.

უფლისადმი ვედრება და სადიდებელი ლაიტმოტივად გასდევს მერაბ კოსტავას პოეზიას.

„ცდაში მარჯვენა არ მომიცარო, აბჯრად ამასხი ძალი თმენისა, უკვდავებისა შთამასვი წყარო, შემასხი ფრთენი აღმაფრენისა“.

„ღირსად მევე შენი გამოცხადების დამბადებლო და მაცხოვარო“.

მართლაც საგალობელით ტკბილხმოვანია ლექსი მისი „ქართული საგალობელი“.

„არ ამოვიკრავთ პირს ვინაიდან წილად გვარგუნე ღმერთების ენა, გიგალობთ რადგან დასაბამიდან ყოველი არსი გიგალობს შენა“.

ღვთისმშობლისადმი მისი დიდი თავგანისცემა ყველასათვის ცნობილი ფაქტია. როდესაც საქართველოში ჩამოაბრძანეს ივერიის ღვთისმშობლის ხატი, იგი აეროპორტში შეეგება. თვითმხილველები ამბობდნენ: კი არ დაუნოქაო, პორტაიტის ღვთისმშობლის წინაშე მუხლებზე დაეცაო მერაბ კოსტავა.

მოგუსმინოთ თვითონ მერაბს, როგორი რწმენა აქვს ღვთისმშობლის ყოვლისშემძლების და როგორი იმედი აქვს მისი შემწეობის:

„სოფლისა წარმავალობამ გამიასკეცა ჭრილობა, თუ მისხნის შენი წყალობა და შენი წილხედომილობა“.

„სული მომადღე თმენითა გამოუთქმელი ვნითა ხრწნილებათაგან დამისხენ უხრწნელებითა შენითა“.

რა თქმა უნდა, ლექსის მთლიანად მოყვანას არ ვაპირებთ. იგი ერთი ამოსუნთქვითაა გალობით შედგადებული დედაღვთისადმი. მხოლოდ ორ სტროფს შემოგთავაზებთ კიდევ:

„ადამის მოდგმის ვაისო, ცისკენ გამდებო ხიდისა, სერაბინთ უხესთავსო წინაშე ძისა შენისა, მას დღესა განკითხვისასა ნუგეშად გამოგვიჩინდი რომელი გვექმენი შუამდგომლობა“.

ლექსით „ღირს მამა დავითს“ მერაბ კოსტავა ერთგვარად პატივს მიაგებს წმინდანთა და წამებულთა ცხოვრებას და, კერძოდ კი, წმიდა მამა დავით გარეჯელს.

„ჰოი, თბილისო, შენს დიდებად მთაწმინდა კმარა, იმისი მადლით ხამს სატანა შენგან განვიდვს, მთაწმინდის ზეცა თავადაა ღოცვა ანკარა, ღოცვა წართქმული წმიდა ბაგით მამა-დავითს“.

მერაბის ამ პოეტურ მოფერებას უკვალოდ არ ჩაუვლია და სამშობლოსთვის ნატანჯი და სანთლად დადგენილი მისი სულის ჭურჭელი მთაწმინდის წმინდა საგანემ მიიბარა.

უდიდესი სიყვარულით მიმართავს იგი უფლის სამსახურად მდგარ წმიდა მამა დავითს:

„გარესჯად იდექ, დამეების თეთრად მთვეელი, ნათლისა სვეტი წყვდიადისგან დაუძლეველი, ანაზღუელი ჩამოგესმა რეკვა ციდანა, იესოს კვალზე როს ედემში ალვად იზარდე“.

უფლის სადიდებელ თემაში განსაკუთრებული ადგილი უჭირავს ლექსს „ბიბლიური

რემინისცენციები“. მერაბ კოსტავა სწორედაც რომ ამგვარი რემინისცენციებით ცხოვრობდა და თავადაც საჩინოდ ჩამოჰგავდა ბიბლიურ გმირს. უფლისადმი უსაზღვრო თავგანისცემა გამოსჭვივდა მის ყოველ აზრში, სიტყვასა თუ ქმედებაში. საოცარი სულიერი ხედვა გააჩნდა. სწორედ ასეთი ხედვის უნარის მქონეს შეეძლო შეექმნა ეს დიდებული ნაწარმოები უფლის ნების აღსრულებასე სამყაროს შექმნის დასაბამიდან – დღემდე.

ერების წარმოქმნას თუ ვით განაწესებს უფალი, მოგუსმინოთ მერაბს:

„ერი რომ შეგვრა, სხვა დუღაბი უნდა მივავო, ცის ჰარმონიას ვაზიარო რვალივით მტიცევს.“

შეგარჩევე მათგან გამობრძმედილო სივრცეში, დროში, მხოლოდ იმგვარებს სიკვდილსაც რომ არ ნებდებიან.

თუ არ იცხოვრებს, არ გაკაუნენ მტრულ გარემოში, ჭეშმარიტ ერად ვერასოდეს გარდიქმნებიან“.

მერაბ კოსტავას ჩინებულად ესმოდა საკრალურ ციფრთა რაობა და ღვთიური დანიშნულება.

„სცან შენი მოდგმის ბალავარი, ურდვევი მიწვივ, წარსულად შეიდი, საფანელი ცდომილთა ბუდის, მიმავლად უძრავ ვარსკვლავითის თორმეტი რიცხვი.“

წარსულად შეიდი, საფანელი ცდომილთა ბუდის, მიმავლად უძრავ ვარსკვლავითის თორმეტი რიცხვი.

შეიდი საწყისად გენეზისის, ჟამისმიერის, თორმეტი ფუძედ ერთდროულის და სულიერის.

მათი კავშირი დროს და სივრცეს ასულიერებს, რადე უთუოდ მოდგმას შენსას გააძლიერებს“.

მ. კოსტავა ადამიანში, რა თქმა უნდა, სულის ჰეგემონიას აღიარებდა და ყოველ მეცნიერებას ბოროტებად მიიხსენებდა, თუ მეცნიერი უფლის კურთხევით არ მოქმედებდნენ.

„სულია სისხლში სინდისის და ცეცხლის საწყისი, და მომავლისთვის ბოროტებად შესარაცხია, მეცნიერებამ სამუშაო მაგიდა თვისი, წმინდათა წმინდა საკურთხევლად თუ არ აქცია“.

ამ ნაწარმოებში პოეტი ხატოვნად გადმოგვცემს დედამიწის ფორმათა ცვალებადობას, ატლანტიდის ჩაძირვას, ახალი მატერიკების და ზღვების გაჩენას. და ყველაფერს, რა თქმა უნდა, უფლის კანონზომიერ ქმნალობად აღიქვამს. აქვე კარგად მოჩანს ავტორის მიერ სხვადასხვა მეცნიერებებისა და რელიგიების ძალიან კარგი ცოდნა.

მ. კოსტავას პატიმრობის ყველაზე ხანგრძლივ პერიოდს, ათწლიანი პატიმრობის ხანას, არაერთი შედევრი განეკუთვნება. აქედან არ შეიძლება არ გამოვიყოთ ლექსი „მას ქრისტესმიერს“, რომლის შესახებაც შემდეგ ვისაუბრებთ, და ასევე საკმაოდ დიდი ფორმატის ლექსი „შიმშილობა“.

ეს უკანასკნელი პატიმარმა უკვადო შიმშილობისას დაწერა. შიმშილობის მერვე თვეს იშვა ეს შედევრი. ეთერის სიმჭკირვალით გადმოცემვის მერაბი შიმშილობისას დაუფლებულ განცდებს.

„გარემოცვისას ბევრმა ქალაქმა მონის ბორკილი არჩია შიმშილს“.

მერაბმა პირიქით, მონის ბორკილს შიმშილი არჩია და წელიწადი და თვენახევარი სიკვდილ-სიცოცხლის გზაგასაყარზე იდგა.

„და ხელოვნურად ვისაც კვებავენ, შეუნელებელს განიცდის შიმშილს. ტანჯვაში ვერის შეცდილება ამგვარი ხვედრი ვისაც არ ასცდა“.

ბრძანებს პოეტი და მართლაც რომ გაუგონარი სულის სიმტკიცე და ნებელობა გვჩვენა თავისი ცხოვრების ამ ჯვარცმული პერიოდით. მიუხედავად ამისა, მ. კოსტავა სულ თავის საფიციარ სამშობლოს დასტრიალებს ფიქრებით და უფალს ავედრებს:

„უფალო, ღირს მევე ჩემი ერისთვის არ შევეპუო ხვედრით სიმძიმეს, აქ გამოვლილი სატანჯველისთვის“

იქაურ ტანჯვას ნუ შემომცირებ“. ეს სიტყვები მხოლოდ და მხოლოდ გენოსის პოეტის ბაგიდან შეიძლება აღმოხდარიყო.

ღიას, მეგობრებო, ჩვეულებრივი ქრისტიანები ვიდგვით იმისათვის, რომ როგორმე ცოდვანი ჩვენნი და კარმული ვალებიც მოვინანიოთ და იმ ქვეყნად, შეძლებისდაგვარად, განწმენდილნი წარვდგეთ, რათა ცათა სასუფეველში დავიმკვიდროთ ადგილი. მერაბ კოსტავა კი, ეს დიდი ქრისტიანი, არც იმქვეყნიურ ტანჯვა-წამებას დაგიდევთ რამედ, ოღონდ კი მამულს ააცილოს განსაცდელი.

მერაბ კოსტავასთვის ძალზედ სისხლხორცეულია ისეთი მარადიული ღირებულებები, როგორცაა სიყვარული და ერთგულება; თავდადება და თავგანწირვა სამშობლოსადმი, მეგობრისადმი, მოყვასისადმი. ზოგადსაკაცობრიო პიროვნება გახლდათ იგი და ვერ ეტყვა მხოლოდ ნაციონალურ ჩარჩოებში. ამადაც თავის თავს უპირველესად ზეცის კუთვნილებად გვიხატავს, შემდეგ მთელი დედამიწის, ხოლო ამის შემდგომად – საქართველოსი.

„წილხედომ სიკვდილს თუ ვუმზერდე ავად, მაშინ ნამუსის ქუდი გავთელო, ჩემი სამშობლო ზეცაა თავად, შემდეგ ეს მიწა და საქართველო“.

გრძელვადიანმა შიმშილობამ კიდევ უფრო გააძლიერა მ. კოსტავას მისტიკური ხედვა და აზროვნება:

„კვლავაც აღგემართავს ხელთუქმნელ სვეტად, ჭეშმარიტების შენისა ჭვრეტად, მშობლიურ ცასთან კვლავ შეგაერთებს, როს შიმშილობა ბოლომდე განდობს საიდუმლოთა, დიღთა, სიკეთეს.“

იგრძნო ტოლსტიმი, შამიღმა, განდომ ხორცის მიღება რად აღიკვეთეს“.

როგორც ზემოთ მოგახსენეთ, პოეტი მერაბ კოსტავა ნიადაგ სამშობლოს სიყვარულით საესე ცხოვრობს და სუნთქავს, ნიადაგ სამშობლოსი და მოყვასის მავედრებელია უფლისადმი:

„შემაძლებინე მაღალო ღმერთო მოყვასთა – ჩემთა მუხლი ვუყარო, მოძმე გვერდიდან არ მომიკვეთო, ტრფიალი მისი არ განმიქარვას“.

ძალზედ საგულისხმოა მოყვასის სიყვარულის მერაბისმიერი განმარტება: „მოყვასის სიყვარული სინდისის, ყველანაირი სიქველის, გმირობის, თავგანწირვის, ერთგულების, თანაგრძობის, მშვენიერების გრძნობისა და თვით სიბრძნის საწინდარი, ქრისტიანობის უპირველესი პირობაა და თავად ღვთის სიყვარულიც კი არ არის მის გარეშე სარწმუნო“.

მოყვასის სიყვარული უმაღლეს რანგში, ღმერთის სიყვარულამდე აჰყავს მერაბს. ხოლო მოყვასთა შორის კი, ყველაზე გამოჩნევილი, მას ქრისტესმიერი ძმა უყვარს.

ღიას, და ზვიად გამსახურდიას ფეროშენი მერაბ კოსტავას მსგავსად არავის წარმოუჩინია ჯერაც, ვერავინ ჩასწვდომია მის სულიერ სიღრმეებს, ვერავის გაუდევნებია თვალი მისი ცნობიერების, ცოდნის პრიზონტისათვის.

მერაბ კოსტავა და ზვიად გამსახურდია ყველაზე კარგი შემფასებლები იყვნენ ურთიერთის, უდიდესი კრძალვითა და პატივისცემით იყვნენ ერთმანეთისადმი განმსჭვალუდნი, რაც მათ პოეზიაშიც აისახა.

უსათუოდ უნდა აღინიშნოს მათი უბადლო მეგობრობის ამბავი, ეს იყო „ვეფხისტყაოსანში“ მოთხრობილი მეგობრობის დასტური ობიექტურ სინამდვილეში.

მათ არა ერთი პოეტური ნიმუში უძღვნეს ერთმანეთს. მერაბის მიძღვნილთაგან გამოვიყოფდით მისი პოეზიის ერთერთ შედევრს, ოდას – „მას ქრისტესმიერს“.

რუსულან თორღვაშვილი, მერაბ კოსტავას მემორიალური სახლ-მუზეუმის მეცნიერთანამშრომელი (გაგრძელება შემდეგ ნომერში)

სკორტული კუთხე მიჰყავს შურნალისტ ბიორბი ჯალალანიას
კალაქის მიღწეა კულ-ის თანამშრომელი "უსტუმრა"

კახა კალაქის განცხადებით, მიღწეაში
კულ-ის თანამშრომელი იმყოფებოდა,
რომელიც მასზე მასალებს აგროვებდა.

ტუ როგორ აპირებს კალაქე საპარლამენტო
არჩევნებში სამტრედიაში კონკურენტის
დამარცხებას, რა პასუხს გასცემს

გაავრცელეს განცხადება, სადაც ამბობს,
რომ მიღწეაში მისი წარმომადგენელი
იმყოფებოდა და შენზე ინფორმაციებს
აგროვებდა.

საქმე ეხებოდა იტალიაში საფეხბურთო
სკანდალს. ჩემი გვარი თავიდან
სატელეფონო საუბართან დაკავშირებით
ფიგურირებდა, თუმცა ამასთან მიმართებაში

ამ ყველაფრის შემდეგ, ჩვენს ხელისუფლებას
მინც სურდა, საზოგადოება დაერწმუნებინა,
რომ დამნაშავე ვიყავი და ვიდაც კრიმინალთან
შეხება მქონდა.

რაც შეეხება პიროვნებას, უფლება არ
მაქვს ამ ადამიანის სახელი და გვარი

დავასახელო, მაგრამ ჩვენ ყველაფერი ვიცით.
ეს ინფორმაცია იტალიის უშიშროებამ და
ჩემმა სამეგობრომ მომწოდეს.

თუმცა შენზე სკანდალი ამით არ ამოწურულა,
გაგრძელდა ინფორმაცია, რომ 14 ივნისის
ოზურგეთის აქციაზე მიღწეაში იმყოფებოდი,
სადაც ქართველ ქურდული სამყაროს წარმომადგენლებს
შეხვდი.

ამ საკითხთან დაკავშირებით სერიოზული
კომენტარის გაკეთება სწორედ არ მიმართა.
საერთოდ არ გამიკეთებია ამზე კომენტარი,
იმიტომ რომ უაზრობაა.

სამტრედიაში მაჟორიტარ დეპუტატად იყრი
კენჭს...

სამტრედიაში შეხვედრები მქონდა,
თუმცა მაშინ ჩემი სახელი მაჟორიტარ
დეპუტატობასთან დაკავშირებით გაუდგურ-
ბული არ ყოფილა.

სამტრედიაში გარდა, გურიაშიც ვიყავი და
ფაქტობრივად ყველა სოფელში ერთი და იგივე
სიტუაციაა - უმუშევრობა, სიღატაკემდე მისული
ჩვენი თანამოქალაქეები.

ყველაზე დიდი სოფლებიცი კი დაცლილია.
ხალხი უცხოეთშია გადახვეწილი. ქვეყანას
ძალიან ბევრი ემიგრანტი ჰყავს და მათი რიცხვი
დღითი დღე უფრო იზრდება.

უმუშევრობა. ამ მხრივ ბევრი სამუშაო
ნასატარებელი.

თუმცა, კარგად მესმის, რამხელა პასუხისმგებლობა
მაკისრია და ეს კარგად მაქვს გათვითცნობიერებული.

რა პრობლემებიც ჩამოთვალე, როგორ აპირებ
მათ მოგვარებას?

პრობლემები მართლაც ძალიან ბევრია. მაგრამ
ჩვენი პრიორიტეტია სოფლის მეურნეობის განვითარება,
რაც ძალიან მნიშვნელოვანია.

ეს ნიშნავს, რომ ქალაქში თუ სოფელში, ყველას
ექნება საშუალება ტრაქტორი ჰყავდეს, მიწა
დაამუშოს, შხამქიმიკატები იყიდოს, რომელიც
სჭირდება მოსავლის მოყვანისთვის.

ჩვენ უნდა გვექონდეს ძლიერი სოფელი. როდესაც
ძლიერი სოფელი გაქვს, ქალაქიც ძლიერი იქნება.

კიდევ ერთი პრობლემა, ეს არის სოფლებში
გაზისა და წყლის უქონლობა. 21-ე საუკუნეში
ამაზე რომ გვიწევს ლაპარაკი, ცოტა არ იყოს
სასაცილოა.

რა გეცხადება გასაგებია იყო და ძალიან ბევრი
რამეს ნიშნავდა.

როგორ ფიქრობ, რითი აჯობებ შენს უშუალო
ოპონენტს სამტრედიაში და რა უპირატესობა
გექნება მასთან მიმართებაში?

არ ვიცი, "ნაციონალისტის" მხრიდან კანდიდატი
ვინ იქნება. მე არავის არ ვე-

ჯობებ, თუმცა კონკურენცია იქნება. ყველაფრისთვის
მზად ვარ, ჯანსაღი კონკურენცია მაქვს მხედველობაში
და არა ის სიბინძურე, რასაც "ნაციონალური მოძრაობა"
აკეთებს.

თავად სამტრედიაში ამომრჩეველმა გადაწყვიტოს,
თუ ვინ უნდა იყოს მაჟორიტარი დეპუტატი.

ქვეყანა შიშის ქვეშ ცხოვრობს, რომელიც ჩვენმა
სახელმწიფომ პოლიციამ დათესა. მაგრამ ხალხი
მინდა გავუხსნა, რომ ამ პოლიციაშიც ძალიან ბევრი
ღირსეული პოლიციელია, რომელსაც თავისი სამშობლო
უყვარს.

თავიდან ყველაფერი ძალიან კარგად დაიწყო,
თუმცა დღეს უკვე პოლიციის ნაწილი ექსპურება
ერთ მშინარა ადამიანს, ამ სიტყვის სრული
მნიშვნელობით, რაც ძალიან მალე დასრულდება.

მ. მგალობლიშვილი

იუმორი

ბენდუქიძე პლაჟზეა, ხედავს მართო ჩიბარო
იღებს მზის აბაზანებს. შეხება კახამ მუცელზე
და ეკითხება:

- ეგ რა არის? - ეს პრესია, მეგობარო! -
პასუხობს ჩიბარო.

კახამ ჯიბიდან ფულის დასტა ამოიღო: -
აი, პრესია ესაა, ეგ კი ავადმყოფი მშვიერის
მუცელაა...

ცხოვრება საქათმის კიბეს ჰგავს, მოკლეა
და სკინტლით დასვრილი.

წარწერა ჩინეთის სამშობლიარო სახელზე:
"კმარა!"

ახალგაზრდა აღმზრდელი ეკითხება თავისზე
გამოცდილს: - როგორ უნდა მიხედვით ბავშვის
დასაბანი წყალი ცივია თუ ცხელი?

- ძალიან ადვილად, თუ ბავშვი გაღურჯდა,
ესე იგი წყალი ცივია, თუ გაწითლდა - ცხელი!

- ანკო, ვთხოვდები, როგორც იქნა ჩემი
ოცნების მამაკაცი გავიცანი.

- როგორი ტიპია? ქალები სულ პირდაღებულები
უყურებენ.

- ასეთი ლამაზია? - არა, სტომატოლოგია!

- ბოლო დროს ძალიან დაბნეული გავხდი,
შესჩვიის მეგობარი მეგობარს.

- რას გულისხმობ? - დღეს დილით, საუზმის დროს,
მოსარწმუნე კვერცხს ვაკოცე, ცოლს კი შუბლზე
კოვზი მიუეკაჯუნე - პასუხობს დარცხვინილი.

ილია მეორე: „ადამიანებმა ერთმანეთის სიმიძმე უნდა იკისრონ“

საკვირაო ქალაქებზე საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი, მცხეთა-თბილისის მთავარეპისკოპოსი, ბიჭვინთისა და ცხუმ-აფხაზეთის მიტროპოლიტი, უწმიდესი და უნეტარესი ილია მეორე თანადგომის აუცილებლობას შეეხოდა, რაც ყველაზე მეტად დეფიციტური და დეფიციენტული ქართულ საზოგადოებაში.

უწმიდესმა და უნეტარესმა პავლე მოციქულის სიტყვები გაიხსენა - „ურთიერთისა სიმიძმე იკისრეთ და ესრე ადასრულეთ რჯული ღვთისა“.

უნდა თანაუგრძნოთ, რაც უნდა მიმიეცოდება
ჰქონდეს, თქვენ უნდა დაეხმაროთ მას და
ღმერთი დაგეხმარებათ თქვენ. დღეს არის
თანადგომის დღე და ღმერთმა მოგვცეს
ძალა, რომ შევუდგეთ ერთმანეთს“.

კათოლიკოს-პატრიარქის თქმით, როდესაც
მამა შიო დაინახავდა, რომელიც ცოდა-ვისაგან
ძალიან შეწუხებული იყო, ეტყოდა: მეუფეო,
ილოცე და ნუ განიცდი, მეც მომსვლია ასეთი
ცოდა.

„შეიძლება მას არც ჰქონია ასეთი ცოდა, მაგრამ
იმდენად კეთილშობილი იყო, რომ მამუიდეობდა
მე და, როცა ჩაიბარებდა აღსარებას, მომხვედრდა
და მეტყოდა: ახლა შენ ანგელოზი ხარ, ღმერთმა
შეგინდოს ცოდეები“.

როგორც უწმიდესმა და უნეტარესმა აღნიშნა,
მრავალი განსაცდელი არსებობს დედამიწაზე,
მრავალი ცოდა, სიკეთე და ბოროტება, მაგრამ
სიკეთე არსად იკარგება. სწორედ ამიტომ
აუცილებელი თანადგომა და ერთმანეთის
გატანა დღევანდელი განსაჯარის უამს.

სწორედ ამ, მოჭარბებულმა სიკეთემ გამოატარა
საქართველო ისტორიის ქართველებში, რომელსაც
ჩვენზე უფრო დიდმა სახელმწიფოებმა ვერ
გაუდღეს და აღიგავენ პირისაგან მიწისა.

ვპროკავშირი - საქართველო: მორიგი დიალოგი ადამიანის უფლებებზე ქვეყანაში, სადაც ისინი არ არის...

თბილისში ევროკავშირისა და საქართველოს შორის
ადამიანის უფლებების საკითხებზე დიალოგი
მორიგი რაუნდი გაიმართა.

საქართველოში ევროკავშირის წარმომადგენლობის
ხელმძღვანელ ფილიპ დიმიტროვის განცხადებით,
ევროკავშირისა და საქართველოს შორის ადამიანის
უფლებების საკითხებზე დიალოგი ორმხრივი პროცესია.

„დიალოგის წინა რაუნდის შემდეგ, რომელიც 2011 წლის
ივნისში ჩატარდა, სამართლებრივი რეფორმის,
ადმინისტრაციის თავისუფლების, იძულებით გადაადგილებულ პირთა
ხელშეწყობისა და სახალხო დამცველის აპარატის მიერ
დამოუკიდებელი მონიტორინგის განხორციელების
მიმართულებით წინსვლა გაგრძელდა. ასევე, აღინიშნა,
რომ 2011 წლის მისის შემდეგ ჩატარებული დემონსტრაციების
უმეტესობა მოწესრიგებულად მიმდინარეობდა.
მოახლოებული საპარლამენტო არჩევნების კონტექსტში
ევროკავშირი მოელოდა, რომ მიღწეული ტოლერანტული
და პლურალისტური პოლიტიკური კულტურის
ჩამოყალიბებისა და ზეწოლის ან სამსახურიდან
დათხოვნასთან დაკავშირებულ განცხადებებზე
სწრაფად რეაგირების მიმართულებით კვლავ წინსვლა
დაფიქსირდება“, - ნათქვამია გავრცელებულ განცხადებაში.

დიმიტროვის განმარტებით, დისკუსიები შეეხება
საკითხების ფართო სპექტრსაც, რომელთა შორისაა:
პატიმართა დიდი რაოდენობა, სამართალდამცველი
ორგანოების თანამშრომლების ანგარიშგადგობა,
უმცირესობები, სამოქალაქო საზოგადოების
ფუნქციონირება და ადამიანის უფლებების
მდგომარეობა რეგიონებში.

ISSN 1987-8966 "ილორი"
ავტორებს ეკისრებათ პასუხისმგებლობა ფაქტებისა და მონაცემების სიზუსტეზე

რედაქციის მისამართი: თბილისი, ბაქრაძის ქუჩა №6
გვ. 4 სართული
სარეგ. № 01018002930
234-32-95

მთავარი რედაქტორი: როლანდ ჯალალანია
სარედაქციო საბჭო: თამარ ქორიკია, ზურაბ ჯაფარიანი, თინათინ ქავლაშვილი, კლინიაზი ვალია, გივი სოფიოშვილი, ანდრო შონია, გიორგი სიჭინავაძე, ნაზარ სულაია (ბალი)
გაყენების რედაქტორი: მინაია ჩოქოშვილი
გაყენების მენეჯერი: ზურაბ ქობალია 599-34-37-27

გაზეთი "ილორის" გაცნობა შეგიძლიათ "საქინფორმის" ვებგვერდზე
WWW.saqinform.ge